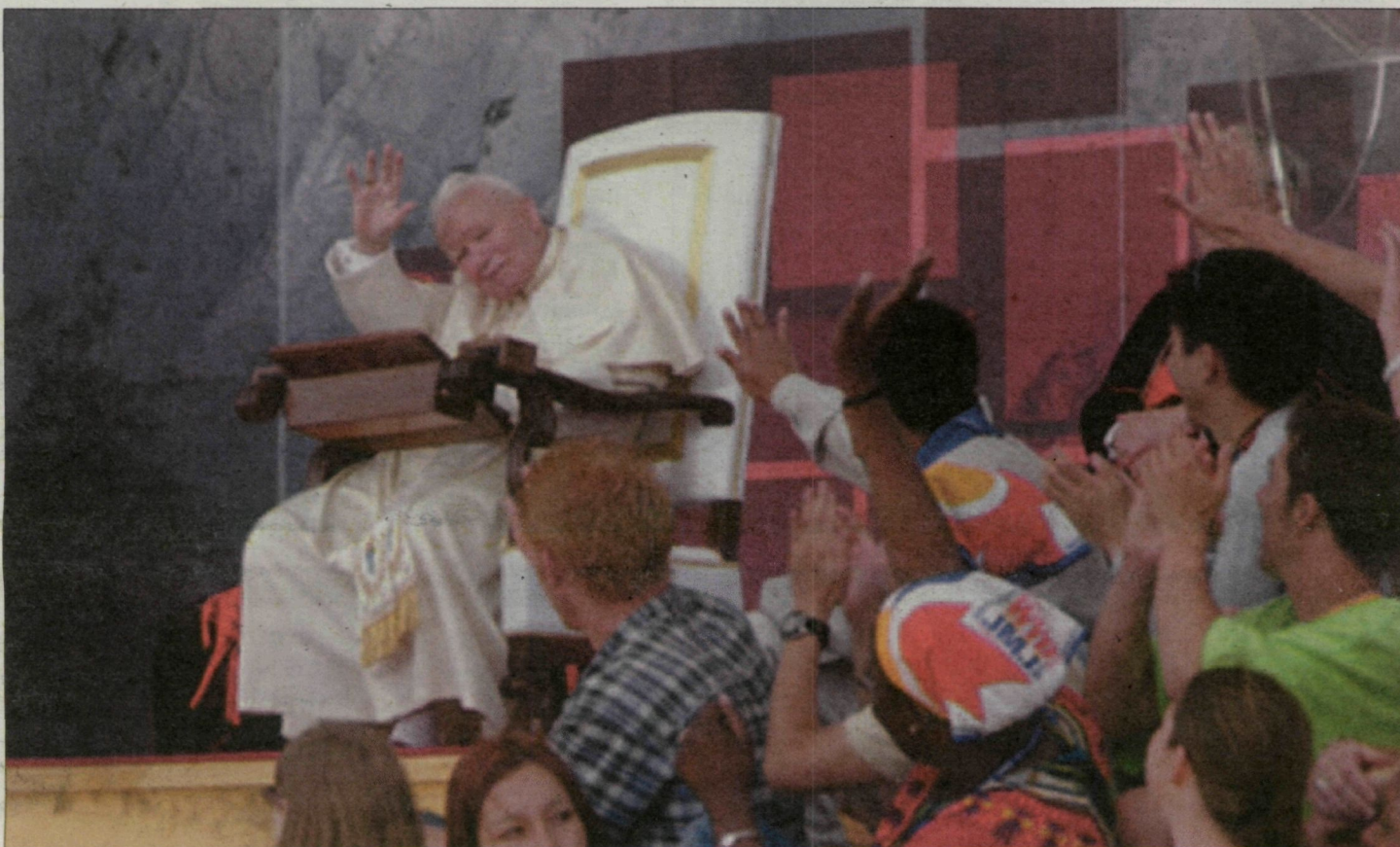

Multitudinària participació de fidels al Canadà, Guatemala i Mèxic

La veu de Joan Pau II ressona en terres americanes

El Papa es va mostrar feliç de tornar a estar amb els joves.

L'1 d'agost acabava el viatge internacional número 97 de Joan Pau II i que el duia a Canadà, Guatemala i Mèxic. Un cop més, el Papa va donar un testimoni impressionant de lliurament i generositat, que va ser correspost amb l'estimació dels catòlics als països on va ser acollit. La primera cita papal va tenir lloc a Toronto, del 23 al 28 de juliol, en el marc de la XVII Jornada Mundial de la Joventut. En aquesta trobada amb els joves vam poder veure un Papa en més bon estat físic que altres vegades i que va recordar als pelegrins que en moments de dificultats i escàndols l'Església té més necessitat de joves sants. En aquest número també us oferim el testimoni d'uns quants joves catalans que porten les seves bosses de pelegrí farcides d'experiències, i

que han tornat animats pel Papa a ser «llum del món i sal de la terra».

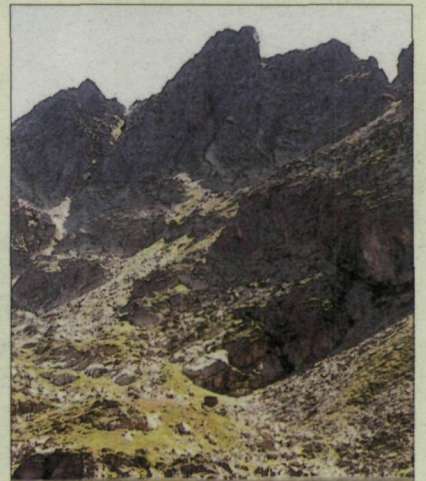
Després del Canadà, el Bisbe de Roma es desplaçava a Guatemala per canonitzar el primer sant de Centreamèrica, el germà Pere de Sant Josep de Betancur, apòstol de malalts i pobres. Abans de l'arribada del Papa a Guatemala, el president Alfonso Portillo havia anunciat que aturaria les execucions de 36 presos condemnats a mort. Les condemnes d'aquests detinguts s'haurien de commutar per penes de 50 anys de presó. Joan Pau II es va mostrar molt satisfet per aquesta iniciativa.

Ja a Mèxic, país que rebia el Pontífex per cinquena vegada, el Papa canonitzava Joan Diego, a qui es va aparèixer la Mare de Déu de Guadalupe, i beatificava els màrtirs d'Oaxaca Joan Baptista i Ja-

cint dels Àngels. El cardenal Norberto Rivera, arquebisbe de Mèxic, va voler donar les gràcies a Joan Pau II per proclamar la santedat d'un laic humil i evangelitzador, «Pare Sant, tots indígenes de pell morena com el color de la terra, criolls, i els que portem orgullosament el nostre mestissatge ens fonem en alguna cosa comuna, l'amor i l'agraïment a Santa Maria de Guadalupe, perquè va voler escollir Joan Diego Cuauhtlatzin com el seu missatger digníssim de confiança. Gràcies, Pare Sant, pel regal que ens porta en la canonització de Joan Diego». En totes dues cerimònies Joan Pau II va defensar la dignitat dels indígenes i els va animar a treballar pel progrés dels seus pobles.

Pàg. 7, 8, 9 i 28

en primer pla

Descobrir Déu a la muntanya

La natura, lloc de trobada amb el Creador

Contemplar una mola muntanyosa produeix una sensació difícil d'explicar. És una barreja d'admiració, immensitat, serenor... i si contemplem el Creador d'aquesta obra ens envolten a més uns sentiments d'agraïment i de bondat. Llavors experimentem l'amor d'aquest Pare que crea un món bo i perfecte on tot té el seu ordre i del qual formem part. Déu ha parlat a la humanitat a la muntanya. Per als muntanyencs cristians és el lloc de la trobada amb Déu, on tot el que tenen al seu voltant els parla d'Ell. És un espai per gaudir-ne perquè, com assenyala el cardenal Ricard M. Carles, un apassionat de les muntanyes, «Déu gaudeix amb el nostre goig. És a dir, que Déu s'alegra que puguem ascendir a les muntanyes que ell ha fet. Sabia que quan aparegués la persona humana —fills seus i filles seves en el món— gaudiria en contemplar i en ascendir als cims».

Pàg. 2, 3, 4 i 5

El David, molt més que un festival

El festival cristià de música i arts plàstiques deixa un cúmul de bones sensacions al seu pas per Sigüenza

Pàg. 20 i 21

Sumari

- Pàg. 17 Montserrat demana ajut per a una abadia vietnamita
- Pàg. 18 Centenari del convent de Sant Joaquim dels Mínims
- Pàg. 23 Tortosa: reelegit el director dels Operaris Diocesans
- Pàg. 25 Un centenar de pelegrins de Lleida s'apleguen a Montserrat
- Pàg. 26 El Festival de Cantonigròs celebra vint anys amb una missa

Editorial

Més a prop de Déu

Estem en temps de vacances per a molts. Durant aquests dies els estiuers abandonen els seus llocs habituals de treball i se'n van a d'altres terres més o menys llunyanes buscant la tranquil·litat i el descans. Una de les preguntes habituals dirigida als que se'n van acostuma a ser: «Al mar o a la muntanya?» Perquè aquests solen ser els destins més habituals. Uns se'n van a terres de platja per poder prendre el sol i entrar a les fresques aigües dels nostres mars; allí coincideixen amb molts altres ciutadans del país i estrangers que han tingut la mateixa idea i que acaben convertint la sorra en veritables formiguers humans. Altres prefereixen l'aire de la muntanya i l'ambient normalment més tranquil i menys massificat, en contacte directe amb la natura i amb moltes possibilitats per realitzar rutes i excursions, oblidant-se una mica dels vehicles rodats i practicant l'exercici físic.

La muntanya no és només un destí per a les vacances o els dies festius, és també un lloc amb una simbologia important. Arribar al cim d'algunes muntanyes es converteix en tot un repte per a molts caminants. En aquesta pujada es barregen elements esportius, personals o religiosos segons els casos. Per a la majoria de creients de gairebé totes les religions, la muntanya i la seva ascensió tenen un simbolisme molt especial, gairebé sempre interpretat com una proximitat més gran a Déu. Abans de descobrir-se que el nostre món és rodó, l'explicació de la ubicació del bé i el mal coincidia bastant amb un plantejament físic: els homes vivien a la terra plana, per sobre d'ella estava el cel, i per sota d'ella les profunditats i l'infern. D'aquesta manera baixar cap a l'interior de la terra era acostar-se al Maligne i pujar al més alt possible era acostar-se al Creador.

Però no tant sols cal buscar aquesta explicació, ara ja desfasada i tan poc científica, per donar valor a la muntanya com un element

religiós. Hi ha d'altres aspectes, com la pau i la tranquil·litat que se sol trobar als cims dels muntanyes, allunyats del tràfic dels pobles i ciutats construïts tradicionalment a la vora del mar o a les valls on es troben els principals cabals dels rius. Per això molts monestirs es van construir al capdamunt, buscant aquesta pau interior que necessita la vida contemplativa, aquest contacte directe amb l'obra creadora de Déu que encara no ha estat destruïda per la mà humana i aquest element simbòlic d'una més gran proximitat física amb el blau del cel.

La Bíblia, per exemple, està plena de referències a la muntanya com a lloc de trobada entre Déu i els homes. Recordem per exemple l'emocionant escena de la muntanya del Sinaí on Moisès va rebre de l'Altíssim les taules amb els manaments de la llei. O també moments culminants de la vida de Jesús com la seva transfiguració al mont Tabor davant dels seus deixebles Pere, Jaume i Joan.

Els cristians en tota la seva història han omplert els cims de moltes muntanyes d'elements religiosos: creus de tots els tipus, imatges del sagrat Cor, de la Verge Maria... La simbologia és clara: és la súplica del poble fidel que viu als peus d'aquestes escultures perquè Déu o la seva mare santíssima, des de dalt, protegeixin, ajudin i guïin la població. Sabem que els nostres protectors i intercessors són al cel, però com que des d'allí no els veiem, hem fabricat unes reproduccions i les hem situat tan amunt com hem pogut, és a dir properes al cel.

En aquests dies d'estiu, a tots els cristians se'ns demana fer l'esforç de pujar a la muntanya per trobar-nos amb Déu. No té per què ser una acció literal, però sí espiritual. Des dels diversos llocs on passem aquests dies, siguin de costa o interiors, freds o càlids, tots podem disposar d'uns moments perquè el nostre esperit ascendeixi cap al Pare i tinguem un temps de contacte personal i íntim amb Ell.

CATALUNYA+ CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Lluís Serra i Miriam Díez ROMA; Guillem Ferrer, ILLES BALEARS; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc i Roman Casanova, TORTOSA; Fàtima Alemany, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja, Joan Manuel Gutiérrez

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

E-mail: catcris@ibernet.com

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Victòria Camps, Antònia Canals

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt i Montserrat Altamirano

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra,

Gibraltar i Portugal: 80,60 €

Resta d'Europa: 146,74 €

Amèrica i Àfrica: 178,30 €

Àsia i Oceania: 243,82 €

LA TIRA

Per Pilarin

en primer pla

La muntanya, signe de la presència de Déu

■ A la Bíblia hi ha unes 500 al·lusions als turons

La muntanya és un símbol freqüent de l'espai diví. Per a moltes religions, és un indret privilegiat de la manifestació de Déu. A la Bíblia trobem unes 500 al·lusions a les muntanyes. N'hi ha que tenen un paper importantíssim, com el Sinaí, la muntanya de Sió o el Gòlgota. A moltes muntanyes s'aixequen altars com a reconeixement a les obres del Senyor o per oferir-li sacrificis. Si ens hi fixem, a primer cop d'ull, el cim és l'indret més proper al cel.

Javier Velasco Arias, laic, biblista i professor de Bíblia al Centre d'Estudis Pastoral, assenyalava que a la Sagrada Escriptura els monts i les muntanyes apareixen, en primer lloc, com a realitats creacionals: «No són subjectes divins o semidivins, com els consideren certes cultures veïnes del poble d'Israel, sinó que Déu les ha creades, com la resta de coses: "Pujant les muntanyes, baixant per les valls, fins al lloc que els havies assignat" (Sal 104,8)». Així, subratlla que les muntanyes no són subjectes d'adoració, sinó d'admiració: «Admiració davant de la grandesa divina de la creació.»

A més d'aquesta percepció, Javier Velasco destaca que «la muntanya, per la seva grandesa, altitud, bellesa... esdevé, sovint, signe de la presència de Déu, de la seva transcendència, de la seva santedat...». Per això, en descobrir la transcendència divina, l'única reacció possible «és sentir-se, en la ja expressió clàssica de Rudolf Otto, davant d'un *mysterium tremendum et fascinans*, misteri tremend i fascinant. Una realitat que em supera, que és més gran que tot el que conec i que tot el que desconec; una presència davant la qual només hi ha lloc per a l'admiració, la fascinació, l'adoració».

Muntanyes emblemàtiques

A la Bíblia podem trobar-hi monts i muntanyes amb un significat emblemàtic: Sinaí, Nebó, Ebal i Garizim, Sió, Carmel, Horeb... si bé, segons Javier Velasco, n'hi ha tres que val la pena de subratllar. El primer és la muntanya del Sinaí, on Jahvé es fa present davant del seu poble Israel: «El tercer dia el Senyor baixà a la muntanya del Sinaí a la vista de tot el poble» (Ex 19,11); on manifesta a Moisès quina és la seva voluntat per al seu poble: «Quan el Senyor hagué acabat de parlar amb Moisès a la muntanya del Sinaí, li va donar les dues tauletes de l'aliança, les tauletes de pedra, escrites per la seva mà divina» (Ex 31,18). Déu fa una aliança amb Israel, un pacte de fidelitat. Segons aquest professor de Bíblia, «la muntanya del Sinaí sempre serà signe de la presència de Déu, de la seva santedat, de la seva transcendència, de l'Aliança sempre fidel amb el seu poble».

Una segona muntanya on ens hem d'aturar és la de l'Horeb, «indret on el Senyor s'apareix a Moisès i li demana que alliberi el seu poble de l'esclavatge d'Egipte. La santedat de Déu, simbòlitza-da per una bardissa que crema i que no es

consumeix, exigeix de l'ésser humà una actitud reverencial», que podem llegir a Èxode 3,5. Però «també requereix una disposició, tot i les dificultats, de fer present el pla de Déu sobre les dones i els homes, de forma que sigui respectada la

Javier Velasco, professor de Bíblia.

seva dignitat de fills de Déu, de Poble del Senyor, i això és el que demana a Moisès». També a la muntanya de l'Horeb és on Jahvé es manifesta al profeta Elies. «En aquesta escena», indica Velasco, «es ressalta la intimitat, la proximitat de Déu amb el seu profeta, amb qui té la missió de proclamar, contra vent i marea, els desig-nis divins. Déu no es fa present de forma terrorífica: no està en el vent huracanat, ni en el terratrèmol, ni en el foc. Déu es revela en el "murmuri d'un ventjol suau"

(1Re 19,12). La transcendència divina esdevé aquí proximitat íntima».

Com a tercera muntanya remarcable, ens fixem en el mont Sió, «turó del temple de Jerusalem, del santuari de Jahvé, muntanya de salvació. Aquest turó serà signe de la presència de Déu enmig del seu poble Israel, de la salvació de Déu per al seu poble, però també de salvació univer-sal».

Al Nou Testament també trobem el simbolisme de la muntanya com a signe de la presència de Déu. Així, per exemple, l'evangelista Mateu situa Jesús al capda-

munt d'un turó, des d'on desenvoluparà el Sermó de la Muntanya. «Jesús és el nou legislador que porta a plenitud la revelació veterotestamentària, tot posant l'accent en l'amor per damunt de l'acompliment», afirma Javier Velasco. I afegeix: «Jesús sovint també es retira a la muntanya a fer pregària, com a indret privilegiat d'encontre amb el Pare. "Per aquells dies, Jesús se'n anà a la muntanya a pregar, i va passar tota la nit pregant a Déu" (Lc 6,12). La munta-

nya de les Oliveres serà un d'aquests indrets de pregària, on Jesús anava amb assiduïtat (Lc 22,39)».

També la muntanya serà l'indret que triarà el Mestre per mostrar a deixebles seus una anticipació de la seva glòria, perquè no defalleixin davant dels pròxims esdeveniments de la seva passió i mort: «Jesús va prendre amb ell Pere, Jaume i Joan, el germà de Jaume, se'ls endugué a part dalt d'una muntanya alta i es transfigurà davant d'ells; la seva cara es tornà

resplendent com el sol, i els seus vestits, blancs com la llum» (Mt 17,1-2).

Per a Velasco, «la muntanya al Nou Testament continua sent un àmbit especial per tenir una vivència intensa de Déu. És un signe de la seva grandesa, transcendència, santedat, però també de la seva proximitat, intimitat, del seu desig d'amistat profunda amb l'ésser humà».

Encontre amb Déu

Segons aquest biblista, la muntanya continua sent avui dia un signe vàlid de la presència de Déu. «La seva alçada, magnificència i bellesa ens poden ajudar a descobrir aquest Déu tres cops sant; un Déu davant del qual cal descalçar-se, un Déu tremend i fascinant. Però al mateix temps, un Déu que surt a l'encontre de cada home i de cada dona, que vol tenir-hi una relació d'intimitat i que convida a la relació de tracte mutu (pregària); la muntanya que aïlla del soroll quotidià exterior i interior convida a la familiaritat amb el nostre Creador.»

L'experiència de la muntanya, de la transcendència divina, implica una crida a l'acció, de la mateixa manera com els va passar a Moisès i a Elies, d'igual forma com la va viure Jesús. En aquest sentit, Javier Velasco es mostra fermament convençut en constatar que «aquesta vivència porta inevitablement a comunicar-la als altres, més encara quan ens sentim veritablement fills d'un Pare, com el Déu de Jesús considera germans i germanes, fills tots del mateix Pare, cada home i cada dona, i les alegries i els sofriments de cadascun d'ells com a propis i, per tant, s'implica a fer possible que tots gaudeixin d'aquesta dignitat a què tots hem estat cridats. I això és possible des de l'experiència del Déu de Jesús, i la muntanya pot ajudar en aquesta experiència, tot i que no sigui un element imprescindible». (R.M.J.)

Escenaris de la divinitat

SINAI: «La muntanya del Sinaí fumejava tota ella, perquè el Senyor hi havia baixat enmig del foc. El fum anava pujant com el d'un forn i tota la muntanya s'estremia» (Ex 19,18).

CARME: «Acab va fer venir tots els israelites i va aplegar aquells profetes a la muntanya del Carmel. Aleshores Elies s'acostà a tot el poble i va exclamar: "Fins quan anireu saltant, ara amb una crossa, ara amb una altra? Si el Senyor és Déu, seguïu-lo! Si ho és Baal, seguïu-lo a ell!"» (1Re 18,20-21).

HOREB: «No t'acostis. Treu-te les sandàlies, que el lloc que trepitges és sagrat» (Ex 3,5).

SIÓ: «Llavors sabreu que jo sóc el Senyor, el vostre Déu, jo que habito a Sió, la meua muntanya santa» (Jl 4,17).

SERMÓ DE LA MUNTANYA: «En veure les multituds, Jesús pujà a la muntanya, s'assegué, i se li acostaren els deixebles. Llavors, prenent la paraula, començà a instruir-los dient: "Feliços..."» (Mt 5,1-2).

MUNTANYA DE LES OLIVERES: «Llavors sortí i se'n va anar, com de costum, a la muntanya de les Oliveres. El seguiren també els deixebles» (Lc 22,39).

Hort de Getsemaní, a la muntanya de les Oliveres.

El cardenal Ricard M. Carles és un bon coneixedor dels cims

«No es pot perdre la contemplació estètica de la muntanya com una obra de Déu»

Aquest any 2002 ha estat proclamat per l'ONU Any Internacional de les Muntanyes. Des de sempre, els homes i les dones s'han sentit atrets per aquestes moles rocoses i han sentit l'impuls de conquerir-les. Els diocesans de Barcelona saben bé que el seu pastor, el cardenal Ricard M. Carles, és un apassionat de la muntanya. En moltes de les seves homilies i cartes dominicals parla de cims i pics, tan estimats per ell, cosa que el porta a la reflexió sobre l'«escalada» en la vida espiritual.

—Vostè és un home enamorat de la muntanya, d'on li ve aquesta vena muntanyenca?

—Aquesta afició, com tot el que jo puc considerar bo, l'he rebuda dels meus pares, que eren persones de ciutat, de València com se sap, però que eren també molt afeccionats a les marques per la muntanya. El meu germà i jo, amb els nostres pares, anàvem amb freqüència a la muntanya. Més tard, ja adolescent, vaig coincidir a la muntanya amb amics, primer al col·legi i després al seminari, on també n'hi havia molts que tenien afició a la muntanya, o ens la vam encomanar mútuament. I això va fer que la meua afició anés creixent.

—L'amor a la muntanya sempre es pot compartir, per exemple amb els seminaristes en excursions. Com són aquestes trobades?

—Certament, sempre he compartit les meves excursions a la muntanya amb els joves de les parròquies. Perquè em semblava que era l'esport que fomentava més la convivència i les virtuts humanes. I també la contemplació de les obres de Déu. I puc dir que entre les moltes coses que teníem —per exemple, futbol o rugbi, corals, etc.— les vocacions sacerdotals sortien sobretot entre els muntanyencs. I continuo fent-ho, tant a Tortosa com aquí, amb una estada d'uns quants dies amb els seminaristes dels últims anys a l'alta muntanya, a la zona dels Pirineus, a Benasc. Fem una llarga excursió als matins. Primer resem les laudes. Després, en iniciar l'ascensió o a dalt, jo els dono uns punts de meditació. I així com la pujada l'hem fet conversant, la baixada la solem fer en silenci, cadascú al seu ritme, a la seva velocitat, per poder fer també una bona estona d'oració. A la tarda tenim una excursió més lleu o la visita a algun lloc interessant. I acabem amb l'eucaristia a la parròquia de Benasc. Curiosament, i gràcies a Déu, l'església està plena de famílies tots els dies laborables.

—Què s'experimenta quan es fa el cim? I quan no es fa?

—Quan s'assoleix, s'experimenta que l'esforç ha valgut la pena. Això pot assimilar-se també a l'esforç que exigeixen moltes altres activitats humanes, quan un veu que ha valgut la pena. S'experimenta que difícilment s'hauria aconseguit sense la col·laboració de tota la cordada, o de les cordades si és que eren diverses. I quan no s'hi arriba també es requereix força de voluntat per acceptar la retirada. En qualsevol cas, també en la retirada s'enriqueix l'experiència, es rectifiquen errors.... Te-

nint, a més, en compte que de vegades no és possible la retirada i que, com diem, només es pot sortir per dalt. Perquè, superades certes dificultats, després no és possible tornar a baixar pel mateix camí. Molts cops diem: «Si passem això, estem d'acord que hem de sortir per dalt.» I gràcies a Déu, posant-nos d'acord, sempre hem aconseguit sortir per dalt.

—Quins valors ensenya l'ascensió als cims?

—Entre d'altres, la decisió, la perseverança, oblidar-se del cansament. I aquí vull tenir un record del meu pare, que ens deia al meu germà i a mi quan anàvem per la muntanya: «Quan esteu cansats, penseu que ho esteu, però no us desil·lusioneu pensant que esteu cansats, sinó que heu de pensar que arribarem al punt al qual ens hem proposat arribar.» També ensenya a treballar en equip, a encaixar les dificultats com a tals... En el lèxic muntanyenc no es parla de perills en l'ascensió, sinó de graus de dificultat. Com a molt parlem d'algun pas delicat. Es tracta de veure la dificultat

jar les vies totalment fetes. Això fa uns anys no era elegant, no era correcte, no era muntanyenc. Era una altra època. Era l'època clàssica dels anys cinquanta i seixanta, quan l'ascensió es feia amb altres mitjans.

També desitjo dir que la muntanya ha marcat part de la meua formació humana. M'ha permès satisfer la necessitat innata de mesurar-se i provar-se, de conèixer i saber què experimenta un home en situacions no habituals. Ascendint cap a les altures, m'he sentit viu, lliure i autèntic, realitzat. I també he mesurat les meves limitacions. Quan un escala, busca les emocions, els impulsos creatius i els impulsos contemplatius. Aquests dos últims van units, perquè, a banda que pugui crear noves vies d'escalada, i això és creació, és l'home qui crea la grandesa de la muntanya en contemplar-la. Potser té grandesa una muntanya solitària, que no hagi estat descoberta per cap ull intel·ligent, capaç d'atribuir-li grandesa?

—La solidaritat és una constant entre els muntanyencs a diferència d'altres esports que fomenten la competitivitat o de formes de turisme que animen qui les practica a no fer res o a fer un esforç mínim. Quina lectura en fa, d'això?

—Una lectura molt positiva. És clar, és difícil que un que estima entranyablement un esport no pensi que és el millor de tots. Qualsevol esportista pensa que el seu és el

El cardenal en l'ascensió al Mont Caro.

com a tal, no de veure-la com a perill, perquè això ens treu forces de totes classes. I també el respecte a la muntanya; entre d'altres raons perquè ens sentim sempre dominats per ella. Es diu: «He vençut tal pic...» No, no. No l'he vençut. El pic segueix aquí, invencible, i hi seguirà durant milers d'anys. No aspirem a dominar la muntanya, sinó a conquerir-la i a assolir-la. També ens ensenya que hem d'intentar deixar la muntanya intacta. És a dir, treure els claus que s'hi han posat; no deixar gaires senyals. No vull entrar en el tema, però les tècniques noves han imposat dei-

més admirable. Però jo crec que en aquest esport de l'alpinisme hi ha coses molt positives. Encara que hi ha hagut excepcions. En alguna ocasió i en alguna escalada a les Dolomites, alguna cordada havia picat totes les esquerdes en què altres cordades podrien després posar els seus claus. Però aquest és un fet totalment excepcional. Hi ha sempre solidaritat, perquè no intentem vèncer ningú, sinó que mirem de vèncer-nos a nosaltres mateixos. No hi ha tampoc un públic que aplaudeixi o estimuli. Només hi ha l'entusiasme i la il·lusió de

Sant Bernat de Menthon.

Un patró per als alpinistes

Sant Bernat de Menthon era originari de la vall d'Aosta, al cor dels Alps. Aquest sant és famós pels dos refugis que va preparar al capdamunt de la serralada i pels coneguts gossos que en duen el nom.

Al llarg del segle XI va ser un predicador incansable dels pobles de la vall. En els seus contactes amb els capellans de les muntanyes va constatar les necessitats dels pelegrins que travessaven els Alps: camins aspres, arriscats i, especialment a l'hivern, molt perillosos. A més dels factors climatològics, els pelegrins també es veien atacats pels sarraïns. Així, va aconseguir edificar dos sòlids recers a Mont-Jeux, que prendria el nom de Gran Sant Bernat, i a Colonne-Jeux. A més, sant Bernat va instituir una comunitat de clergues regulars provinents d'Aosta que es van establir en aquests refugis. Aquesta comunitat, sola en aquelles altures, romania atenta a qualsevol senyal per emprendre la recerca del pelegrí perdut. Els seus famosos gossos, els sant Bernat, perfectament ensinistrats, els eren de gran ajuda.

El 1923, Pius XI va escriure una carta apostòlica on commemorava el mil·lenari de sant Bernat i en lloava el gran treball fet a les muntanyes: «Va viure llargs anys entre els alts cims dels Alps congregant molts companys per esperar, allotjar, socórrer i alliberar dels perills del vent huracanat els viatgers i transeünts que, si no hagués estat així, haurien mort entre les tempestes, les boires i els freds intensos sense els hospicis que aquell gran amic de Déu havia fet sorgir a les muntanyes que en van prendre el nom.» Per aquestes raons, el Pontífex declarava: «Volem constituir sant Bernat de Menthon patró celestial, no només dels habitants i viatgers dels Alps, sinó també dels que s'exerceixen a escalar-ne els cims.»

→ la cordada. No hi ha cap competició: s'hi arriba o no s'hi arriba, i res més. També en això hi ha hagut alguna excepció, com quan es maquilla l'escalada amb alguns elements, per exemple amb rècords del temps de pujada, que no són propis d'aquest esport.

—Una escalada cap al cim de la muntanya, és una bona comparació amb el que és una escalada en la vida espiritual?

—Sí, és perfectament comparable. No debades les muntanyes han estat els llocs de les teofanies, de les aparicions o de la presència de Déu des de l'Antic Testa-

«A la muntanya depèn tot del nostre esforç. En canvi, en l'ascensió a Déu es tracta més aviat que Déu ens busca, que ell s'ha rebaixat per aixecar-nos cap a ell»

ment. La semblança és que aquest esforç és voluntari, és lliure. Ningú no obliga a escalar, i ningú ha de ser forçat a estimar Déu. S'ha de sentir, en tot cas, empès o atret per la il·lusió o per l'amor cap a allò que ens supera. A la muntanya és l'altura i pel que fa a Déu és l'excels, el que ens supera en bellesa, en bondat, en omnipotència, en tot. I cal dir també alguna diferència. Em referiré a dues. A la muntanya depèn tot del nostre esforç, de la nostra experiència. En canvi, en l'ascensió a Déu es tracta més aviat que Déu ens busca, que ell s'ha

rebaixat per aixecar-nos cap a ell. Més que el nostre esforç, en aquest cas el que val és el que és seu, el do, la crida de Déu, l'atracció de Déu.

—La muntanya és el símbol més freqüent de l'espai diví i el lloc més pròxim al cel. S'està perdent aquesta visió de la muntanya?

—Opino que si es perd o no depèn del muntanyenc. Si anteposa l'èxit o la tècnica a la contemplació estètica, que també és important en l'escalada, llavors sí que es pot estar perdent aquesta experiència de *prop del cel*. A un amic meu li preguntaven de vegades: «Per què s'entesta a pujar la muntanya?» Ell contestava: «Perquè és aquí», que és una resposta molt muntanyenca. A més a més podem dir: «Pujar la muntanya perquè és prop de Déu.» Crec que això no es pot perdre. No es pot perdre la contemplació estètica de la muntanya com una obra de Déu. I vull afegir que l'estètica no ho és només de la muntanya, sinó que també hi ha una estètica de la mateixa escalada. Parlem d'algunes vies que tenen una escalada que és elegant. Hi ha moltes maneres de pujar; i de vegades podem dir que gairebé es tracta de reptar. Per això parlem d'una estètica de la muntanya i de l'estètica de l'acció del muntanyenc.

—Ja s'hi ha referit, però ens podria ampliar una mica com ens parla de Déu la muntanya?

—Ens parla de Déu perquè allí veiem la seva grandesa. Veiem i sentim admiració per les seves obres. Sentim l'agraïment de tenir fortaleza i salut per ascendir al cim. I donem gràcies a Déu perquè ha posat per a la nostra contemplació les meravelles d'aquests murs, d'aquests pics, d'aquestes valls, etc. També ajuda pensar que Déu gaudeix amb el nostre goig. És a dir, que Déu s'alegra que puguem ascendir per les muntanyes que ell ha fet. Sabia que quan

Per a l'arquebisbe de Barcelona, la muntanya ens parla de Déu perquè hi veiem la seva grandesa.

aparegués la persona humana —fills seus i filles seves en el món— gaudiria en contemplar i en ascendir als cims. Déu s'alegra d'això. Ja he dit abans que és l'home qui atribueix una especial grandesa i una especial bellesa al que està contemplant. I quan aquesta grandesa no l'atribuïm a la natura sinó al seu autor, l'admiració es transforma en contemplació. Quantes vegades, en les meves llargues temporades de marxar en solitari, em trobava en la necessitat interior de recitar ininterrompudament el llarg i bellíssim himne del *Te Deum laudamus*, «a Tu, oh Déu, et lloem». —El silenci a la muntanya permet la trobada amb un mateix i amb Déu. Creu que sabem aprofitar aquest silenci de la muntanya?

—No sempre és aconsellable afrontar en solitud la natura més esquerpa. Perquè

la natura ens acostuma a prendre sols les decisions. I això ens ensenya a mesurar-la amb la nostra mesura i a pagar amb la nostra pell. És una escola formativa, una condició preada, una vertadera necessitat que hem de vèncer. Però tant a la muntanya com en l'espiritualitat cal fer-ho sense angoixa. Les llargues marxar en solitari faciliten un fascinant viatge al nostre propi interior, per escoltar-nos, comprendre'ns i alhora per entendre millor els altres i el món que ens envolta. El silenci, també a la muntanya, significa per a cadascú escoltar-se, parlar-se, reflexionar.

—En la Bíblia trobem 500 referències a la muntanya. Només en el Nou Testament, trobem el Tabor, el

Sermó de la Muntanya, el Gòlgota.

—Bé, la lectura és que la muntanya s'aixeca per sobre del paisatge, és allò que apareix amb més nitidesa; el més notori d'un paisatge són els pics, els cims. I llavors, perquè Déu ho ha volgut, Déu ha parlat a l'home a la muntanya. Jesús també es va retirar a la muntanya del desert durant quaranta dies. La muntanya és el lloc en què Déu es manifesta. No es manifesta només geològicament, mitjançant la grandesa del que Déu ha fet. Es manifesta també perquè ha volgut que la muntanya fos un lloc de trobada. Per als muntanyencs cristians la muntanya, a més de ser el lloc del seu esport favorit, és així mateix el lloc de la trobada amb Déu.

Reportatge:
Rosa María Jané Chueca

Les meravelles del Creador

«Déu veié que tot el que havia fet era molt bo» (Gn 1,31). Aquesta és la sensació que s'experimenta en contemplar la natura. Realment s'aprecia la perfecció d'allò creat, com encaixen totes les peces i quant d'amor hi ha en les mans de Déu Pare. Si més no, això és el que sent Valldeflors Salmons, una jove muntanyenca que gaudeix d'aquesta sana afició. I és que com explica Valldeflors, a la natura és molt fàcil sentir la presència de Déu que t'acompanya tothora, perquè tot et parla d'Ell: «A la muntanya pots veure-hi Déu en tot el que hi ha al teu voltant. Sobretot quan fas el cim i en contemples d'altres, les valls, els núvols, la neu... sents una gran emoció que t'omple plenament, i tens el convenciment que Algú ha d'haver-ho creat tot. Tot et parla d'un Déu creador que ha fet les coses amb moltíssim amor.»

Sempre que pot, aquesta muntanyenca no es perd cap excursió. Al cim, a més de contemplar la bellesa de la creació, Valldeflors assegura que ella mateixa se sent part d'aquest món dissenyat per Déu. Una peça que ocupa un lloc concret en el que l'envolta. «En fer el cim i veure la immensitat que t'envolta, et sents molt petiteta, com un gra de sorra. Aleshores t'adones que formes part d'un pla, del pla de Déu i comprens que tot té un perquè, encara que de vegades no ho vegis», assegura.

La muntanya ensenya grans lliçons, i una d'elles és, segons Valldeflors, la humilitat. Humilitat en reconèixer les teves limitacions, en acceptar que no sempre s'aconsegueix fer el cim perquè el temps no ho permet o la salut

Valldeflors, amb samarreta blanca a la primera fila, a la Pica d'Estats.

aconsella prudència, «de vegades et penses que ets algú important i allí al capdamunt veus que no és així, que en realitat ets petita i això t'obliga a "abaijar els fums"».

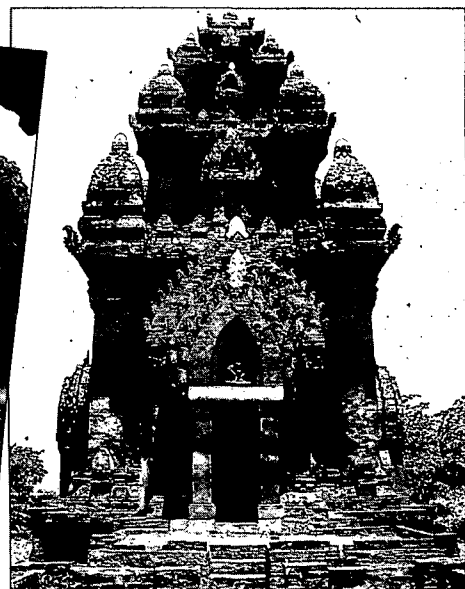
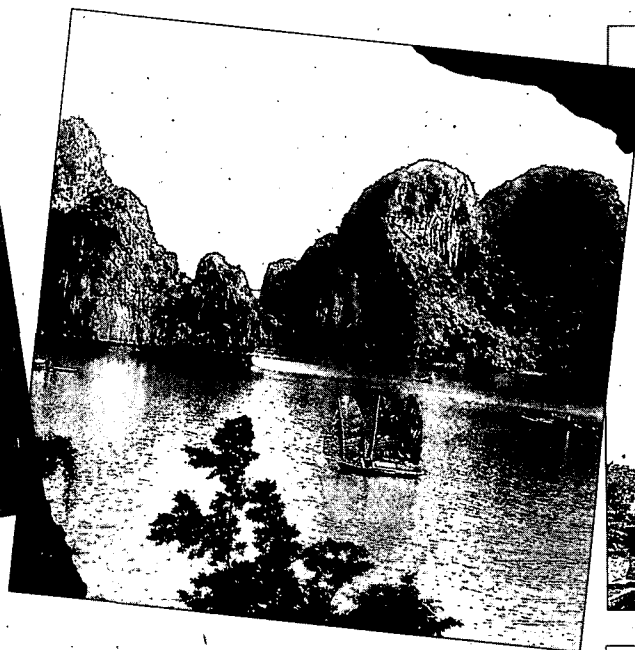
Quan s'ascendeix a un cim, mai no s'ha de fer sol. En el cas d'aquesta jove, les ascensions sempre les fa amb un grup d'amics i d'amigues: «Tinc la sort de poder compartir aquesta afició amb altres joves cristians», comenta, «i això és important perquè la muntanya et dona l'oportunitat de parlar de Déu d'una manera que potser en un altre ambient no podries fer». Per a Valldeflors no importa el que es trigui a pujar; no es tracta de fer una competició, sinó de gaudir de l'ascensió. En aquestes excursions, a més, hi ha temps per compartir plegats estones de pregària, eucaristia, rosaris... una experiència de fe en comunió amb la natura.

En aquest món tan estressat i accelerat en què vivim, el silenci, la pau i la tranquil·litat de la muntanya implica una gran ajuda per al tracte amb Déu. «A la muntanya tinc molts moments per pensar. Quan pugues o baixes del cim hi ha moments en què estàs sola i són unes estones fantàstiques per meditar, per revisar la meua vida, per veure què pots millorar...»

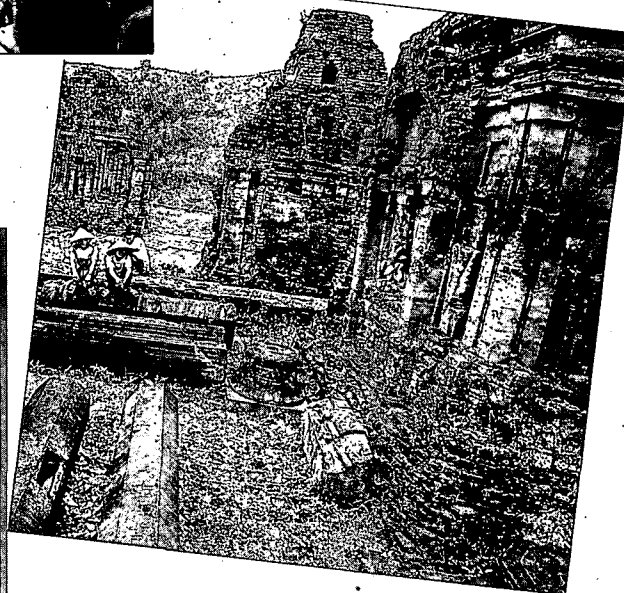
La muntanya ha acostat moltes persones a Déu i han existit i existeixen grups que no perden aquest aspecte de vista. El 1958 es va crear una associació anomenada Muntanyencs de Santa Maria, fundada per un grup de jesuïtes, que tenien com a meta formar joves en les virtuts cristianes i fomentar en ells l'amor a Maria a través de la muntanya.

Del 18 de novembre al 3 de desembre del 2002

Viatge al sud-est asiàtic: VIETNAM / CAMBOTJA

*Les tradicions orientals i la diversitat
paisatgística de la península d'Indo-xina*

SORTEIG TRADICIONAL 2002

En el sorteig efectuat davant notari, han resultat premiats els números següents:

1r premi **45.336**

2n premi **27.325**

3r premi **27.477**

premi especial de portada: 907

MOLTES GRÀCIES PER LA VOSTRA COL·LABORACIÓ

VISITAREM:

AL VIETNAM:

- ☐ Hanoi
- ☐ Hoalu
- ☐ Hoa Binh
- ☐ Halong
- ☐ Danang
- ☐ Hoi An
- ☐ Hue
- ☐ Ho Chi Minh
- ☐ Vinh Long

Les coves de Tam Coc
Creuer pel riu Da
Poblet de minoria Dao
Poblet de minoria Muong
Creuer per la magnífica badia
de Halong (declarada per la
Unesco Patrimoni de la
Humanitat)
Creuer pel riu del Perfum
Túnels de Cu-Chi
Viatge en vaixell pel riu
Mekong

A CAMBODJA:

- ☐ Siem Reap
- ☐ Angkor
- ☐ Phnom Penh
- ☐ Wat Phnom

Ruïnes de Bayon
Complex d'Angkor
Temple de Ta Prohm en plena
jungla

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

O.C. 612

DEMANEU INFORMACIÓ A: AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona, Tel. 934 092 700 - Fax 934 092 701

canadà

església en el món

La santedat dels joves, esperança per a l'Església

■ 800.000 persones en la cloenda de la JMJ

TORONTO.— En moments de dificultats i d'escàndols l'Església té més necessitat de joves sants, va assegurar el Papa en culminar la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ) celebrada a Toronto. Joan Pau II, amb veu clara, va confessar en diverses ocasions la seva satisfacció en constatar com l'oceà humà d'unes 800.000 persones es congregava al Downsview Park per participar en la missa de cloenda el 28 de juliol.

Els joves congregats havien passat la nit pràcticament sense dormir, després de participar en la vetlla de pregària amb el Papa del 27 de juliol. Al matí, una tempesta va despertar els pocs que dormien i la missa va començar amb pluja i tremendes ràfegues de vent. Tot i el cansament, els joves van brindar al Papa la mateixa acollida festiva que va caracteritzar la vetlla de pregària del dia abans.

Veient l'espectacle, Joan Pau II va dir en l'homília: «Quanta llum podreu transmetre tots plegats si us uniu en la comunió de l'Església!». Tot referint-se als escàndols que s'han donat als Estats Units i a d'altres països afirmava: «No us desanimeu per les culpes i les faltes d'alguns dels seus fills. El dany provocat per certs preveres i religiosos a persones joves o fràgils ens omple a tots d'un profund sentit de tristesa i de vergonya. Però penseu en la gran majoria de preveres i de religiosos generosament compromesos amb l'únic desig de servir i de fer el bé! (...) En els moments difícils de la història de l'Església el deure de la santedat es fa encara més urgent.»

Amb un somriure, el Pontífex va confessar als pelegrins que «vosaltres sou joves i el Papa és vell i està una mica cansat (...) però encara s'identifica amb les vostres expectatives i amb les vostres esperances». Per això, els va demanar que no deixessin morir l'esperança: «Arrisqueu la vostra vida per ella! Nosaltres no som la suma de les nostres febleses i dels nostres fracassos; al contrari, som la suma de l'amor del Pare per nosaltres i de la nostra capacitat real per convertir-nos en imatge del seu Fill.»

En acabar l'eucaristia, el Papa va anun-

ciar oficialment que la pròxima JMJ se celebrarà el 2005 a Colònia (Alemanya): «Com a pelegrins, el vostre camí espiritual a Colònia comença avui. Crist us hi espera per a la XX Jornada Mundial de la Joventut!» La JMJ se celebra normalment en l'àmbit mundial cada dos anys. Això no obstant, el Bisbe de Roma ha preferit que la trobada d'Alemanya fos precedida per tres anys de treball amb l'objectiu que compti amb una preparació més gran sobre el terreny de manera que pugui donar els fruits espirituals desitjats en els joves. Joan Pau II també va agrair l'extraordinària tasca desenvolupada per l'Es-

Un moment de la vetlla de pregària.

glésia catòlica i les autoritats canadenques a tots nivells per acollir la JMJ de Toronto.

Constructors de la civilització de l'amor

En la vetlla de pregària Joan Pau II va confiar als joves la missió de ser els cons-

El Papa es va mostrar alegre en trobar-se amb els seus estimats joves.

tructors d'una nova civilització de l'amor. Recordant que el nou segle havia començat amb la tragèdia de l'11-S, «imatge d'un món on l'hostilitat i l'odi semblen prevaler», repetia als joves que «només Crist és la pedra angular sobre la qual és possible construir de manera sòlida la nostra existència. (...) Els cristians són conscients que no és possible rebutjar o ignorar Déu sense córrer el risc de degradar l'home».

Joan Pau II, en un bon estat físic, va confiar als joves una esperança: «Vosaltres sou els homes i les dones del demà. El futur és als vostres cors i a les vostres mans. Déu us confia la feina, difícil i engrescadora, de treballar amb Ell en la construcció de la civilització de l'amor.»

En aquesta vetlla van ser particularment commovedors els testimonis de tres joves: un indígena, una canadense i un peruà, que van narrar com la força de la fe ha estat decisiva per a les seves vides enmig de la marginació, la secularització, la pobresa i la violència. En concloure la vetlla el Papa va lliurar dotze saquets de sal a dotze parelles, tot simbolitzant la seva missió de ser sal i llum de la terra, lema de la JMJ. (Zenit)

Aprendre dels febles

Escoltar «els ensenyaments dels febles» en una societat caracteritzada per la set de poder i de riquesa és el missatge que va deixar Jean Vanier als participants de la JMJ. Vanier, de 74 anys, és el fundador de l'Arca, que avui compta amb 120 comunitats a 30 països, on persones amb discapacitats mentals viuen en família amb persones que es posen voluntàriament al seu servei. El fundador de l'Arca va pronunciar diverses catequesis i va impartir un seminari sobre servei social: «Els dèbils ens diuen: et necessito. Si els escoltem, es crea comunitat. Qui corre un risc més gran és qui declara que no té necessitat de ningú», explicava als joves. Segons Vanier, el misteri del feble «ens diu que tot home i tota dona és preciós, que hi ha una riquesa amagada en tota persona i que aquesta riquesa demana simplement poder-se expressar plenament. En viure des de fa més de quaranta anys amb persones que tenen discapacitats, he descobert que aquestes persones no són precioses només des del punt de vista humà; tenen a més una proximitat especial amb Déu».

Anglicans, jueus i musulmans entre els voluntaris de la JMJ

Entre els gairebé 20.000 voluntaris de Toronto hi ha hagut anglicans, jueus i fidels d'altres religions. Els líders d'importantes comunitats religioses van expressar la seva simpatia i van cridar a la col·laboració. L'arquebisbe anglicà de Toronto, Terence Finlay, assenyalava a la seva comunitat: «Crist ens convida a estimar Déu i el pròxim. Aquest esdeveniment ens dona la possibilitat d'aprofundir en la relació amb Déu i de conèixer més bé el pròxim.» També la comunitat jueva mostrava el seu suport a la JMJ, en paraules de Bernie Faber, director executiu per a Ontàrio del Canadian Jewish Congress: «La visita de Joan Pau II suscita la simpatia de molts, prescindint de la fe que professin. Rebre'l és un honor.» Per a Amir Etemadi, líder de la comunitat musulmana, «aquest Papa és un dels símbols mundials més importants. L'admiro sobretot perquè ha sabut estar sovint al centre dels esdeveniments. Molts conflictes tenen el seu origen en la manca de diàleg entre grups religiosos. Triar un altre camí és el mínim que podem fer plegats».

Presència de joves de països en guerra

TORONTO.— En la XVII Jornada Mundial de la Joventut han participat joves de 169 països, entre els quals destaquen Algèria, Burundi, Colòmbia, República Democràtica del Congo, Terra Santa..., indrets on la guerra i la violència formen part del dia a dia. Especialment significativa ha estat la presència de joves colombians. El seu missatge es troba en un senyal

que tots han rebut en la motxilla del pelegrí: una petita creu. L'han feta els joves d'aquest país on els cristians han pagat amb la vida la seva negativa a la lògica de la violència. La presència d'aquests joves recorda que «prendre la creu» és quelcom més que una imatge.

Els joves de Terra Santa també han volgut ser presents a la JMJ. La delegació

del patriarcat de Jerusalem ha estat la més nombrosa, amb 242 pelegrins d'un total de 500 de llengua àrab. Per aconseguir que el drama de Terra Santa tingués ressò a Toronto, els palestins han afrontat el llarg viatge fent molts sacrificis econòmics, sofrint el rebuig de visats i eludint, en certs casos, el toc de queda per poder agafar l'avió. (C.C.)

Guatemala

El Papa canonitza el primer sant de Centreamèrica

■ L'Església guatemalenca celebra sant Pere de Betancur

GUATEMALA.— «Aquesta celebració ha de ser un autèntic moment de gràcia i renovació per a Guatemala», va assenyalar el Papa en baixar de l'avió. Era el 29 de juliol i arribava procedent del Canadà per canonitzar el germà Pere de Betancur, primer sant de Guatemala i de tot Centreamèrica. Amb gran alegria i entusiasme, milers de guatemalencs van rebre el Pontífex.

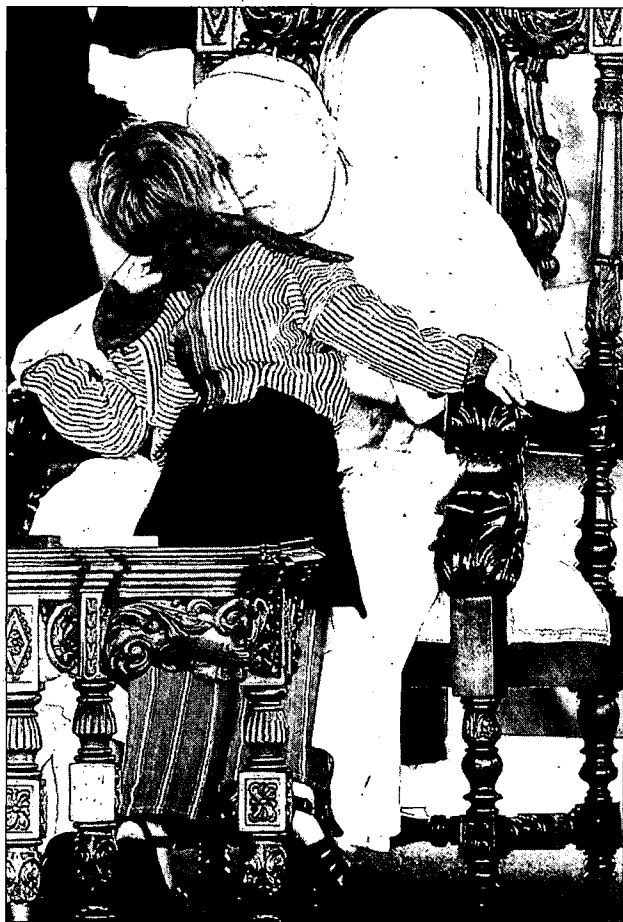
Joan Pau II va elevar a la glòria dels altars el germà Pere de Betancur en el marc d'una solemne celebració eucarística a la qual van assistir prop de 800.000 feligresos, 500 d'ells procedents de Tenerife. El Pontífex, en iniciar la seva homilia, va assenyalar que el germà Pere «amb generositat es va dedicar al servei dels més pobres i abandonats». El nou sant, originari de les Canàries, amb l'únic equipatge de la seva fe i la seva confiança en Déu, va travessar l'Atlàntic per atendre els pobres i indígenes d'Amèrica. El Papa va assegurar que el nou sant «va ser home de profunda pregària (...) que buscava assíduament la voluntat de Déu en cada moment». Així, va renovar la seva exhortació a totes les comunitats cristianes «a ser autèntiques escoles de pregària, on pregar sigui part central de tota activitat. Una intensa vida de pietat produeix sempre fruits abundants».

Així mateix, el Bisbe de Roma va ressaltar que «el germà Pere va forjar així la seva espiritualitat, particularment en la contemplació dels misteris de Betlem i de la Creu. Si en el naixement i infantesa de Jesús va aprofundir en l'esdeveniment fonamental de l'Encarnació del Verb, que el

pòrta a descobrir gairebé amb naturalitat el rostre de Déu en l'home, en la meditació sobre la Creu va trobar la força per practicar de manera heroica la misericòrdia amb els més petits i necessitats». Més endavant, Joan Pau II va sostenir que l'exemple del nou sant és una crida a practicar la misericòrdia, i va ressaltar algunes de les necessitats més urgents: els infants i joves sense llar o sense educació, les dones abandonades, els marginats, les víctimes de la prostitució o de la droga, els malalts desatesos, la gent gran que viu en soledat... També va recordar la profunda devoció mariana del germà Pere.

En defensa dels indígenes

A la cerimònia de canonització, el Papa es va adreçar als indígenes presents dels diferents països d'Amèrica Central, en la seva majoria maies: «El Papa no us oblidia i, admirant els valors de les vostres cultures, us encoratja a superar amb esperança les situacions, a vegades difícils, que traverseu». L'evangeli es va llegir en cakchiquel, idioma comú entre els indígenes guatemalencs: «Construiu amb responsabilitat el futur, trebal·leu pel progrés harmònic

El Papa rep la salutació d'una nena guatemalenca.

dels vostres pobles!», els va animar el Pontífex, «mereixeu tot respecte i teniu dret a realitzar-vos plenament en la justícia, el desenvolupament integral i la pau».

D'altra banda, el bisbe auxiliar de

representants de la Santa Seu han denunciat en els últims anys que Guatemala ha esdevingut una mena d'experiment per als grups fonamentalistes dels Estats Units per penetrar en tot Amèrica Llatina. (ACI)

Guatemala, Juan José Gerardi, assassinat el 26 d'abril del 1998, va ser recordat durant l'eucaristia. L'arquebisbe primat de Guatemala, Mons. Rodolfo Quezada Tozuño, es va referir al «màrtir» de l'Església catòlica durant el discurs de benvinguda al Pontífex: «La fe va ser heretada a través dels nostres avantpassats i rubricada a més en la sang vessada pels nostres testimonis de la fe, els nostres màrtirs encapçalats pel nostre inoblidable bisbe auxiliar, Mons. Juan José Gerardi.»

La canonització del germà Pere de Betancur, un dels esdeveniments més importants de la història del catolicisme guatemalenc, és un impuls molt important per a aquest país envaït per les sectes. En els darrers trenta anys, segons alguns experts, grups protestants i altres sectes han aconseguit atreure gairebé el 30% de la població. Diferents

El Gmà. Pere, apòstol de malalts i pobres

Joan Pau II va viatjar a Guatemala per canonitzar, tres segles ençà de la seva mort, el germà Pere de Sant Josep de Betancur, apòstol dels malalts i pobres de la Guatemala del seu temps.

El sant, que va néixer a Vilaflor, diòcesi de Tenerife, el 18 de setembre del 1626, va marxar als 24 anys com a missioner laic a Guatemala. En trepitjar aquesta terra va dir: «Aquí vull viure i morir.»

Una greu malaltia va posar aquest membre de l'orde terciari de Sant Francesc en contacte directe amb els més pobres i desheretats de Guatemala. Recuperada de manera inesperada la salut, es va fer apòstol dels captius i protector dels indis, sotmesos a treballs inhumans, dels emigrants i dels infants orfes i abandonats, als quals va dedicar especial atenció, construint escoles per educar-los convenientment amb criteris qualificats encara avui com a pioners.

Veient les necessitats dels malalts pobres, expulsats dels hospitals, va fundar el primer hospital per a convalescents al món. Es va fer famós per netejar les nafres dels indigents que trobava al carrer abans de portar-los al sanatori a les espàtles.

Va obrir també un oratori, al qual va anomenar «La casa de Nostra Senyora de Betlem». Altres terciaris franciscans el van imitar, i van compartir amb ell penitència, pregària i activitat caritativa.

Gmà. Pere de Sant Josep de Betancur.

La vida comunitària va prendre forma quan el germà Pere va escriure un reglament, que va ser adoptat també per les dones que atenien l'educació dels infants; estava sorgint el que més tard hauria de tenir el seu desenvolupament natural: l'orde dels Bethlemites i de les Bethlemites.

L'orde va arribar a tenir 500 membres i hospitals des de Mèxic fins a l'Argentina a començaments del 1800, però va ser prohibida per la corona espanyola el 1820 al·legant que donava refugi a activistes independentistes. L'orde masculina va ser restaurada pel sacerdot fra Luis de la Cruz, de Tenerife, el 1984, després que Joan Pau II beatifiqués el fundador, el 1980. Presents a Tenerife i a Guatemala, els religiosos es dediquen a la cura caritativa de malalts i gent gran.

L'orde femenina, tot i que va obtenir el reconeixement de la Santa Seu amb lustres de retard, compta avui amb unes 800 religioses a quatre continents, especialment a Colòmbia, l'Índia, el Camerun i Mèxic.

El germà Pere va morir el 25 d'abril del 1667 als 41 anys. «Va ser un missioner incansable i un educador apassionat i genial, que va inventar un mètode propi d'ensenyament, en què feia servir el cant, el joc i la dansa», recordava el cardenal Saraiva Martins el 8 de juliol del 2001 davant del Papa en publicar-se el decret de reconeixement d'un miracle atribuït a la seva intercessió. (Zenit)

Abolició de la pena capital

GUATEMALA.— Joan Pau II se sent sumament satisfet per la iniciativa del president de Guatemala, Alfonso Portillo, d'abolir la pena de mort que s'havia d'aplicar a 36 presos, segons ha indicat el portaveu de la Santa Seu, Joaquín Navarro-Valls. Abans de l'arribada del Papa a Guatemala, el president Portillo havia anunciat que aturaria les execucions de 36 presoners condemnats a mort. Les condemnes d'aquests detinguts haurien de commutar-se per penes de 50 anys de presó.

D'altra banda, el Colosseu de Roma es va il·luminar per celebrar la suspensió de les condemnes a la pena capital a Guatemala. Es tracta de la 19a ocasió en què el magnífic amfiteatre romà és il·luminat per celebrar la suspensió de la pena capital en algun indret del món. Des de fa dos anys el Colosseu és il·luminat cada vegada que se suspèn una execució a qualsevol lloc del planeta. «La Ciutat Eterna vol arribar als països en els quals s'aplica la pena capital perquè aprobin una moratòria internacional, per defensar així el més elemental dels drets humans», ha indicat l'alcalde. Joan Pau II ha unit en el passat la seva veu als qui proposen aquesta moratòria de les execucions capitals.

La gran majoria dels països d'Amèrica Llatina, llevat de Cuba i Guatemala, han abolit la pena capital, tot i que alguns dels abolicionistes la conserven per a delictes excepcionals com situacions de guerra o magnicidi. (Zenit)

Mèxic

Els mexicans s'aboquen a la visita de Joan Pau II

■ Joan Diego, Joan Baptista i Jacint dels Àngels, elevats als altars

MÈXIC.— Milions de mexicans van sortir al carrer per saludar Joan Pau II en els seus diferents recorreguts per la Ciutat de Mèxic entre el 30 de juliol i l'1 d'agost. Com que les dues celebracions més importants de la seva cinquena visita pastoral

al país (la canonització de Joan Diego i la beatificació dels màrtirs indígenes d'Oaxaca), se celebraven a la basílica de Guadalupe, capaç d'acollir pocs milers de pelegrins, la gent intentava almenys veure'l passar fugaçment al «papamòbil».

Mèxic va ser el primer país que va visitar Joan Pau II com a Bisbe de Roma el 1979. L'entusiasme amb què la gent el va rebre en aquella visita de fa més de 23 anys va crear una mena de complicitat entre Joan Pau II i els mexicans, el segon país amb més catòlics del món.

Joan Pau II va canonitzar el 31 de juliol el primer indígena d'Amèrica en elevar als altars Joan Diego Cuauhtlatzin (1474-1548), testimoni de les aparicions de Guadalupe. A l'inici de la celebració eucarística, el cardenal Norberto Rivera Carrera, arquebisbe de Mèxic, va sol·licitar al Papa la benedicció sobre els indígenes perquè es posi fi a les seves mancances i siguin reconeguts els seus drets.

El moment culminant de la celebració es va viure quan el Bisbe de Roma va llegir la fórmula de canonització. En concloure, va fer l'ingrés la imatge del nou sant, acompanyada per una família indígena i altres fidels, que portant encens i flors es van apropar en processó a l'altar, enmig d'una dansa ritual, fins que la imatge va ser col·locada al lloc on va ser venerada durant i després de la celebració. Va ser un dels dies més importants per a la història del catolicisme de Mèxic. El Pontífex va proposar la seva figura com a model de «trobador fecunda de dos mons», l'europeu i l'indígena, i va fer una crida perquè els indígenes poguessin assumir el paper que els correspon a la societat. L'Evangeli va ser proclamat en castellà i en nàhuatl, la llengua de Joan Diego. En evocar la figura del nou sant, el Bisbe de Roma va recordar que la fe cristiana

«no té en compte distincions de raça o de cultura».

En presència del president Vicente Fox, Joan Pau II va considerar que el testimoni del vident de Guadalupe «ha de continuar impulsant la construcció de la nació mexicana, promoure la fraternitat entre tots els seus fills i afavorir cada cop més la reconciliació de Mèxic amb els seus orígens, els seus valors i tradicions. Aquesta noble tasca d'edificar un Mèxic més bo, més just i solidari, requereix la col·laboració de tothom. En particular cal donar suport avui als indíge-

El Papa es va entrevistar amb el president Fox.

nes a les seves legítimes aspiracions, respectant i defensant els autèntics valors de cada grup ètnic». Sense renunciar a la pròpia ètnia, la fe presenta «la profunda veritat de la nova humanitat, a

la qual tots estan cridats a ser fills de Déu en Crist».

El Papa va finalitzar l'homilia, que va llegir amb veu cansada pel llarg viatge però clara, composant una súplica elevada a Joan Diego en la qual li va demanar mirar «el dolor dels qui pateixen en el seu cos o en el seu esperit, de tots els qui pateixen pobresa, soledat, marginació o ignorància».

Beatificació de màrtirs indígenes

L'1 d'agost el Papa va presidir la beatificació de Joan Baptista i Jacint dels Àngels, màrtirs indígenes de la Serra Nord d'Oaxaca, linxats fa 302 anys per negar-se a renunciar a la fe catòlica. Joan Baptista i Jacint dels Àngels estaven casats i tenien fills. Pertanyien a la Vicaria de Sant Francesc Cajonos, atesa per pares dominics. Exercien el càrrec civil i eclesiàstic de «fiscals», vigilants de la «puresa de la moralitat pública» de les comunitats cristianes, introduït pels missioners entre els indígenes.

El 14 de setembre del 1700, un grup d'indígenes es va reunir en secret per pregar i fer ofrenes als seus déus prehispànics. La reunió va ser dispersada pels pares dominics, que els van acusar d'idolatria. Els religiosos van ser alertats pels dos beats, que així van provocar l'ira dels participants en l'acte. L'endemà, els participants es van amotar davant del monestir dominic, i van exigir l'entrega de les ofrenes confiscades i els dos fiscals. Els van ser lliurats els dos indígenes, amb l'oposició dels dominics. Tots dos van ser fuetejats a la plaça pública i es van negar a renunciar a la fe cristiana per salvar la vida. Van ser llançats des d'un mont; després de degollar-los, els van matar a cops de matxet, els van arrancar els cors i els van llançar als gossos, que no se'ls van menjar, segons expliquen les cròniques d'aquella època. Els botxins van beure la sang dels màrtirs, per recuperar ànim i enfortir-se, com acostumaven a fer els indígenes amb els animals de caça.

Després de la beatificació, Joan Pau II va tornar a Roma per concloure la visita internacional número 97 que havia començat al Canadà i continuat per Guatemala. (Zenit)

La Mare de Déu va demanar que Joan Diego agafés unes flors.

Un drogoaddicte salva la vida gràcies al sant

Un miracle experimentat per un drogoaddicte ha esdevingut la clau que ha tancat el procés de canonització de Joan Diego, l'indígena mexicà testimoni de les aparicions de la Mare de Déu de Guadalupe que van tenir lloc entre el 9 i el 12 de desembre del 1531. El miracle, que es va produir el 6 de maig del 1990, en el mateix moment en què el Sant Pare proclamava beat Joan Diego, va canviar la vida del llavors jove de vint anys Juan José Barragan Silva.

Juan José consumia marihuana des de feia cinc anys. Un dia, exasperat i sota l'efecte de la droga, va agafar el ganivet i es va ferir davant de la seva mare. Després es va llençar pel balcó. Sense esperances, va ser portat a l'hospital de Durango de la Ciutat de Mèxic. Després de tres dies, de forma instantània i inexplicable, Juan José es va guarir completament. Els exàmens successius van confirmar que no tenia seqüeles ni neurològiques ni psíquiques, per la qual cosa els metges van definir el seu guariment com a «científicament inexplicable». La mare del noi ha explicat que en el moment de llençar-se el seu fill el va encomanar a Déu i a la Mare de Déu de Guadalupe, tot invocant Joan Diego.

Cuauhtlatzin, aquest era el nom indígena de Joan Diego, va néixer el 1474. Entre el 1524 i el 1525 es va convertir al cristianisme i va ser batejat, juntament amb la seva esposa pel missioner franciscà fra Toribio de Benavente. El 9 de desembre del 1531, deu anys després de la presa de la ciutat de Tenochtitlan, actual Ciutat de Mèxic, en travessar el turó per sentir la Paraula, va rebre la primera aparició de la Mare de Déu. Maria va parlar-li en la seva llengua tot emprant termes molt afectuosos.

Segons la tradició, les aparicions es van repetir cinc vegades, fins al 12 de desembre. Aquest dia, ja que el seu oncle estava molt malalt, Joan Diego va sortir de Mèxic per buscar un capellà. Va rodejar el turó perquè la Mare de Déu no el trobés. Però ella va sortir al seu encontre i el va tranquil·litzar sobre la malaltia del seu oncle. Li va dir que agafés unes flors: «Fill meu estimadíssim: aquestes diverses flors són la prova, el senyal que portaràs al bisbe. De part meua li diràs que si us plau hi vegi el meu desig, i amb això, executi la meua voluntat.» El desig de la Mare de Déu era la construcció d'un santuari en el seu nom. A casa del bisbe fra Juan de Zumárraga, Joan Diego va mostrar les roses que portava a la xarpellera. Al temps que s'escampaven les diferents flors, va aparèixer de sobte a la peça de roba la venerada imatge de Maria. La tilma continua sent estudiada per científics sense trobar una explicació sobre com es va poder imprimir la imatge.

Agraïment del cardenal Rivera

Amb paraules emotives i eloqüents, el cardenal Norberto Rivera, arquebisbe de Mèxic, va agrair al Papa la seva presència a terres mexicanes: «La presència de Sa Santedat, tan desitjada, per cinquena vegada ens envaeix de pau i consol, perquè tot i les dificultats físiques, de tants dolors morals, de les innombrables tristeses amb què carrega a les seves esquenes pels odis i violències entre els pobles, Sa Santedat és aquí, tangible, palpable, cansat però feliç i content perquè aquella totus tuus, la senyora de Tepeyac, l'ha atret com un imant.» El purpurat també va agrair Joan Pau II per proclamar la santedat d'un laic humil i evangelitzador, «Pare Sant, tots els indígenes de pell morena como el color de la terra, criolls, i els que portem amb orgull el nostre mestissatge ens fonem en alguna cosa comú, l'amor i l'agraïment a Santa Maria de Guadalupe, perquè va voler escollir Joan Diego Cuauhtlatzin com a missatger digníssim de confiança. Gràcies Pare Sant pel regal que ens porta en la canonització de Joan Diego». (N.E.)

Espanya

Les Missioneres de la Caritat obren casa a Múrcia

CARTAGENA.— Les Missioneres de la Caritat, congregació fundada per la mare Teresa de Calcuta, acaben d'obrir una casa a Múrcia després que així els ho demanés el bisbe de la diòcesi, Mons. Manuel Ureña. Amb aquesta són quatre les cases que la congregació té a Espanya després de les de Madrid, Barcelona i Sabadell.

El 14 de juliol va tenir lloc la celebració oficial de benvinguda i d'acció de gràcies per l'arribada a la diòcesi de Cartagena d'aquestes religioses, amb una eucaristia presidida pel bisbe a l'església de Sant Nicolau de Múrcia. El carisma de les Missioneres de la Caritat està adreçat envers els més pobres de les ciutats on s'ubiquen les seves comunitats. La comunitat de les Missioneres que s'han instal·lat a Múrcia, al barri de La Pau, farà visites a la presó i a malalts, entre d'altres activitats.

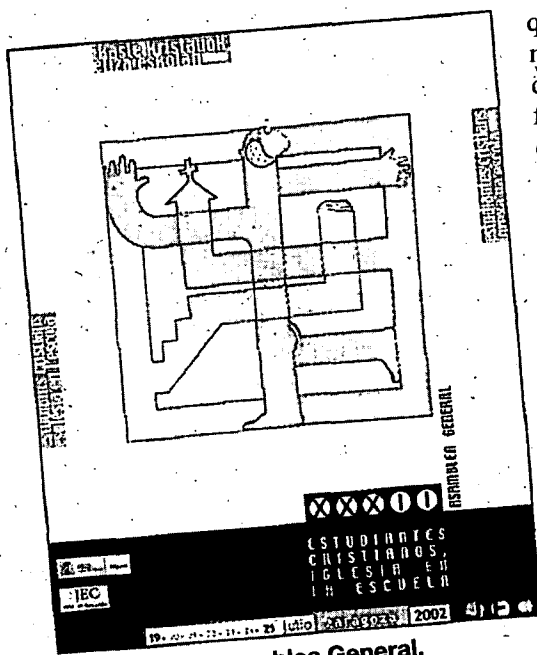
La petició que les germanes obrissin una casa a Múrcia la va fer el bisbe a la successora de la mare Teresa, la germana Nirmala, fa poc menys d'un any. La diòcesi de Cartagena ja ha col·laborat en diverses ocasions amb aquesta congregació, ja que ha finançat la construcció d'uns habitatges per a leprosos a Titagarh, a l'Índia, en un projecte de solidaritat que desenvolupen les Missioneres de la Caritat en aquest país. (Odisur)

XXXII Asamblea General de la Joventut Estudiant Catòlica

SARAGOSSA.— La Joventut Estudiant Catòlica (JEC), el moviment de l'Acció Catòlica especialitzat en l'ambient estudiantil, va celebrar del 19 al 24 de juliol la seva XXXII Asamblea General sota el lema «Estudiants cristians, Església a l'escola». Hi han participat més de dos-cents militants, d'entre 16 i 30 anys.

L'Assemblea General se celebra cada tres anys i és el gran moment de reflexió, interpel·lació i llançament cap al futur d'aquest moviment format per estudiants de secundària, universitaris i graduats. Des de les experiències de treball compromès en el medi, els militants de la JEC han revisat la marxa del moviment per dissenyar les línies d'orientació que concretin el seu projecte evangelitzador i transformador de l'ambient estudiantil i de la cultura per als pròxims anys des del seu ser Església.

La JEC ha pretès aprofundir en el seu ser Església en el món estudiantil i ser el moviment d'estudiants d'Acció Catòlica

Cartell de l'Assemblea General.

en l'Església per enfortir la seva tasca evangelitzadora en l'àmbit social que el caracteritza: els centres d'ensenyament secundari i universitat, i la realitat incipient dels titulats universitaris.

A l'acte d'obertura hi van assistir l'ar-

quebisbe de Saragossa, Mons. Elías Yanes; el president de la JEC, Fabio Almeida; Juan Antonio Gascón, responsable federal de la JEC a l'Aragó; Jorge Azcón, regidor de Joventut de l'Ajuntament de Saragossa, i Juan José Rodríguez, president del Fòrum de Laics. Les conferències van anar a càrrec de diverses personalitats del món de la cultura i de l'Església. Destaquen *Els joves en i davant de l'Església*, *L'Església: comunió i missió* o *L'Església comunió*.

En un comunicat la JEC assenyalava: «Com a joves, som sensibles al que ens envolta, partim d'una anàlisi dels nostres ambients per proposar espais de solidaritat i d'esperança, on els valors del Regne es puguin fer realitat. Com a estudiants ens amonin els problemes dels nostres centres d'estudi, i volem contribuir que la nostra formació estigui realment al servei d'una societat més justa. Com a seguidors de Jesús la nostra fe ens porta a comprometre'ns al món, reclamant la justícia i col·laborant en la construcció del Regne en aquells ambients on vivim cada dia.» (C.C.)

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 178,30 €** ☐
Àsia i Oceania: 243,82 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms

Adreça

Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

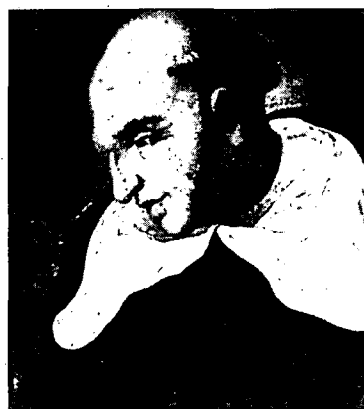
Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA

Còmtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

El procés de canonització de Bartolomé de las Casas s'iniciarà a Sevilla

SEVILLA.— La Congregació per a la Causa dels Sants ha atorgat la competència d'aforament a l'arxidiòcesi de Sevilla per al procés de canonització del religiós dominic fra Bartolomé de las Casas. La inauguració d'aquesta causa ja té data: serà el 2 d'octubre, a les 19.30, a l'església parroquial de Santa Maria Magdalena, antiga església dominicana del convent de Sant Pau, on De las Casas va ser consagrat bisbe després de ser promogut al bisbat de la diòcesi de Ciudad Real de Chiapas. Aquest procés està dirigit pel postulador, el P. Innocenzo Venchi (Roma), i el vicepostulador, el P. Fernando Aporta (Sevilla).

Aquest acte és el colofó dels que s'estan celebrant al llarg de tot l'any en commemoració del V Centenari (13 de febrer del 1502

- 13 de febrer del 2002) del seu primer viatge a les Índies. Amb aquest motiu, la província dominicana d'Andalusia, en col·laboració amb la Junta d'Andalusia, ha organitzat un programa cultural que comptarà amb un cicle de conferències i taules rodones a celebrar al Paraninfo de la Universitat i a l'Ateneu Hispalenc,

així com el projecte de publicació de tres llibres: *Fra Bartolomé de las Casas y su vinculación a Sevilla*, de fra Fernando Aporta, ja editat; *Don Quijote de la Mancha y don Quijote de las Indias*, que acaba de sortir d'impremta, i *Carlos I, Bartolomé de las Casas y Felipe II, mirando a América*, tots dos del difunt lascasista P. Isacio Pérez. (Odisur)

VI centenari de la fundació del monestir de Yuste

YUSTE.— La revista *Iglesia en camino* informa que la comunitat de jerònims del monestir de Yuste, l'única comunitat de vida contemplativa existent a Extremadura, prepara un seguit d'actes amb motiu del VI Centenari de la fundació del monestir. El centenari es compleix el 24 d'agost, i els actes commemoratius tindran lloc el 29 de setembre. El monestir de Yuste constitueix tot un referent en la cultura europea, i va esdevenir, amb la decisió de l'emperador Carles V de retirar-s'hi, un dels originals i característics monestirs-palau espanyols on s'uneixen la vida conventual i la residència del rei. (C.C.)

Carta Dominical

Ricard M. Carles
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Assumpció: promesa d'immortalitat

Continuo avui la meditació sobre el sentit, per a la Mare de Déu i per a tota la humanitat, del dogma de la gloriosa Assumpció de la Mare de Déu al cel, festa que ha estat qualificada amb raó com la *Pasqua de Maria*, que celebrem dijous vinent, dia 15 d'agost. Aquest dia són molt nombrosos els pobles, les viles i ciutats de tot Catalunya que celebren la festa major, en coincidència amb el que el poble anomena la *Mare de Déu d'agost*.

Com va afirmar el cardenal Joseph Ratzinger, «l'Assumpció corporal en la glòria celestial en cap cas pot significar el fet que un parell d'ossos i un parell de glòbuls sanguinis es conservin eternament en algun lloc». Significa que Déu coneix i estima l'home sencer tal com ara és; en conseqüència, el que actualment s'està desenvolupant en aquest cos nostre, en el qual patim i estimem, en el qual estem alegres o tristos, en el qual avancem a través dels temps, tot això és immortal. És l'home complet, tal com ha existit, viscut i sofert en

aquest món, el que serà pres per Déu i en ell tindrà eternitat.

Allò que apreciem i valorem en aquest món i que té noblesa no desapareixerà per sempre, sinó que se'n promet l'eternitat de tot allò que és bo i que s'esdevé sobre aquesta terra.

La nostra religió no ens lliga al que va existir alguna vegada, sinó que és una religió d'esperança del futur, d'allò que vindrà, una religió que ens anuncia la plenitud de la creació.

Demanam a Déu que ens faci persones esperançades; persones que no mirem tant el passat com allò que estem cridats a fer a fi d'edificar, per a avui i per a demà, un món obert a Déu. Aquesta esperança ha de fer de nosaltres persones alegres, persones que, enmig de les dificultats quotidianes, sapiguem veure la bellesa del món del futur.

La certesa que caminem i construïm, amb la gràcia de Déu, aquest món futur, del qual el Crist ressuscitat i

la Mare de Déu són penyora i promesa, ens ha de comunicar vida, fe i esperança.

Contemplar Maria com a nova Eva, en la visió de l'Apocalipsi que ens proposa la litúrgia de la festa de l'Assumpció, ens confirma en l'esperança de vida que estan cridats a assolir «tots els qui són de Crist», perquè el fibló de la mort ja ha estat vençut (1 Co 15,20-26 i 54-57). La litúrgia de la festa ens dona una indicació preciosa en aquest sentit, en invitar-nos a dir: «Avui ha estat assumpta al cel la Verge i Mare de Déu, imatge i primícia de l'Església gloriosa i consol del poble pelegrí».

En contemplar la Mare de Déu en la seva gloriosa Assumpció, coronada de glòria, no hem d'oblidar que, com en totes les festes marianes, ella ens ve a visitar i ens diu: «Feu el que ell us digui». Com a mare de Crist i mare de l'Església, Maria ens demana que aïcolim la presència del Salvador enmig de nosaltres i amb goig —i units a ella— elevem un càntic de lloança a Déu, que ens ha salvat malgrat la nostra petitesa.

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Assumpta al cel

L'assumpció de Maria al cel és una veritat de la nostra fe cristiana. Immaculada i mare de Déu, és enlairada en cos i ànima a la vida celestial. Misteri sublim, desplegament de la gràcia inicial amb què Déu va afavorir aquella noia de Natzaret, Maria, verge i mare.

A l'Església hi havia una gran tradició que creia en l'assumpció de Maria. Fou Pius XII, l'any 1950, qui va proclamar aquest dogma marian. El Concili Vaticà II va reafirmar aquesta veritat de fe amb aquestes paraules: «La Verge Immaculada que havia estat preservada de qualsevol taca de pecat original, acabat el curs de la seva vida terrenal, fou emportada amb cos i ànima cap a la glòria del cel i exaltada per Déu en qualitat de reina de l'univers.»

La festa de l'Assumpció de Maria proporciona als cristians una ocasió molt propícia per reflexionar sobre

el futur de la seva existència en el més enllà, en el cel nou i la terra nova de què parla el Nou Testament.

En els nostres dies hi ha força increença respecte de la immortalitat de l'home. El materialisme considera la mort un fet biològic fatal que acaba en el no-res, en les tenebres obscures i inexplicables de l'absurd. El materialisme sense Déu considera que l'home no deu a ningú la seva vida, puix n'és l'amo absolut.

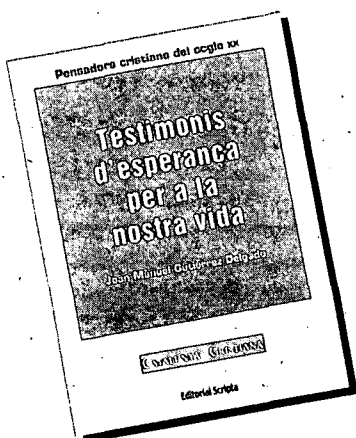
Cal presentar als homes i dones d'avui la figura humana i divina de Jesucrist: l'única que no és ambigua! Ell proclama amb una veu solemne: «Jo sóc la resurrecció i la vida. Qui creu en mi, encara que mori, viurà; i tot aquell qui viu i creu en mi, no morirà mai més.» La immortalitat de l'home i la vida en el més enllà són veritats que professa amb fermesa el credo cristià.

I podem preguntar-nos: en què es fonamenta aquesta

fe en la vida eterna? En la resurrecció de Jesucrist d'entre els morts. En aquest sentit l'apòstol Pau afirma: «Jesucrist ha destituït la mort i ha fet resplendir la llum de la vida i de la immortalitat.» La nostra vida en aquest món pren ple sentit quan tenim la mirada posada en l'esperança dels béns eterns. Així han viscut els cristians que han estat fidels a Déu i especialment els qui van lliurar la seva vida en el martiri.

Cap a la Jerusalem celestial ens hi precedeix Maria, la mare de Jesús, assumpta en cos i ànima al cel, exaltada pel Senyor en qualitat de reina universal perquè tingués una semblança més plena amb el seu Fill, senyor dels senyors i vencedor del pecat i de la mort. Com ens ensenya el llibre sagrat de l'Apocalipsi, allà al cel «no hi haurà més nit, no caldrà la llum dels gresols ni la del sol: el Senyor Déu els il·luminarà i regnaran pels segles dels segles».

Si t'han agradat els
«Pensadors cristians del segle XX»,

**NO US
PERDEU EL
LLIBRE**

Regala't el llibre i ajudaràs el setmanari

Desitjo rebre el/els llibre/s: Testimonis d'esperança per a la nostra vida
Testimonios de esperanza para nuestra vida

català: _____ castellà: _____ total llibres: _____ a 9,62 € = _____ €
(com a donatiu, despeses d'enviament incloses)

Nom: _____

Adreça: _____

C.P.: _____ Població: _____

Forma de pagament:

☐ gir postal ☐ enviament xec ☐ es pot presentar un càrrec a:

☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐
Entitat Oficina DC Compte

ENVIA LA BUTLLETA A:

Catalunya Cristiana, Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014-Barcelona

opinió

Punt de vista

Salvador Guasch i Figueras
Economista i llicenciat en Filosofia

Els petits capitalistes

Davant dels escàndols financers-comptables que estem patint en l'actualitat convé estar alerta a les manipulacions comptables que no solament poden afectar els petits capitalistes, sinó també i, consegüentment, l'estabilitat dels mateixos treballadors. I en aquest tema tant podem ésser actors d'irregularitats com patir-ne les conseqüències si som inversors.

Hem parlat molt i bé dels treballadors, però no hem pensat gaire en els inversors en què s'han convertit els treballadors a través dels seus estalvis. El Papa ho va dir clarament quan va visitar Portugal per primera vegada ara fa 20 anys, on va parlar de les relacions entre el capital i el treball. El Papa va dir que sense capital no hi ha treball, que els que tenen i aporten capital realitzen una gran obra en favor del bé comú i que mereixen la consideració i el respecte de tots, ja que obren noves fonts de treball i fan possible més llocs de treball. A Buenos Aires, cinc anys després, va dir que la llei fonamental de l'activitat econòmica és el servei a l'home, tant si és capitalista, com treballador, com client.

La gran aportació del pensament social de l'Església és considerar l'empresa com una comunitat de persones amb exigències ètiques vinculants per a tots. Avui, acadèmicament, ja es consideren totes les parts implicades de l'empresa, «stakeholders», com formant una unitat interdependent. Els treballadors, els inversors, els clients, els proveïdors, la societat, l'estat. Cadascun dels components, diu el Papa, és igualment necessari i seria inútil preguntar-se sobre la preeminència de l'un sobre l'altre.

S'està descobrint el mal paper que té la comptabilitat en el maquillatge de la realitat en contra dels legítims interessos dels treballadors i dels petits accionistes per tantes irregularitats ètiques com les de Gescartera o el BBVA. Abans els inversors se sentien defensats per les auditories que presumptivament controlaven la veritat comptable de les empreses, però ha estat Arthur Andersen qui, amb les seves mentides i amb les seves astúcies maquilladores, ha fet un mal imponderable al món de les finances i dels treballadors-inversors, per la desconfiança que ha engendrat.

Tot just s'ha començat a destapar la realitat dels que diuen que guanyen més i dels que diuen que guanyen

menys. La comptabilitat «massa creativa» resulta perillosa. Què ha passat a Worldcom, Enron, Aol, Crédit Lyonnais? No oblidem que els directius de Worldcom coneixien les irregularitats des de l'any 2000. Bush ha instat els membres del Congrés a ratificar al més aviat possible noves mesures per prevenir irregularitats comptables i castigar els executius responsables perquè vol defensar els drets i els interessos de cada treballador americà i cada accionista, però ell mateix, aprofitant-se d'una informació privilegiada, va vendre fa temps a bon preu les seves accions de Harken, que no valien el que cobrava. El típic «delicte dels iniciats».

La societat reacciona però ja va reaccionar abans de la gran crisi actual. Així ho van començar a fer els «els professionals per l'ètica» amb els seus *Codes of business ethics*. A Anglaterra també tenim unes 25 institucions interessades directament en l'ètica. Sobresurt l'*Institute of Business Ethics*. A Espanya també Brufau, l'actual president del Cercle d'Economia de Barcelona, vol tractar preferentment en aquest exercici el tema de l'ètica a l'empresa, conjuntament amb el tema de la immigració. Els sindicats espanyols també s'han pronunciat sobre la responsabilitat social de les empreses. La UGT dona suport a l'establiment de criteris ètics per a les inversions empresarials, així com la publicació d'informes anuals que permetin comprovar el grau de compromís intern i extern de les companyies. Els Equips de Comunicació Social de la Federació de Cristians de Catalunya també han fet estudis i enquestes sobre l'ètica i els valors. L'*European Business Ethics Network* està comunicada amb el nostre país a través de contactes amb professionals de l'IESE.

Recentment el nostre Consell de Ministres ha creat una comissió per donar transparència als mercats financers. Segons ha explicat el vicepresident segon del govern i ministre d'Economia, es tracta d'incrementar la transparència de les societats cotitzades i donar una estabilitat i seguretat més grans als accionistes.

La societat catalana també ha reaccionat i ha sumat forces en la recent creació de l'Associació Catalana de Comptabilitat, promoguda per tres col·legis professionals a fi de potenciar una comptabilitat més professional, menys «creativa» però més fidel a la realitat.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Paraules cristianes

He d'escriure i no me'n surto. Aquesta tarda fa un sol de justícia. Només aconsegueixo divagar. Com que no assoleixo d'encetar un tema de reflexió, com en altres ocasions, em poso a fullejar alguns llibres. Sovint vaig a la recerca dels passatges que, en la primera lectura, em cridaren l'atenció. Heus aquí el drama de l'escriptor. Tothom, al cap i a la fi, passa dificultats en la realització de la seva tasca.

Després d'errar per les planes dels llibres, em refugio en un de Charles Péguy que, recentment, ha publicat l'editorial *Sígueme* amb el títol de *Palabras cristianas*. He gaudit una bona estona rellegant la bella i profunda poesia —plena de contingut i senzillesa— d'un autor que, en els anys de la meua joventut, m'havia fet vibrar interiorment. He arribat, en aquesta selecció editorial, als «pensaments» de l'autor,

la qual cosa em permet de comunicar als lectors tres pensaments per a la reflexió estiuenca.

- 1.— «Sé que la gràcia és insidiosa, que la gràcia és retorçada i inesperada. La gràcia és tossuda. Quan se la posa a la porta del carrer, entra per la finestra. Quan la gràcia no ataca de front és que ataca de cantó, quan no ve recta és que ve ondulada, quan no ve ondulant és que ve en zig-zaga.»
- 2.— «Quan un prega esdevé nou cada matí, i és com si recreés tot el món i tot el cristianisme.»
- 3.— «Hem de salvar-nos junts. Hem d'arribar junts a la casa de Déu. No anem a trobar-nos amb Déu estant separats els uns dels altres. Hem de pensar una mica en els altres, cal treballar una mica pels altres. Què ens diria Déu si arribéssim a Ell els uns sense els altres?»

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@eresmas.net)

«Lolita»

Quan fa uns trenta anys vaig sentir a parlar de la novel·la, vaig tenir una certa curiositat per conèixer-la. Ha passat el temps i ni tan sols la seva versió cinematogràfica no m'ha interessat. La realitat sempre supera la ficció i les *lolitas* de carn i ossos que he trobat en la meua vida, en l'àmbit escolar o en el d'associacions juvenils, han estat més interessants que qualsevol altra de creació literària. En acabar l'article anterior, tenia davant meu unes fotografies, seleccionades de suplement de la premsa diària, a les quals em referiré. Poso l'edat que figura a les revistes, no l'actual. Milla Jovovich, de 13 anys, és soviètica, ha estat model de portades i de passarel·la. Brooke Shields, maniquí des de nena, ho continua sent als 12. Gianne Albertoni és brasilera, ha causat admiració en disset desfilades, entre d'altres per a la firma Versace. Només té 13 anys. He d'advertir que en cap de les fotos les noies estan rodejades de nines o els seus vestits són infantils, sinó que corresponen a actituds i peces de roba que en d'altres temps hauríem atribuït a joves de més edat. Són aquestes excepcionals excepcions?

Aquestes noies, i moltes altres de la mateixa edat, tot i que no tinguin el seu atractiu corporal ni la seva anatomia exuberant, saben que en les seves relacions socials els és concedit un protagonisme, una categoria, que no els els donen els seus educadors, ja siguin del terreny escolar, extraescolar o catequètic. D'aquí que no se sentin a gust en aquests àmbits, tot i que es vegin obligades a tolerar-los moltes vegades.

Una altra fotografia que guardo és un anunci d'una coneguda empresa de confecció de peces de gènere de punt. Abans de continuar faré un parèntesi. Una experiència comuna en moltes famílies era trobar un dia la nena calçada amb les sabates de tacó alt de la mare i amb la cara empastifada pels cosmètics que havia trobat al tocador de les adultes de casa seva. Volia ser, o semblar-ho, més gran. Torno a l'anunci. S'hi veu una alegre mare amb la seva filla al costat. La llegenda diu simplement: vesteix com la teva filla. Pel que fa a això he de dir que he sentit dir a més d'una noia de 15 anys: la meua mare moltes vegades es posa els meus vestits.

Si la setmana passada algú podria creure que, com el clàssic, afirmava jo, «com que a parer nostre qualsevol temps passat va ser millor» (J. Manrique), cosa aquesta molt pròpia de gent gran, vull dir que el que passa és que, si l'etapa juvenil correspon sempre i principalment a un determinat predomini hormonal peculiar, la realitat social actual és força diferent de la d'èpoques passades. Em fa pena com parlen de vegades certs monitors en referir-se als i les del seu grup. Els al·ludeixen i els tracten com a nens. De vegades, en català, els donen l'horrorós apel·latiu de *canalla*. Dificilment se sentiran a gust en aquestes organitzacions, ja que al carrer i als locals de diversió se'ls concedeix un protagonisme que ells voldrien tenir sempre. Escric aquestes línies poc després que s'hagin acabat les Jornades Mundials de la Joventut, que he seguit per televisió i Internet. Sorpren comprovar que el Papa sí que es pren seriosament els joves, que els recorda les exigències d'un cristianisme que no és dolcenc, que els exposa les necessitats de recta conducta que es deriven de la fe. A l'Església, i al món, han de ser sentinelles del demà. Per escoltar aquestes coses, el diumenge 28 de juliol, es van aplegar a Toronto 800.000 joves. Els educadors, no hauran d'aprendre la lliçó?

Notes insignificants

Germà Adrià

Mare i Fill

He estat quatre dies a una ciutat del sud d'Espanya per visitar presons. Cada tarda he anat a missa a l'església d'una patrona: una Mare de Déu bonica, amb mantell esplèndid. A les galtes, unes llàgrimes que semblen baixar sortides del cor.

La seva imatge a l'altar major.

I a l'altar major, encara altres dues imatges de la Mare de Déu. I més imatges de la Mare de Déu a les capelles laterals, excepte una capella, dedicada al Crist carregat amb la creu.

Les pintures de l'altar major totes referents a la Mare de Déu. I els visitants..., els visitants, tots, recorren les imatges de la Mare de Déu per pregar davant d'elles, per fer-hi una reverència, com per endur-se les als ulls i a l'ànima.

Pocs devots he vist que anessin a pregar davant de la imatge del Crist.

Els quatre dies he sentit missa a l'altar de la patrona. I no, la missa no era dedicada a la Mare de Déu. La missa, com a tot arreu, era el sacrifici de Crist al pa i al vi consagrats.

I la consagració a l'altar de la Mare de Déu ha estat amb les mateixes paraules que diu tot capellà a qualsevol altar de qualsevol església del món. Davant de la Mare de Déu, davant de sant Pere..., a un altar nu, a una taula ordinària..., la consagració sempre és amb les mateixes paraules, reproduint les paraules del Senyor al darrer sopar.

Després de la missa, em quedava a pregar a la Mare de Déu, com ho feien altres fidels. I una tarda em va donar per dir-li al Senyor que no s'enfadés; que no ens tingués en compte, en mal compte, que

estiguéssim desgranant rosaris a la Mare de Déu, enviant petons i súplices a la Mare de Déu, gairebé prescindint d'Ell.

No, davant de la Mare de Déu mai no podem prescindir de Jesús. Davant de Jesús, tampoc no ens podem oblidar mai de la Mare de Déu. Fins i tot el Senyor va voler tenir-la al peu de la creu. Fins i tot va voler estar a la seva falda quan el van baixar de la Creu.

Crist i Maria han de restar inseparables a tota església, a tota devoció, a tota confiança d'ajuda celeste. Fill i Mare, Mare i Fill.

Crec que el Senyor també ha de sentir-se honrat i venerat i adorat en aquella església de la Mare de Déu patrona que l'omple tot. I com a bon Fill, ha de sentir-se «honrat» de tenir una Mare que capta i es guanya tants amors. I, per a qui voldrà la Mare de Déu els amors si no són per al seu Fill?

Beneïda sigui la Mare de Déu, que em porta sempre al Crist crucificat i ressuscitat.

Beneït sigui el Senyor Jesús, que em porta sempre cap a la seva Mare, que també és la meua Mare.

Beneïts siguin tots els cristians, que, tot i que aparentment s'obliden del Crist, el tenen ficat al cor de la seva Mare.

Beneïts els cristians pietosos, que senten més bé la seva missa davant de l'altar de la seva patrona, perquè la seva patrona hi és, escoltant les paraules miraculoses de la consagració.

Amb tot, Senyor, m'agradaria que a l'altar de Maria hi cabessis també Tu, tot i que fos contemplant la teua Mare com fem els seus devots.

Zoom

Eduard Brufau

El cantant nord-americà Bruce Springsteen acaba de treure un nou disc, *The rising*, marcat pels tràgics esdeveniments de l'11 de setembre. El nou àlbum del Boss està amarat d'espiritualitat i tracta amb delicadesa temes com el de l'esperança, l'amor o la fe. El mític cantant de rock arriba fins i tot a expressar en alguna de les seves cançons que «el nostre destí acaba a mans de Déu».

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Santa Maria de Guadalupe

El santuari de la Mare de Déu de Guadalupe, on el Papa ha canonitzat l'indígena Joan Diego, constitueix el centre neuràlgic de la fe cristiana del poble mexicà. El fet de trobar-me a Mèxic en el moment d'escriure aquest article m'ha facilitat la lectura de dos documents interessants sobre la realitat guadalupana i he tingut especialment l'oportunitat de dialogar amb Hugo D. Rivera, autor del llibre *Presencia de Santa María de Guadalupe en el pueblo mexicano*. Un cop més, els encants ancestrals d'aquest país de riquíssima cultura precolombina sorprenen i entusiasmen. Al còdex de la Mare de Déu de Guadalupe, ja que no es tracta d'una estàtua sinó d'una representació recollida, segons la tradició, a la tilma de Joan Diego, conflueixen elements asteques que reforcen la integració de la cultura indígena amb el missatge cristià.

El renom de Guadalupe, procedent de l'Extremadura del segle XIV, obeeix a un error de traducció. Quan Joan Diego va parlar amb el bisbe Zumárraga en *nàhuatl*, la seva llengua pròpia, Antonio Valeriano, cacic de Texcoco per 35 anys, va traduir *Xanta Malia teit Coatloxopeh* («Santa Maria que va trepitjar la serp de pedra») per Guadalupe, a causa de la seva procedència extremenya i d'una certa afinitat fonètica.

L'arquebisbe de Mèxic, fra Juan de Zumárraga, el 1528 va aixecar la veu contra els ordinariis espanyols que «feien que els cacics indis, forçats per les seves violències, els carreguessin d'or i joies; obligaven els pobres indis a la fatiga constant de treballs sense retribució; envaïen les seves terres; es feien els amos de les seves dones i dels seus ramats». Per la seva postura va ser amenaçat de mort. Aquest comportament dels conqueridors dificultava l'acceptació de la Bona Nova transmesa pels missioners. Les dones violades formaven un grup d'autèntica marginació, perquè els asteques les menyspreaven un cop violades. En aquest context, cobra una força especial el rostre de la Mare de Déu de Guadalupe.

Els seus trets no obeeixen al perfil de les índigenes ni de les dones espanyoles, sinó a les filles de dones violades, a les mestisses. Per això, la Mare de Déu s'identifica amb la dona que pateix pobresa i marginació i alhora ressalta la unitat de les races. Les seves mans presenten una diferència. Una sembla més espanyola i l'altra més indígena, com si es tractés d'una invitació a unir les races en un sol poble, des del respecte i no des de l'opressió. Que la Mare de Déu parlés amb un indígena i no amb els poders colonials o religiosos constitueix un missatge d'identificació amb les causes índigenes. La devoció a la Mare de Déu de Guadalupe no adorm les consciències sinó que convida a treballar per la causa dels pobres, dels índigenes i dels marginats i a trobar en la fe de Crist un punt de comunió entre pobles i races.

La flor *nàhuatl* de quatre pètals, que correspon amb el centre diví del calendari asteca, està posada sobre la Mare de Déu indicant la seva situació de dona embarassada i és signe de la presència de Déu, els raigs esplendents de la qual refulgeixen entorn la imatge. La representació guadalupana tanca altres elements interessantíssims, d'entre els quals en destacaré tres. Primer, l'estudi dels ulls de la Mare de Déu, d'uns 7 o 8 mm de mida, permet descobrir tretze figures, la identificació de les quals s'ha dut a terme per autors com el Dr. Aste Tonsmann després de 20 anys d'estudi. Reflectiria la visió que la Mare de Déu pogués tenir de l'escena referent al diàleg de Joan Diego amb el bisbe. Tècnicament, per l'època i el tipus de material del còdex, resulta impossible un treball de tanta perfecció i miniatura. Segon, la distribució de les estrelles al mantell obeeix a una visió del cel des de la vall d'Anàhuac i en època del solstici d'hivern. Les aparicions van succeir el 12 de desembre del 1531, que al calendari indígena s'hauria de situar el 22 de desembre. Tercer, l'anomenada proporció daurada que tanca el còdex. El traçat de figures geomètriques donen equilibri i significació a la representació.

La Mare de Déu del Tepeyac, zona en la qual s'aixeca el santuari guadalupà, ha exercit a la història una influència decisiva en l'unificació de dues races antagòniques i ha conformat la consciència nacional de Mèxic. Aquesta força aglutinant roman fins als nostres dies. La fe del poble és manifesta. Lluny encara de la natalitat regressiva europea i del seu secularisme, a les esglésies es veuen nombrosos nens, joves, adults i gent gran. Joan Diego, més enllà de les discussions sobre la seva historicitat, és un símbol de la cultura autòctona i de la recepció cordial de la fe cristiana des de la seva més extrema pobresa. La Mare de Déu de Guadalupe també és patrona de Llatinoamèrica, que ha viscut i viu molts problemes similars a Mèxic. Pregar a la Mare de Déu de Guadalupe implica acceptar els valors que proclama.

GESMOR

DES DE 1950

Servei permanent

24 hores

Ens desplaçem a domicili

Tramitació d'enterraments

En cas de defunció,
què s'ha de fer?
Truqueu al 902 11 65 93

Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses

Cartes del lector

□ Germana mort, encara no?

Dedicada a M. Lluïsa Forner, Vda. de Jornet

Vaig esdevenir llavor i flor i fruit amb vuit fills regals d'un ungü, l'espòs que al cel està, Candi Jornet.

És que no està madura aquesta fruita que Vós heu endolçit? És que mon esperit no està prou net quan cruix de vella ma natura i podeu més i més aquest cep que us mira a Vós en boires i neguits?

Deixo en el camí una fillada per abraçar Déu, font d'infinit. Espero que el túnel sigui esclat de llums, un arc iris: Pare, Fill i Esperit. Us ho dic, àvui, festa de Sant Lluís, quan en ma llar cremen perfums.

MN. JOAQUIM BLANC
Tortosa

□ Nen víctima

En haver estat donant de sang durant molts anys i sent conscient de la importància d'aquest acte, m'ha produït una fonda tristesa el cas del nen testimoni de Jehovà que va morir per no rebre la transfusió necessària per motius religiosos.

Davant de qualsevol agressió (omissió d'auxili) o idea difícil, els jutges sempre defensen els menors en les seves sentències, i no entenc com és que no es va fer en aquest cas.

Es diu que el menor vivia les seves creences religioses, però aleshores també podria passar el cas de les persones depressives i demés que vulguin suïcidar-se i aleshores caldria deixar-les morir, perquè aquestes eren les seves idees en aquell moment.

El nen potser no sabia encara que

les religions autèntiques afavoreixen sempre la vida i no la mort, i tampoc no afavoreixen les supersticions. Però el jutge sí que ho devia saber, i hauria d'haver actuat en conseqüència.

CONCEPCIÓ MARTÍNEZ
Barcelona

□ El Sant Sudari

Em plau felicitar Mn. Francesc Nicolau per la claredat i l'objectivitat del seu comentari sobre la datació de la Santa Síndone de Torí, que es va publicar al número 1.191 de *Catalunya Cristiana*, corresponent al 18 de juliol. A més, ha sabut esmentar els diversos mètodes científics emprats per a la seva datació. És un tema que apassiona moltes persones i per això penso que valdria la pena que fos donat a conèixer a les pàgines de divulgació cultural dels mitjans de comunicació generals.

JOSEP M. RÀFOLS i ROVIRA
Doctor en Ciències Químiques
Barcelona

□ Cada dia estimo més i més l'Església

Fa poc que escrivia, entre les cartes del lector, «Jo estimo l'Església». Avui hi afegeixo: «Jo estimo cada vegada més i més l'Església!» Compréc santa Teresa de Jesús en dir «moro Filla de l'Església» i santa Tereseta, doctora, també, de l'Església: «En el cor de l'Església, jo seré l'Amor» i sant Ignasi de Loiola: «Sentir amb l'Església.»

Amb la multitud de màrtirs actuals, entre els missioners, testimonis de

l'Evangeli de les Benaurances, de l'Església dels nostres temps, repeteixo: «Jo estimo l'Església, cada vegada més i més.»

L'Església del meu Baptisme i de la meua Confirmació, l'Església del sagrament de la Penitència i de la Santa Unció dels Malalts, l'Església del sant Matrimoni i l'Església del sagrament de l'orde, que m'ha fet sacerdot de Jesucrist per celebrar l'Eucaristia i cuidar el seu Cos Místic, el Poble de Déu! L'Església del Sant Pare Joan Pau II i l'Església dels dos mil anys de cristianisme. L'Església de les catacumbes i l'Església perseguida dels nostres dies, per fora i per dintre.

«Jo estimo l'Església cada vegada més i més!» L'Església del silenci i l'Església en les missions, l'Església dels pobres i l'Església en estat de missió. L'Església Poble de Déu, Cos Místic de Crist, temple de l'Esperit Sant. L'Església congregada en virtut de la unitat del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant, com ens recorda el Concili Vaticà II. I demano a Maria, mare de l'Església, que la vagi vetllant, unint i alegrant, com ens diu el nostre patriarca de Catalunya, Dr. Torras i Bages: «Maria en l'Església, la vetlla, uneix i alegra, com les mares a les llars.»

MN. JORDI CARRERA
Banyoles

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les **vint línies** mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb **nom i cognoms** i ha de constar-hi **l'adreça i el telèfon**. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

□ Altra vegada l'eutanàsia

No estic gaire d'acord amb els que diuen que no cal magnificar el moment de la mort, perquè només és un moment de la vida, ni comparteixo amb els místics la il·lusió per morir, però tampoc no m'agrada la idea materialista que es va apoderant de la nostra cultura. Es busca la manera d'eliminar la gent gran que ja no és rendible, i sobretot la que pel seu estat comporta despeses permanents.

Autoritzar matar aquest col·lectiu, és clar, no és possible, no es pot ni proposar, perquè l'homicidi sempre és condemnat; a més, aquestes persones tenen vincles socials, són parents, amics, gent que ha estat notable, etc. Per tant, cal buscar un camí que faci avançar.

Fins ara era digne morir per una bona causa: per salvar algú, per defensar uns drets... doncs bé, ara vol dir, en cas de mala salut, el dret a demanar al metge que et mati sense ser penalitzat.

Per experiència sabem que quan un malalt se sent a prop de la mort el que vol és tenir els seus a la vora i que l'alliberin del dolor, que no el deixin patir. Un tribunal britànic ha fallat en contra de la sol·licitud d'una dona de 42 anys, malalta en fase terminal, que demanava que el seu marit la matés i no en fos castigat. Al cap de poc va morir. Realment ho demanava? Gairebé no es podia expressar.

Un altre tribunal ha autoritzat desconnectar una malalta que vivia gràcies a una màquina en condicions molt limitades i no millorava. Això —no fer servir mitjans extraordinaris indefinidament— és una altra cosa. Donat que la població del primer món viu molts anys, autoritzar l'eutanàsia podria ser una manera molt perillosa de reduir la despesa. El benestar que tenim valdria més que el fèssim servir per estimar-nos i ajudar-nos en totes les situacions que a consumir sense fre, cosa que per si mateixa amenaça la natura.

HORTÈNSIA ASSENS
La Palma de Cervelló

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Elecció del Romà Pontífex

—Voldria saber si actualment encara hi ha la possibilitat de triar Papa per aclamació espontània de l'assemblea d'electors. Voldria saber així mateix on puc trobar informació actualitzada sobre el tema de l'elecció del Papa.

—L'elecció del Romà Pontífex és un tema d'importància cabdal en la vida de l'Església catòlica, i per això, al llarg dels segles, ha estat regulada minuciosament per lleis oportunes. El dia 22 de febrer del 1996, el papa Joan Pau II signava la constitució apostòlica *Universi dominici gregis* sobre la vacant de la seu apostòlica i l'elecció del Romà Pontífex. És, doncs, aquest document el que ha de consultar, ja que s'hi regula la matèria que vostè em consulta. El Papa ha disposat que el Col·legi dels electors del Summe Pontífex estigui constituït únicament pels pares cardenals de la santa Església romana. Fins i tot, si el Papa morís durant la celebració d'un concili ecumènic, el concili es dissoldria *ipso facto* amb la mort del Sant Pare i l'elecció del nou Pontífex hauria de ser duta a terme únicament pel Col·legi Cardenalici.

El Col·legi consta de cent-vint cardenals electors en aquest moment. No participen en l'elecció els cardenals que han fet vuitanta anys d'edat el dia que comença la vacant de la seu apostòlica. Pot ser elegit Papa un cardenal, un bisbe, un religiós o un laic, si bé habitualment l'elegit sol ser un membre del Col·legi Cardenalici. Si l'elegit no és bisbe ha de ser consagrat immediatament després d'acceptar l'elecció. Segons les disposicions papals, l'elecció es durà a terme a la capella sixtina, tot i que els cardenals ja no hauran de residir-hi. La constitució esmentada estableix que durant tot el temps que duri l'elecció, les habitacions dels cardenals electors i dels que estan cridats a col·laborar en el desenvolupament regular de la celebració de la mateixa estiguin situades en llocs convenients de l'Estat de la Ciutat del Vaticà. Tots els participants estan obligats al secret més rigorós. Pel que fa a la manera d'elecció actualment només es preveu l'escrutini secret. En l'esmentat document el Papa ha establert: «...he considerat la necessitat de revisar la mateixa forma de l'elecció tenint així mateix en compte les actuals exigències eclesials i les orientacions de la cultura moderna. Així, m'ha semblat oportú no conservar l'elecció per aclamació *quasi ex inspiratione*, ja que la jutjo inadequada per interpretar el sentir d'un col·legi electoral tan extens pel seu nombre i tan diversificat per la seva procedència.» Durant l'elecció del nou Papa tot el Poble de Déu ha d'enlairar la seva oració a Déu per al bé d'un afer tan essencial.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com -
catcris@ibernet.com - www.balmesiana.org -
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

Jerusalem, ciutat de pau (i 3)

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

L'auguri de pau

Després de proclamar l'admiració davant de la ciutat de Jerusalem (vegeu l'article anterior), els pelegrins expressen amb intensitat el seu desig sincer de pau per la ciutat estimada! Els versets 6-9 són l'explicació d'aquest auguri, que es va repetint. La intenció del salmista és jugar amb el nom mateix de la ciutat (Salem, *xalom*, pau). En realitat, l'auguri és simple: Jerusalem, ciutat de pau, sigues tu mateixa, sigues allò que és el teu nom!

La pau desitjada a Jerusalem implica la seguretat dels habitants («visquin segurs els qui t'estimen»), la fortalesa de les seves muralles («inviolable la pau dels teus murs») i la manca d'enemics exteriors («la quietud dels teus merlets»). Però és la convivència mateixa dels habitants la que es vol amarada de pau: «Per amor dels meus germans i els meus amics, deixeu-me dir: "Que hi hagi pau dintre teu!"». La seguretat de les muralles no és suficient per assegurar

la pau més fonda, la del cor, la que es desitja per amor. Hi ha una raó, finalment, per desitjar el benestar, és a dir, que tot vagi bé a Jerusalem: «és la casa del Senyor, el nostre Déu.» ¿Com es pot pensar que hi hagi malestar, manca de pau i de concòrdia, quan s'està a la casa del Senyor que servim?

La pau i la comunió

Els cristians sabem on és, o millor, sabem qui és la nostra pau: és Crist. «Ell és la nostra pau» (Efesis 2,14). Sant Pau utilitza una imatge estretament lligada al temple de Jerusalem per explicar en què consisteix aquesta pau: «De dos pobles n'ha fet un de sol, destruint el mur que els separava...» (Efesis 2,14). El salmista no pensava en aquest mur interior al temple, separador dels jueus i dels gentils. Jesús ha abolit tot el que era separació; a la seva mort, el vel del temple s'esquinçà per significar que amb el misteri de Crist tothom tenia el camí obert vers la pau definitiva, que és la

comunió amb Déu. Aquesta és, doncs, la pau autèntica que Crist dona, la veritable, la que no és com la que dona el món.

Quan nosaltres recitem la segona part del salm 121 continuem pensant en l'Església i desitjant per a ella —per nosaltres i per total l'Església estesa arreu de la terra— que Crist habiti plenament en ella i en tots els qui la formem. Desitgem que es vegi lliure de les embestides de l'enemic, encara que creiem que les portes del reialme de la mort no la poden vèncer. Desitgem, sobretot, que els fills de l'Església visquem en aquella pau que és fruit de l'Esperit, i que es tradueix en una forta espiritualitat de comunió.

Les llàgrimes d'un pelegrí excepcional

Sant Lluç presenta el ministeri de Jesús com un pelegrinatge a Jerusalem. «Quan es complien els dies en què Jesús havia de ser endut al cel, resolgué de fer camí cap a Jerusalem» (Lluç 9,51). Jesús fou, doncs, sobretot en aquesta darrera

pujada, un pelegrí excepcional. És legítim imaginar que, amb els deixebles i els altres que anaven amb ell, també Jesús cantés el salm 121, i els altres propis de la «pujada». Ell, però, no sols expressava l'auguri de pau del salmista, sinó que es disposava a donar la pau veritable, a «fer la pau per la sang de la seva creu».

«Quan Jesús va arribar a prop de Jerusalem i veié la ciutat, arrencà a plorar per ella i digué: "Tant de bo que també tu haguessis reconegut en el dia d'avui allò que et donaria la pau! Vindran dies que els teus enemics construiran al teu voltant un mur de setge... perquè no has sabut reconèixer el moment en què Déu et visitava."» (Lluç 19,41-43a.44b). De seguida es troba el ressò d'antífesi amb el salm 121. No és la joia, sinó les llàgrimes. És el drama de la ciutat de pau —encara a la Jerusalem d'avui— i de tots aquells que no s'adonen de la visita del Príncep de la pau en la seva vida. Un drama que només quedarà superat del tot en la Jerusalem del cel, la *beata pacis visio*, feliç visió de pau.

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ Va néixer a Assís el 13 de desembre del 1193
- ☐ La primera dona que va seguir la pobresa evangèlica de sant Francesc
- ☐ Fundadora de les Germanes Pobres, més conegudes com a clarisses
- ☐ Va morir l'11 d'agost del 1253
- ☐ Canonitzada per Alexandre IV el 1255
- ☐ Patrona dels vidriers, de les brodadores, dels navegants i de la televisió

La mare de la santa d'Assís, estant en gestació, va sentir una veu que li deia: «Donaràs una llum que il·luminarà el món.» I així, en néixer la nena li van posar el nom més adient a aquesta frase premonitòria: Clara.

Clara era de família noble i havia rebut una educació molt sòlida. Però, com passava a les famílies amb molt de patrimoni, els pares l'havien promès des de petita amb un cavaller de la ciutat. Durant els anys d'adolescència, però, Clara se sent molt més atreta per les paraules de sant Francesc, que parlaven de la pobresa radical per tal de poder seguir Jesucrist. Atreta per aquesta prèdica, la matinada després de Diumenge de Rams de l'any 1211 fugí de casa i va a trobar Francesc i els seus germans de comunitat. El sant d'Assís la du a una església i la consagra davant de Déu. Santa Clara, doncs, rebutja des d'aquest moment totes les riqueses d'aquest món i fa l'opció de viure per sempre més en la pobresa de Crist.

Santa Clara d'Assís

Com era d'esperar, la decisió de Clara, que havia trencat tots els plans de la família pel que fa a política matrimonial i de patrimoni, va aixecar la fúria de casa seva. Però al cap d'uns mesos dues germanes seves i fins i tot la seva mare es van unir a la vida mendicant de Clara i Francesc. La comunitat femenina creixia. Atreïa tant dames de l'aristocràcia, com ara la princesa Agnès de Bohèmia (rebutjant així el matrimoni amb l'emperador germànic Frederic II), com pageses i serventes. En el sistema de vida dels sants i santes d'Assís les barreres socials no existien.

Com que el nombre de dones que s'hi afegien era força nombrós van triar una ermita a prop d'Assís per viure-hi definitivament en comunitat amb el nom de Germanes Pobres i amb Clara com a abadessa. Ella, tot i la perfecta sintonia amb sant Francesc, va preferir fer una regla pròpia per a la branca femenina que anys més tard va ser aprovada per l'Església. Es va convertir així en la primera dona a escriure una regla de comunitat.

La pobresa material, la riquesa espiritual, la clarividència i una fe viva van marcar la vida de santa Clara i de la seva comunitat. El seu exemple sincer es perllonga fins avui amb les actuals comunitats de clarisses.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic A; ferial II)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 3)

AGOST

11. Diumenge

XIX de durant l'any. Verd. Lectures: 1 Reis 19,9a.11-13a / Salm 84 / Romans 9,1-5 / Mateu 14,22-33

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Tiburci, mr.; Santes, Clara d'Assís, rel. i fund.; Susanna, vg. i mr.

Festa Major: a l'Albi, Argençola, Bellprat, Castelló d'Empúries, Ciutadilla, Esterri d'Aneu, Granyanella, Maçanet de la Selva, Oliu, Pacs del Penedès, la Pobla de Cérvoles, Porqueres, Sant Quirze Safaja, Sant Eulàlia de Ronçana, Santa Susanna, Tona, la Torre de Cabdella i Vilamacolum.

12. Dilluns

Fèria. Verd. Lectures: Ezequiel 1,2-5.24-28a / Salmo 148 / Mateu 17,22-27

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Hercula, b.; beat Innocenci XI, p.; beat Joan de Rieti, rel.; Santes, Hilària, mr.

13. Dimarts

Fèria. Verd. Lectures: Ezequiel 2,8-3,4 / Salm 118 / Mateu 18,1-5.10.12-14. Si es vol: *Sant Poncià i Sant Hipòlit* (MLI), Vermell. GIRONA, LLEIDA, SOLSONA, TARRAGONA, URGELL i VIC: *Els màrtirs Missioners del Cor Immaculat de Maria* (MLI), Vermell.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Cassià, mr.; Santes, Concòrdia, mr.; Aurora, vg. i mr.; Centola, vg. i mr.

14. Dimecres

Sant Maximilià M. Kolbe (MO), Vermell. Lectures: Ezequiel 9,1-7;10,18-22 / Salm 112 / Mateu 18,15-20

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Eusebi, prev.; Santes, Anastàsia, rel.

15. Dijous

L'Assumpció de la Mare de Déu (S), Blanc. Lectures: Apocalipsi 11,19a;12,1-6a.10b / Salm 44 / 1 Corintis 15,20-27 / Lluc 1,39-56

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Tarsici, mr.

Festa Major: a 147 pobles, viles i ciutats de Catalunya.

16. Divendres

Fèria. Verd. Ezequiel: 16,1-15.60.63 (o bé Ezequiel 16,59-63) / Isaïes 12,2-6 / Mateu 19,3-12. Si es vol: *Sant Esteve d'Hongria* (MLI), Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Roc; beat Joan de Santa Marta, prev. i mr.; Santes, Serena, emperadriu.

Festa Major: a Almenar, Arenys de Mar, les Avellanes i Santa Linya, Castellfolit de Riubregós, la Coma i la Pedra, Gualba, Jesús i Maria (Deltebre), Malgrat de Mar, el Molar, Pauils, Santa Coloma de Cervelló i Vimbadí.

17. Dissabte

Fèria. Verd. Lectures: Ezequiel 18,1-10.13b.30-32 / Salm 50 / Mateu 19,13-15. GIRONA: *Beat Enric Canadell* (MO), Vermell.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Jacint de Polònia, prev.; Eusebi, p. i mr.; beat Bartolomé Laurel, rel. i mr.; Santes, Beatriu de Silva, rel. i fund.

Festa Major: a Ascó, Garriguella, els Guiamets, Riumors i Vilablareix.

Lectures bíbliques

Diumenge XIX de
durant l'any

Primera lectura

1R 19,9a. 11-13a

La bondat anirà al seu davant,
i la pau li seguirà les petjades. R.*Estigue't a la muntanya,
a la presència del Senyor*

Lectura del primer llibre dels Reis:

En aquells dies, Elies arribà a l'Horeb, la muntanya de Déu, i passà la nit en una cova. El Senyor li va fer sentir la seva paraula, i li digué: «Surt fora, i estigue't a la muntanya, a la presència del Senyor que ara mateix passarà». Llavors vingué una ventada, tan forta que esberlava les muntanyes i esmicolava les roques davant el Senyor, però el Senyor no hi era. Tot seguit vingué un terratrèmol, però el Senyor tampoc no era en el foc. Finalment vingué el so d'un aire suau. Així que Elies el sentí, es cobrí la cara amb el mantell, sortí fora i es quedà a l'entrada de la cova.

Salm responsorial

84

Jo escolto el que diu el Senyor:

Déu anuncia la pau al seu poble
i als qui l'estimen.El Senyor és a prop per salvar els seus fidels,
i la seva glòria habitarà al nostre país.**R.** Senyor, feu-nos veure el vostre amor,
i doneu-nos la vostra salvació.

La fidelitat i l'amor es trobaran,
s'abraçaran la bondat i la pau;
la fidelitat germinarà de la terra,
i la bondat mirarà des del cel. R.

El Senyor donarà la pluja,
i la nostra terra donarà el seu fruit.

Segona lectura

Rm 9,1-5

*Tant de bo que jo fos proscrit del Crist,
en lloc dels meus germans*

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma:

Germans, us asseguro per Crist que dic la veritat, que no'menteixo; la meua consciència, guiada per l'Esperit Sant, n'és també testimoni: Sento una gran tristesa i un dolor constant al fons del cor: tant de bo fos jo proscrit del Crist, en lloc dels meus germans, el poble del meu llinatge. Com a israelites, és d'ells la gràcia de fills, la glòria de la presència de Déu, les aliances; la Llei, el culte i les promeses; són d'ells també els patriarques, i finalment, com a home, ha sortit d'ells, el Crist, que és Déu per damunt de tot. Sigui beneït per sempre, amén.

Al·leluia

Salm 129,5

*Confio en el Senyor,
confio en la seva paraula.*

Evangeli

M 14,22-33

Maneu-me que vingui caminant sobre l'aigua

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu:

En aquells dies, quan la gent hagué menjat, Jesús obligà els deixebles a pujar tot seguit a la barca i avançar-se-li cap a l'altra riba, mentre ell acomiadava la gent. Després d'acomiar-los tot-hom, pujà tot sol a la muntanya per pregar. Al vespre era encara allà tot sol, La barca ja s'havia allunyat bon tros de terra, però les ones la destorbaven d'avançar, perquè el vent era contrari.

Passades les tres de la matinada, Jesús hi anà caminant sobre l'aigua. Quan els deixebles el veieren, s'esveraren pensant que era una fantasma, i cridaren de por. Però Jesús els digué de seguida: «No tingueu por, que sóc jo». Pere li digué: «Senyor, si sou vós, maneume que vingui caminant sobre l'aigua». Jesús contestà: «Ja pots venir». Pere baixà de la barca, i es posà a caminar sobre l'aigua i anà on era Jesús. Però en adonar-se del vent que feia, s'acovardí i començà a enfonsar-se. Llavors cridà: «Senyor, salveu-me». A l'instant Jesús li donà la mà i li digué: «Quina poca fe! ¿Per què dubtaves?» I quan hagueren pujat a la barca, el vent amainà. Els qui eren a la barca es prosternaren i deien: «Realment sou Fill de Déu».

Barcelona

diòcesis

Montserrat demana ajuda per a una abadia vietnamita

■ El monestir de Thien An viu l'amenaça de l'expropiació

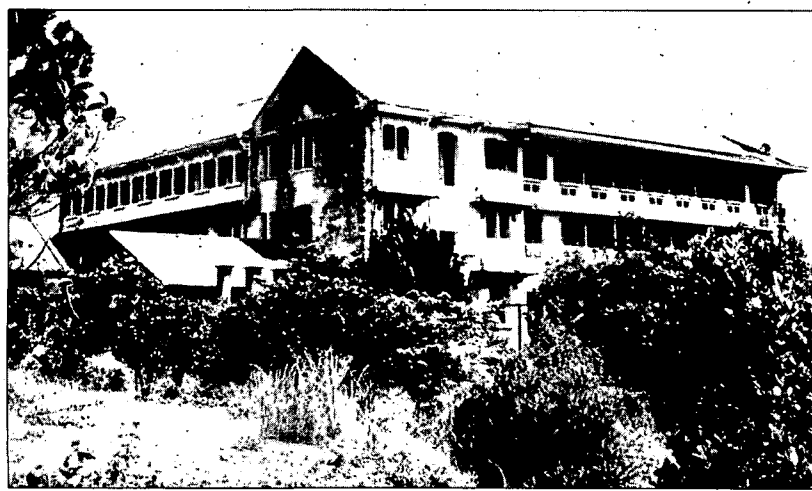
MONTSERRAT.— Els monjos de Montserrat porten aquests dies una intenció molt especial als seus cors. A milers de quilòmetres de distància, uns germans seus en la regla de sant Benet, els monjos del monestir benedictí de Thien An (Vietnam), pertanyent també a la

Congregació de Subiaco, pateixen l'amenaça de l'expropiació dels terrenys que habiten des de fa més de 60 anys. A ells s'han unit en oració fraterna i des d'aquí han llençat el seu SOS particular perquè la gent pugui conèixer la difícil situació que viuen els monjos vietnamites.

El monestir de Thien An va ser fundat el 1940 per monjos francesos de l'abadia de la Pierre-qui-vire, pertanyent a la Congregació de Subiaco. Els monjos van adquirir en aquella època un terreny per viure-hi i per ajudar la població que residia pels voltants. En arribar-hi es van trobar amb una zona erma i difícil, que amb el pas dels anys han convertit en un indret magnífic, amb boscos, camps d'arròs, de tarongers, un llac... No han mancat, a més, al llarg de tots aquests anys moltes dificultats derivades de la dura persecució a què ha estat sotmesa l'Església vietnamita.

El 1975 el règim comunista del Vietnam va expulsar molts dels europeus que no havien estat assassinats i els va confiscar tots els terrenys. L'expulsió no va afectar els monjos, però sí l'expropiació, de manera que només els va quedar el lloc on es trobaven els edificis i els tarongers. Segons la constitució, el dret de propietat dels terrenys passava a pertànyer a l'Estat, però de moment s'atorgava als monjos el dret d'explotació dels tarongers, reconegut jurídicament i en les condicions legals establertes.

Recentment, però, el govern havia decidit confiscar també els tarongers amb l'objectiu de reformar el llac Thuy Tien i

La comunitat monàstica de Thien An veu amenaçada la seva continuïtat a la zona. Els monjos han habitat el monestir durant més de 60 anys.

convertir-lo en un centre d'atracció turística. El decret d'expropiació era a punt de ser signat, però la mobilització dels monjos, que els va portar fins i tot a manifestar-se, va permetre arribar a un acord amb les autoritats. Finalment els monjos podran continuar conreant i beneficiant-se dels tarongers o agafar del llac tota l'aigua que els calgui.

En qualsevol cas, això no és tot, i encara queda un greu problema, potser el més important, per solucionar. El govern continua obstinat en el projecte de construir al llac, d'una banda, un immens centre d'esports nàutics i, de l'altra, un centre d'oci amb bar, casino, cinema i d'altres divertiments. Tots dos macroespais se situarien molt a prop del monestir, cosa que provocaria terribles conseqüències per a l'estil de vida monàstica. A la llarga, si aquests centres s'arriben a construir acabaran per fer malbé aquesta florent comunitat monàstica, que donat el perjudici que patiria es veuria en l'obligació de cercar altres llocs per desenvolupar el carisma al qual se senten cridats.

Per ara només es pot esperar la decisió final del govern, tot i que són poques les esperances que hi ha al respecte. El desig de la comunitat benedictina de Thien An és que el govern es faci enrere i desisteixi en la construcció d'aquests centres turístics a l'indret. Si no fos així, com sembla que succeirà, els monjos demanen que se'ls facilitin almenys uns terrenys a canvi on puguin viure d'acord amb el seu carisma.

Des de Montserrat s'intercedeix aquests dies amb gran intensitat pel problema dels germans vietnamites. Mai no s'han vist entre ells i cap monjo de Montserrat no ha trepitjat el monestir de Thien An, però, tot i això, els monjos d'un i altre monestir viuen també una gran fraternitat «monàstica» a distància. En casos com aquest, a més, sembla que la pregària és la millor aliada.

Samuel Gutiérrez

Recordant...

Dr. Pere Tarrés

La darrera missa

El Dr. Gerard Manresa i Formosa explica en unes memòries: «Un dels dies que vaig entrar a l'habitació de la Clínica de la Mare de Déu de la Mercè, on estava internat el Dr. Tarrés, em vaig inclinar sobre el seu llit amb la reverència amb què ho hauria fet damunt un altar, ja que en aquell llit s'immolava l'amic, la víctima i el sacerdot alhora, i em va dir: «Com deuen de valer les ànimes, perquè per elles s'hagi de patir tant. Tot ho ofereixo per la seva salvació.» I quan vaig lamentar-me que no tingués força per celebrar la missa, que tant l'hauria consolat, em va dir: «No hi fa res. Estic celebrant la meua darrera missa.»»

Passats els anys de la guerra civil, un dia va donar a conèixer a la comunitat la seva vocació sacerdotal, i davant de les monges d'aquell monestir de la vella Barcelona els va dir que estimava i valorava la vida contemplativa però que Déu el cridava a ser capellà diocesà «car a les parròquies hi ha molta feina».

Mn.-Francesc Raventós

Vicepostulador de la causa de beatificació del Dr. Pere Tarrés

Any jubilar espirità

BARCELONA.— Els missioners de la Congregació de l'Esperit Sant estan d'enhorabona. Enguany celebren un doble aniversari, el de l'arribada a Espanya fa 50 anys i el de la seva fundació fa 300 anys. Els actes festius es van iniciar el mes de febrer passat a Barcelona, on els missioners compten amb una casa al carrer de Mallorca, n. 317. Això no obstant, aquests no van fer més que començar, ja que s'allargaran durant tot l'any. Amb motiu dels 300 anys de la fundació de la Missió Espiritana la família de l'Esperit Sant ha emprès també el que han anomenat Any Jubilar Espirità, que pensen viure plens de goig i alegria fins a la Pentecosta de l'any 2003.

La Congregació de l'Esperit Sant va ser fundada el 1703, justament durant la festa de Pentecosta, per Claudio Francisco Poullart. Segle i mig més tard, aquesta es va fusionar amb la Congregació de

l'Immaculat Cor de Maria, fundada el 1841 per Francisco Pablo Libermann, i es creaven així els que avui es coneixen com a Missioners Espiritans.

El carisma dels misioners de l'Esperit Sant, sota la protecció del Cor Immaculat de Maria, respon a la crida del Pare a «anunciar, en el seguiment de Jesús, la Bona Nova del Regne». Aquesta missió es concreta en l'evangelització dels pobres, especialment de les persones que no escolten encara el missatge evangèlic o que amb prou feines l'han escoltat, dels que tenen necessitats més grans i dels més oprimits. La vida apostòlica es troba en el cor de la seva vocació espiritana, com a «vida d'amor i de santedat que el Fill de Déu va portar a la terra per salvar i santificar les ànimes». La seva consagració revesteix tres dimensions: l'anunci de la Bona Nova, la pràctica dels consells evangèlics i la comunitat fraterna i orant. (IVICON)

Barcelona

L'Orde dels Mínims i el seu carisma

■ Se celebra el centenari de la fundació del convent de Sant Joaquim i de la restauració de l'orde a l'Estat espanyol

BARCELONA.— Des del 6 de desembre del 2001, els Pares Mínims celebren els cent anys de la fundació del convent de Sant Joaquim al barri del Guinardó de Barcelona, i amb ell la restauració de l'Orde Mínim a l'Estat espanyol. Han estat diversos els esdeveniments celebrats fins ara, com la festivitat de sant Francesc de

Paula, fundador de l'Orde dels Mínims, amb una eucaristia presidida pel cardenal Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona. El 20 d'octubre tindrà lloc la cloenda del centenari, a les 12 h, amb una solemne concelebració presidida pel R. P. Giuseppe F. Morosini, general de l'orde.

Sant Francesc de Paula, fundador de l'Orde dels Mínims, va néixer el 27 de març del 1416 a Paula (Itàlia) i va morir el 2 d'abril del 1507, a Plessis-les-Tours, França. Neix per tant en ple segle xv i va ser home moralment i físicament fort, de gran caràcter, espiritualitat vigorosa i amant de la seva terra.

Davant d'aquesta figura ens preguntem: què podria tenir en comú amb els homes d'avui un sant que va viure en ple segle xv? Mirem de descobrir-ho. Potser avui ens apareix amb l'estil d'un d'aquests joves una mica rebels que no accepten ni les regles ni els convencionalismes de la societat en què viuen, però desitjosos de llibertat que volen fer i no troben com, les seves aspiracions i projectes de vida en tots els àmbits de la societat actual. A Francesc de Paula, però, hi havia alguna cosa més que anticonformisme.

Sorprén tothom quan als 14 anys decideix dedicar-se a la vida eremítica, amb la pràctica rigorosa dels consells evangèlics de pobresa, castedat i obediència, als quals uneix l'observància estreta de règim quaresmal. Admirem encara amb sorpresa veure com, fins i tot en una època com la seva —aparentment poc atenta als valors espirituals i interiors de l'home—, la seva experiència atrau tants joves com ell. La comunitat que es forma tan ràpidament al seu entorn esdevé punt de referència per a les necessitats de tots: són innombrables els testimonis de la seva atenció als problemes de la seva terra i del seu poble, on assumeix les ansietats de la gent oprimida per les vexacions dels poderosos. La difusió i el ressò ampli

perflu, no el va fer insensible als problemes dels homes. Les formes penitencials que va escollir no eren un rebuig al goig i desig de viure, sinó un signe profètic de qui afirma la prioritat dels valors espirituals a la vida humana, en relació als condicionaments i limitacions que deriven dels béns del món.

En aquest camí de purificació, que és alliberament dels llaços temporals i culturals, aquest home del segle xv es presenta de nou davant de nosaltres, homes del segle xxi, com a contemporani nostre. És l'home que troba a la llibertat i soledat interior la capacitat d'acompanyar els homes, de reconciliar-se i reconciliar-los, de dir la veritat amb valentia, de carregar-se amb les necessitats comunes, de defensar la justícia.

Tres branques

El seu moviment eremític es concretitza, a poc a poc, en tres branques: la primera, la dels germans que uneixen la pregària a l'activitat pastoral; la segona, la branca de monges dedicades a la contemplació; la

tercera, els fidels laics, homes i dones, cridats a santificar i evangelitzar les realitats humanes mitjançant la seva pròpia santificació i compromís apostòlic. Aques-

El cardenal Carles va visitar l'exposició historicofotogràfica oberta a la parròquia de Santa Isabel d'Aragó i Sant Joaquim fins al 30 de novembre.

tes tres branques estan unides, a través de les seves regles respectives, per una intuïció única: viure l'Evangeli de la penitència.

L'Orde dels Mínims fundada per ell es presenta a l'Església com el darrer gran orde medieval, amb les seves formes específiques de seguir Crist mitjançant el camí de la penitència-conversió, evangèliques,

l'itinerari de vida del qual es troba en la seva regla original, aprovada en la seva redacció definitiva per Juli II el 1506. Aquesta regla ofereix a la penitència evangèlica la seva forma original de seguir Crist i que resumeix la proposta espiritual de l'Orde dels Mínims en els dies d'avui i troba a la pràctica de la vida quaresmal la seva expressió més típica.

Quin tipus d'home respon avui a la seva proposta? És un home que, amb freqüència, persegueix el mite de l'autosufi-

ciència i sembla centrat sobre ell mateix i les seves necessitats. I aquest home, però, sent també l'exigència de superar aquesta dimensió; cerca penosament i confusament alguna cosa més profunda. Tot i que sembli viure amb certs lligams, en els quals voluntàriament o inconscientment es tanca, sent una necessitat interior i profunda d'alliberament. A aquest home sant Francesc de Paula li proposa un tipus de crida concreta: descobrir els veritables valors interiors i humans mitjançant la penitència-conversió. Ell mateix suggereix, amb la seva pròpia existència, que per trobar-se a ell mateix i respondre a les necessitats de felicitat que hi ha a l'home cal travessar un camí de

desert, entès no només com a lloc físic, sinó com a estil de vida fet de domini propi, d'autodisciplina i de silenci, capaç d'envair i organitzar allò quotidià.

L'estil de vida penitencial que sant Francesc proposa no són formes mortificants que maten la vida i la condemnen. És la capacitat de confrontar-se amb la realitat quotidiana de les coses i de les persones, tal com són en realitat i no com somien que han de ser. L'espiritualitat mínima presenta la penitència com a capacitat d'estimar fins a la fi, de morir cada dia, de lluitar perquè la vida sigui més lliure i plena. És la capacitat de carregar amb el patiment de l'altre, de fer el mateix camí del qui pateix i cerca, de recórrer el camí amb l'home que viu les pobres més diverses.

Els Mínims, com a fidels intèrprets del seu fundador, estan cridats a viure de manera creativa i nova les benaurances evangèliques, en la senzillesa i radicalitat, donant testimoni a la nostra societat d'avui, consumida per l'afany de tenir, que es pugui «ser» de veritat i que la felicitat no s'aconsegueix per les coses, sinó per la trobada amb Crist, Senyor de la Vida.

I és en la fidelitat a la pregària de cada dia, personal i comunitària, que va ser l'experiència primordial de sant Francesc i que continua sent sempre una necessitat fonamental per a tots, que els religiosos Mínims troben la força i la raó per donar testimoni del que sembla anar més enllà d'allò possible. La pregària, que en el solc de la tradició de l'Església expressa l'abandonament total i confiat a Déu, és, de fet, la resposta que dona a Déu l'home que creu i que hi troba el sentit darrer de la seva existència i de la seva acció; que en treu la força per complir allò que Ell mateix ens demana que fem.

(Pares Mínims)

«En Francesc de Paula hi havia alguna cosa més que anticonformisme»

que suscita el seu moviment, primer per part de l'arquebisbe de Cosenza, Mons. Pirro Caracciolo, el 1740, després pel papa Sixte IV el 1474.

Les tempestuoses vicissituds històriques del seu temps el veuran intervenir molt més del que deixava entreveure el seu desig de vida humil, amagada i senzilla. Ha d'afrontar qüestions d'estat i de justícia social al regne de Nàpols i a la cort del rei de França, Lluís XI, on anirà el 1483 per invitació de Sixte IV. Hi romandrà fins a la seva mort. Per aquesta raó, grans esdeveniments polítics i eclesials passen a través del seu discerniment polític com a home il·luminat per l'Esperit Sant.

Sant Francesc de Paula va ser ermità, però molt arrèlat a la seva realitat històrica. El fet d'haver escollit viure per a Déu, mitjançant l'abandonament de tot allò su-

La missió avui

De quina manera l'Orde dels Mínims compleix avui la missió específica que sant Francesc li va confiar i que l'Església va reconèixer? Són tres els aspectes de la vida humana que interpel·len el carisma mínim de manera més específica i als quals pot respondre més bé.

- **La recerca dels valors interiors.** Actualment trobem molts signes que indiquen que l'home intenta orientar el seu camí vers una dimensió interior, cosa que en molts casos el porta no només al descobriment de la dimensió religiosa, sinó també a una veritable i pròpia existència mística. Davant d'aquesta recerca d'interioritat, l'Orde dels Mínims descobreix i ofereix el seu propi matrimoni espiritual, la capacitat del qual de fer ressò a les aspiracions més profundes de la nostra ànima és un dels elements característics.
- **Cercar allò essencial.** Tots ens adonem que és impossible la supervivència de la nostra societat als ritmes de desenvolupament que estem imposant. Cada cop més es pren consciència que l'exploació de la natura té els seus límits; conceptes com «desenvolupament compatible» o «impacte ambiental sostenible» són expressions que demostren aquesta presa de consciència. També en l'aspecte social, l'Orde dels Mínims té un rol específic a fer: els fills de sant Francesc de Paula, amb el seu estil de vida sobri, assumeixen la missió de ser signes d'una jerarquia de valors a la cimera dels quals hi ha Déu. L'espiritualitat penitencial no porta al menyspreu, sinó a establir una justa distància respecte dels béns de consum i a considerar-nos com a pelegrins en un món que no ens pertany i que ens va ser lliurat per al nostre ús.
- **Aconseguir el veritable alliberament.** L'alliberament és una de les aspiracions més profundes de l'home contemporani. A més d'expressar-se sota formes sociopolítiques, assumeix avui un significat més ampli. Expressa la necessitat del canvi del cor de l'home, de la ruptura de mecanismes d'opressió, que paren trampes a l'home i que després són causa de totes les opressions i violències que pateixen els més febles en el curs de la història. Aquest alliberament correspon a la conversió evangèlica. L'Orde dels Mínims, gràcies al seu carisma, també pot en aquest cas oferir a l'home una crida d'atenció creïble en el camí penitencial que allibera. El seu estil de vida senzill i humil té com a finalitat anunciar-provocar l'alliberament-conversió.

Som gairebé a totes les llars

És del tot segur que a la seva llar, com a la de milers i milers de famílies, hi ha instal·lat algun producte Roca.

Al llarg de més de 75 anys, el nostre objectiu constant ha estat augmentar la qualitat de vida proporcionant confort i benestar màxim, a tots els gustos i necessitats.

Això ens obliga a millorar allò que moltes vegades sembla immillorable.

Conegui les novetats de Roca. Hem aconseguit aplegar els últims avenços tecnològics amb el disseny més actual.

CAMBRES DE BANY
AIRE CONDICIONAT
CALEFACCIÓ
CERÀMICA

Roca

El festival cristià de música i arts plàstiques deixa un cúmul de bones sensacions al seu pas per Sigüenza

El David, molt més que un festival

Sorpren en respirar-ne l'ambient: una il·lusió difícil d'expressar, somnis, anhels, projectes, alegries, tristesses, sentiments a cor obert... Només compartir experiències carregades de profunda humanitat, d'espiritualitat. Sí, aquest és el multifestival.

Diversos centenars de persones involucrades en una més que notable organització, desitjoses que tot surti bé, atentes, donant el millor de si mateixes. Més de mil

cristians arribats de tot arreu, de tots els racons d'Espanya, Mèxic, Santo Domingo, Xile, França, Itàlia, Bèlgica, Àfrica, EUA i un llarg etcètera, de diferents confessions, credos, edats, races i condició social ens fan pensar en una nova Església, carregada d'alegria, ecumènica.

I quina cosa millor que l'art per expressar la interioritat, la profunditat de l'ésser, per compartir la Bona Nova de ser persona en Crist?

Pensant en les famílies, els infants també poden assistir al Mini-David.

llen el mateix tema que els grans adaptat al seu llenguatge, a les seves motivacions i inquietuds: és el David Júnior.

I per als més grans trobem els seminaris que al llarg del matí s'han desenvolupat, enguany sota el lema: «De bat a bat: l'acollida enfront de l'exclusió.» I a la tarda, una gamma amplíssima de tallers de tota mena, on cadascú pot participar amb tota llibertat i respondent a les seves necessitats o interessos.

DE BAT A BAT: L'ACOLLIDA ENFRONT DE L'EXCLUSIÓ

Sota el lema del festival sempre hi ha un tema d'actualitat, treballat, aprofundit, adreçat a desvetllar i respondre qüestions que brollen de la realitat a la qual en el dia a dia ens hem d'enfrontar.

Ponències, taules rodones, grups on compartir animats per persones amb experiència en el tema tractat. Enguany amb la presència de Mons. José Sánchez, bisbe de Sigüenza, Silvia Martínez Cano, membre del col·lectiu «Dones i Teologia», Pepe Laguna, teòleg, i Juan Yzuel, teòleg i educador, entre d'altres.

El responsable de Formació del Multifestival David, Juan Yzuel, afirma: «Molts no han aconseguit fer-se un lloc. El sexe, el lloc de naixement, la casta, l'edat, la llengua, les idees, els antecedents familiars, l'historial mèdic, les creences religioses, la pell... els ha suposat trucar de porta a porta per romandre permanentment fora de la festa, fora de la llibertat, fora de la feina, fora d'un habitatge, fora de la reunió on es decideix el futur, fora de la taula on es consu-

QUÈ ENS OFEREIX EL DAVID?

Segurament ens quedariem curts en intentar expressar tot el que ens ofereix el multifestival, així que ens limitarem a enumerar algunes de les activitats, serveis, tallers...

A ningú no passen inadvertits certs «serveis» com el d'escola bressol, el de bar, on refrescar idees i goles, els més bàsics com allotjament a mesura (tendes de campanya particulars o comunitàries, habitacions amb o sense bany, esmorzar, dinar i sopar, segons es vulgui o es pugui) i, naturalment, serveis religiosos: eucaristies, capelles a disposició, adoració continuada al llarg del dia, oració del matí, vetlla de pregària... Bona disposició i experiència fan que es tingui cura fins del darrer detall.

Els espais del festival tenen en compte que són nombroses les famílies al complet que hi participen, que gent de totes edats moguda per les seves inquietuds s'hi acostarà i intenta donar resposta i acollida a tot-hom.

Així, els més petits —entre 5 i 10 anys— poden gaudir d'activitats paral·lelament als seminaris i tallers dels més grans. És el Mini-David: música, cançons, manualitats, pallasos, dinàmiques, contes, oracions i excursions a la mesura dels «peques».

Els adolescents —entre 13 i 17 anys— també gaudeixen d'un espai propi, on treba-

Els concerts cobreixen gairebé les 24 hores del David.

LUIS ALFREDO ÉS EL MÀXIM RESPONSABLE DEL MULTIFESTIVAL DAVID

«No faig res que jo mateix no hagi viscut i necessitat»

Luis Alfredo Díaz, cantautor més que conegut, és en certa manera la figura de referència, el cap visible de l'organització, l'alma màter del multifestival. Uruguaià de naixement, afincat a Barcelona, carrega a les seves espatlles amb més de 33 anys de carrera artística, i continua recorrent Espanya i Amèrica amb els seus concerts, tallers, conferències... Sempre encoratjant, inspirant i produint nous artistes cristians.

—Què és i què pretén ser el Multifestival David?

—És un encontre cristià de música i d'art contemporani, un encontre d'artistes creatius, pastoralistes i tot el poble de Déu, famílies, infants..., aplegats per festejar la crida per fer present Déu al món. Quatre dies per compartir dubtes i alegries, errors i encerts, intuïcions i certeses. Festa i pregària, reflexió i convivència. Més que els concerts és tot el que s'hi cou: projectes, embolics, pel·lícules, actuacions, gires... Un indret per fer contactes, per trobar-se, per compartir.

—Mirant els orígens del festival, en quin moment diries que es troba el David?

—Són ja disset els anys que fem el festival oficialment, tot i que ja cinc o sis anys abans feiem trobades on teníem música, reflexió teològica, temes d'actualitat... Avui és un encontre de maduresa, un encontre de desafiament, on sorgeixen equips nous de col·laboradors i participants; a Barcelona hi ha el nucli perquè es faci això. És un moment de gran difusió nacional i internacional. Jo pensava fa divuit anys que avui seriem 20.000 persones, però la nostra realitat eclesial no és de grans masses de joves i ens trobem que neixen altres festivals arreu del món: Puerto Rico, Uruguai, Xile, Estats Units. No seran aquestes 15 o 20.000 persones aquí, sinó repartides arreu del món. Estem vivint un moment de continuar apostant pel que estem fent, de ser fidels, de no cansar-se.

—Per què el lema «De bat a bat. L'acollida enfront de l'exclusió»?

—Cada any tenim un baròmetre del que la gent crida en aquest moment. Sembla que la societat cridava racismes, exclusions, intoleràncies, aquests són els bons i aquests els dolents. A mi, com a llatinoamericà a Catalunya, m'ha tocat viure realitats molt difícils. Moltes vegades vius les realitats i les dificultats de prop. D'altra banda, el desafiament de l'Evangeli, sempre nou, acceptar l'altre, el diferent, enriquir-te en lloc d'excloure, en lloc d'anul·lar. Cada any ens ensumem una mica què necessita la gent, què hi ha, què necessito jo mateix. Desenvolupem una actitud receptiva, oberta.

—Què significa el Multifestival David en la vida de Luis Alfredo?

—Un embolic immens... Quan comença el festival sempre dic que aquest és el darrer any que em poso en un embolic com aquest; ho dic jo, ho diu la meua dona, ho diu tothom... És el darrer any que ens posem en una enredada com aquesta. Però després passen els dies, la reacció de la gent, s'ho passen bé, els fa bé. No només és el «show», treballem a nivell de reflexió, de pensament, als seminaris, als tallers... Et parlaria d'una munió de gent que va començar amb un taller d'aquests i va acabar estudiant Belles Arts. No faig res que jo mateix no hagi viscut i necessitat. He crescut en el món d'Església i he estudiat Belles Arts, he viscut l'esquizofrènia d'un món tancat i un món obert, he estat l'ocell rar en tots dos camps. El David és una gran responsabilitat, una alegria immensa, un desafiament cada any.

El David és un festival de música i arts plàstiques.

La presència hispanoamericana ha estat enguany molt elevada.

meix el que també és part de la seva herència. Venim al David a somiar, a comprometre'ns perquè un altre món sigui possible, a pintar mons que facin olor de promeses messiàniques d'Isaïes, a cantar amb tots els que esperen.» Aquest esperit de compromís, de lluita i sempre amb els peus a terra tampoc no es troba a faltar al David. Només ens resta per dir: ànim, ens queda molt, molt per fer.

Al David, qui menys pensem és capaç de sorprendre'ns.

TALLERS I MÉS TALLERS

Realment qui no troba el seu lloc al David deu ser perquè no vol. L'oferta de tallers és àmplia i molt, però que molt, diversa. No entrarem en detalls, només us presentem un petit mostrari perquè us en feu una idea.

Ens trobem amb diversos tallers d'expressió corporal, on el cos com a part del nostre jo és treballat com a element d'adoració: *Dansa davídica i adoració, Explorant la fe cristiana a través de la dansa, Donant marxa al cos per al Senyor*, etc. N'hi havia d'altres que atenien més aviat la intel·lectualitat de l'individu: *Postmodernisme i fe, El llençol sant i el sudari d'Oviedo, Globoevangelitzant, I si Déu no fos perfecte?, Vers una espiritualitat simpàtica*, etc. També s'atenien les necessitats i els nous reptes de tipus pastoral: *La narració en la catequesi, El llenguatge audiovisual aplicat a la catequesi, Evangelitzar amb creativitat*, etc.

Altres tallers anaven adreçats al creixement i la maduresa personal, familiar: *Camí per la conquesta del propi jo, El Senyor et vol feliç, Acceptant la felicitat de la vida, La qualitat de la vida familiar*, etc. Interculturalitat, noves tecnologies, mitjans de comunicació, art i arquitectura, són altres temes que aglutinen diversos tallers. Tampoc no podem passar per alt cert taller que va cridar la nostra atenció: *Fent amics*, adreçat a solters i solteres sense compromís més grans de 27 anys. És just dir que vam passar per la porta per olorar l'ambient...

L'oferta del Multifestival David no s'acontenta amb la música com a eina d'expressió artística, tot i que tingui una oferta més àmplia —nombrosos cantautors comparteixen les més de 24 hores de concerts—, hi ha altres disciplines artístiques i plàstiques que troben al David un indret d'acollida on deixar-se sentir, des de pintura, dansa i

expressió corporal, fotografia, poesia, arts gràfiques, teatre, titelles...

Fàcilment podem descobrir en l'art no només un vehicle de comunicació, sinó la transmissió de quelcom de més profund, més íntim, revelador. Quelcom que ens empeny a anar més enllà, que ens qüestiona, que ens toca el cor, que ens remou per dintre alegrant-nos o entristint-nos, que no ens deixa indiferents, que ens empeny a posar-nos davant Déu.

La música és la gran protagonista del multifestival. De tots és conegut que a través de la música i dels cantautors es du a terme una gran tasca d'evangelització, d'anunci de la Bona Nova, principalment a Hispanoamèrica. I la

presència d'aquests ha estat més gran que mai en aquest XVII David. Així, entre d'altres cal destacar la presència de la germana Glenda, de fra Richard —el frare raper—, de Miguel Cassina, d'Enrique Vidrio i de Miguel Oracio.

Grups musicals i cantautors vinguts d'arreu, dels EUA, França, Itàlia, Guatemala, Irlanda, Brasil, Mèxic, etc. Diferents estils musicals, rap, rock, pop i diferents trajectòries, algunes més que contrastades, d'altres que emergeixen amb força en els primers acords...

ARTS PLÀSTIQUES I FE

Diversos autors presenten part de la seva obra pictòrica, no només amb exposicions, també a través de seminaris i de tallers, d'es-

cultures, de pintures, de fotografies... Entre d'altres cal assenyalar Claudio Pastro des del Brasil, Silvia Cano, María José Bilbao Antuna, María José Antuna...

Una de les més cridaneres va ser la belga Claire van den Abbeele, que va dirigir el taller *L'art de la separació*. Claire va mirar d'acostar els assistents a la seva obra pictòrica tot comentant allò que expressava a través dels seus quadres: l'amor davant de la mort. Sorprenent i apassionant, des de la senzillesa, la simplicitat de l'ésser ens va portar a contemplar el misteri, un misteri d'amor tan gran... «És joiosa la complicitat dels que s'estimen tot i la impotència, la inseguretat i el dolor. L'amor és més poderós que qualsevol altra força, la llum en la fosca. (...) Davant de la mort la tristesa m'aclapara, fosc, nostàlgia, em continuen faltant

sempre i arreu, manca; més que mai m'enfronto al misteri de la vida, experimento el fet de deixar-te marxar... Situar-se davant del misteri, sense respostes, dubte i desesperació, puc sentir més i més el sentit de la vida...» Claire és especialista en l'acompanyament de malalts terminals, principalment nens de curta edat, treballa l'expressió del propi jo, dels sentiments, a través de la pintura i del dibuix, de les formes, del color.

Finalment, com ja hem comentat, la dansa ha tingut un lloc considerable en aquest multifestival. Han estat nombrosos els tallers i les actuacions on l'expressió corporal ha tingut presència.

Descobrir el cos com a part inseparable del nostre jo, acceptar-lo i convertir-lo, per què no? En instrument de lloança. I és que no podem deixar de cuidar, de notar, de sentir, aquest cos que és temple de l'Esperit Sant. Quanta bellesa contemplem als temples de pedra! Quanta? Més encara ens hauríem d'admirar amb temples vius, plens de vida.

Ens deia Amet, coordinador i responsable d'Àngels i Querubins: «Diu un passatge que qui canta prega dues vegades, perquè qui canta està parlant melòdicament, des del fons del cor, i expressa un sentiment. Així qui dansa prega tres vegades, perquè ho canta, ho sent i ho balla.»

El teatre i l'animació també hi troben el seu espai.

El Multifestival té molta cura de la posada en escena, no només que soni bé, sinó també que resulti visualment atractiu...

Text: Alexis Rodríguez

Fotos: Vicente Serrano

Barcelona

Ser, saber i
saber fer

Del 29 de juliol a l'1 d'agost es va celebrar a Tortosa, en els amplis espais del Seminari, l'Escola d'Estiu per a Catequistes. Aquesta iniciativa de formació va començar l'any 1980, auspiciada pel Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes Balears (SIC), i ha arribat ja a la seva vint-i-dosena edició. Des de la primera, a Tarragona, fins avui, ha anat recorrent diverses diòcesis catalanes, tot acostant els diferents nivells—inicial, bàsic, superior i permanent—als catequistes desitjosos de completar la seva preparació per a un millor servei als infants, joves i adults, en la comunicació del missatge evangèlic.

En l'actual edició de l'escola, els cursets es van impartir al matí, de manera que la tarda quedava reservada als tallers de tècniques i a les sessions culturals, en què hi va haver una presentació de llibres útils per a la pastoral catequètica, una visita guiada a la catedral de Tortosa, una visita al Delta de l'Ebre i una commemoració de Mn. Cinto Verdaguier en el centenari del seu traspàs.

Aquesta iniciativa interdiocesana de formació està completada per les que es duen a terme en cadascuna de les diòcesis, tant a l'estiu —a Barcelona s'ha celebrat fa quinze dies una setmana catequètica amb una considerable assistència— com durant el curs, per ajudar els catequistes—homes i dones, nois i noies—en el seu ser, el seu saber i el seu saber fer.

Mons. Xavier Salinas, bisbe de Tortosa i president del SIC, en l'acte d'inauguració de l'Escola d'Estiu, va animar tots els participants en el seu esforç de formació, tan necessari en un temps difícil per a la transmissió de la fe cristiana, però per això mateix ben obert a l'esperança.

Jornades per a responsables de catequesi

■ El catecumenat, funció essencial de l'Església

BARCELONA.— Els dies 23, 24 i 25 de juliol es van celebrar al Centre salesià Martí-Codolar de Barcelona les segones Jornades de Formació de Responsables de la Catequesi, organitzades pel Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes Balears (SIC). Hi van assistir més de cent persones provinents de les vuit diòcesis catalanes i dels tres bisbats de les Balears.

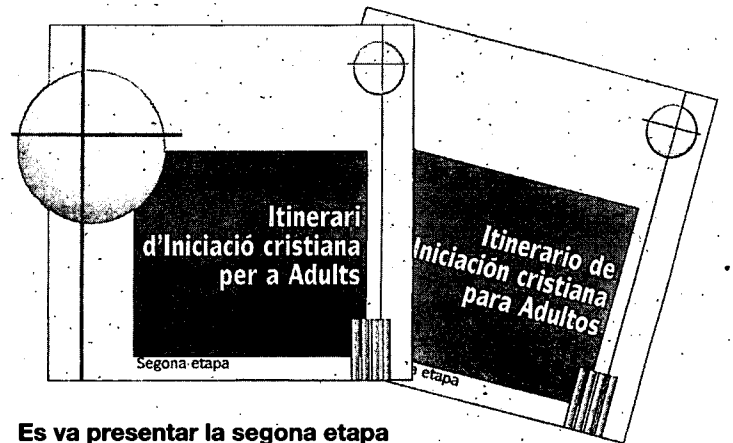
Les jornades van tractar a fons la institució del catecumenat —l'itinerari d'iniciació cristiana dels joves i adults que demanen el baptisme— i ho van fer a partir de l'experiència italiana. En quatre ponències, el Dr. Walter Ruspi, director del Servei Nacional Catequístic i del Catecumenat de la Conferència Episcopal Italiana, va explicar les raons que van portar a promoure el catecumenat a les diòcesis italianes i va precisar els orígens i l'estructura d'aquesta antiga institució eclesial que, en el context social actual, ha recobrat avui renovada importància.

En les dues últimes ponències, el Dr. Ruspi va presentar les línies fonamentals i l'itinerari del catecumenat per a adults, i per a adolescents i joves en edat escolar. A les ponències van seguir llargs diàlegs i treballs en grup que van permetre aprofundir en aquesta proposta pastoral, que és funció es-

sencial de l'Església i exercici concret de la seva maternitat. A les vuit diòcesis catalanes, el catecumenat va ser instituit ara fa dos anys al *Directori de pastoral sacramental*, aprovat pels bisbes i fruit del Concili Provincial Tarraconense, i actualment està en fase de posada en marxa a través dels diversos serveis diocesans del catecumenat.

En les jornades també va ser presentada per Mn. Lluç Riera, cap del Departament de Catequesi d'Adults del SIC, la segona etapa de l'*Itinerari d'iniciació cristiana per a adults*, en què el SIC ofereix materials catequètics per a adults batejats, al servei de la seva iniciació cristiana.

Els participants en les jornades també

Es va presentar la segona etapa de l'«Itinerari d'iniciació cristiana per a adults».

van voler commemorar l'Any Gaudí i ho van fer escoltant Jordi Bonet, l'arquitecte director de les obres de la Sagrada Família, que els va parlar de la vivència humana i cristiana de Gaudí.

Mons. Xavier Salinas, bisbe de Tortosa i president del SIC, va agrair a tots els participants el seu treball i el ressò multiplicador que de ben segur tindrà, i va afirmar que el catecumenat és una iniciativa de futur per a la transmissió de la fe, en una situació no exempta de dificultats però alhora plena d'esperança. (C.C.)

Distinció pontifícia al Dr. Francesc Canals

BARCELONA.— En un acte celebrat recentment al Palau Episcopal de Barcelona, el cardenal Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona, va lliurar el títol de cavaller comanador de l'orde de Sant Gregori Magne al doctor Francesc Canals Vidal, que durant molts anys ha estat professor de metafísica de la Universitat de Barcelona i un dels membres de l'*Schola Cordis Iesu*.

El cardenal Carles, en lliurar-li la distinció pontifícia, va subratllar la significació que Barcelona sigui la seu d'una de les principals escoles de l'estudi i difusió del pensament de sant Tomàs d'Aquino. El Dr. Canals, en unes paraules d'agraïment, va recordar el pare jesuïta Ramon Orlandis Despuig, fundador de l'*Schola Cordis Iesu*

El Dr. Canals, assegut entre la seva esposa i el P. Suñer.

assistir a l'acte el P. Pere Suñer, director de la Balmesiana; el Dr. Àngel Fàbrega, director del Foment de Pietat; el P. Josep Samsó, director del temple del Sagrat Cor del Tibidabo, i un nombrós grup de membres de l'*Schola Cordis Iesu*. (C.C.)

UNA VEU
EXULTANT

"UN CANTORAL INDISPENSABLE"
EN EL TERCER MIL·LENNI

ARA TAMBÉ AMB
ACOMPANYAMENTS D'ORGUE

Cantoral litúrgica amb tres edicions: Una amb lletra sola, altra amb lletra, música i acords i una tercera amb lletra, música, acords i acompanyaments d'orgue. Les seves 275 cançons estan enregistrades en 17 cassettes o 17 CD.

Editorial Claret S.A. c/ Roger de Llúria 5, 08010 Barcelona.
Tel. 933 010 887. Fax: 933 0174 830.

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

Tortosa

Reelegit el director dels Operaris Diocesans

■ Mn. Àngel Pérez va ser confirmat pels 31 assembleistes reunits al Col·legi Espanyol de Sant Josep

ROMA/TORTOSA.— Als mitjans eclesiàstics de Tortosa s'ha seguit amb interès el transcurs de la XX Assemblea General de la Germandat de Sacerdots Operaris Diocesans, fundada per l'avui beat Manuel Domingo i Sol (Tortosa 1836-1909). Mn. Àngel Pérez Pueyo va ser reelegit com a director general de la Germandat.

Trenta-un assembleistes es van aplegar al Pontifici Col·legi Espanyol de Sant Josep del 4 al 22 de juliol. Procedien d'Angola, Argentina, el Brasil, Espanya, els Estats Units, Itàlia, Mèxic, el Perú, Portugal, la República Democràtica del Congo i de Veneçuela, països on hi ha presència de la Germandat.

Van plantejar les coses bé. Van començar amb una audiència papal: Joan Pau II els va lliurar un missatge datat del 6 de juliol. El *quid* de la qüestió està en la Pastoral Vocacional presentada com un desafiament de la identitat dels operaris. Del missatge podríem seleccionar aquests pensaments:

«La finalitat primordial és encoratjar-vos a mirar cap al futur amb audàcia i amb realisme per entreveure els nous senyals del Regne, revitalitzar i fer més significatiu avui el vostre carisma —un dels carismes medulars de l'Església— i respondre a les veritables aspiracions i necessitats que els homes posseeixen a l'orientació de les seves vides.

»Aquesta tasca, especialment avui, és veritablement urgent i necessària. Implica

promoure, formar i acompanyar els processos de naixement, maduració i discerniment de tota vocació eclesial, especialment al ministeri presbiteral, ajudant a descobrir-la com un do i a viure-la en contínua acció de gràcies.

»Una atenció creixent a la identitat original serà el criteri segur per cercar les formes adequades de testimoni capaces de respondre a les exigències del moment actual.

»Porteu a bon terme l'encàrrec ardu que us compet tenint en compte l'aspecte referent a la inculturació, perquè l'Institut, estès des de la nadiua Tortosa fins a altres països, particularment a l'Amèrica Llatina, viu avui una enriquidora realitat pluricultural. Feu-ho sempre en plena harmonia amb les esglésies particulars on la Germandat està present i en estreta col·laboració amb els bisbes i amb els organismes de les diòcesis i congregacions, especialment amb els que específicament promouen i coordinen la pastoral vocacional, cercant nous camins i mètodes que impulsin aquest àmbit pastoral.»

De la seva banda el director general de

la Germandat, Mn. Àngel Pérez, va respondre amb una salutació de la qual destacaríem el compromís final:

«També nosaltres avui —Santedat—, com Pere al llac, de vegades ens mirem estranyats i manifestem al Senyor haver-ho intentat gairebé tot sense haver aconseguit els fruits desitjats. Com a bons fills de Mossèn Sol, però, confiant de nou en la Paraula de Crist *Duc in altum!* (Lc 5,4), acollim la invitació que Sa Santedat ha dirigit a l'Església (cf. TMI 15,56) per afrontar amb ànim renovat el desafiament de l'evangelització en el tercer mil·lenni que acabem de començar. I li diem, Santedat, que estem disposats a calar de nou les xarxes on Ell ens digui i a començar de nou si calgués.»

De la reflexió que han fet durant la XX Assemblea, Mn. Àngel Pérez destaca la metodologia de treball que s'ha seguit en la preparació de l'assemblea mirant d'involucrar tota la Germandat: «Ha estat un reflex de la pluriculturalitat de la nostra fraternitat avui. L'esforç fet per reconèixer-nos, per dir qui som (identitat), per respondre amb audàcia i generositat, des del nostre carisma, a les necessitats més urgents que té plantejat l'home en el sentit d'orientació de la seva vida. Aquesta res-

D. Àngel Pérez Pueyo al costat de la imatge de mossèn Sol.

posta requereix, abans que res, un discerniment audaç de les nostres tasques, una renovació de la nostra vivència de fraternitat i una revitalització de la nostra configuració amb Jesucrist.»

Segons els estatuts de la Germandat, al final de l'Assemblea General es vota la persona que dirigirà el timó de l'Institut Secular. També són escollits els consellers i l'administrador general. Els escollits van ser Jesús Rico García, Jesús Pulido Arriero, W. Fabián Giménez i Jacinto Pérez Hernando com a administrador general.

En realitat no va causar sorpresa la reelecció d'Àngel Pérez, que ja ha dirigit la nau en els darrers sis anys. El seu currículm podria resumir-se així: una bona llavor familiar i amb un conreu de reflexió, pregària i acció apostòlica en la línia vocacional i com es fomenta i conrea la vocació consagrada.

Els delegats per a cada país seran nomenats més tard pel director general prèvia consulta als operaris.

J. Blanc i Bahima

El bisbe Salinas convida al diàleg a les parts enfrontades pel PHN

TORTOSA.— Durant dos anys, un ambient de crispació regna als carrers de les Terres de l'Ebre i molt especialment a Tortosa. El 26 de juliol el bisbe de la

diòcesi, Mons. Xavier Salinas, va oferir una roda de premsa, inicialment dedicada a explicar la XXII Escola d'Estiu per a Catequistes que va organitzar el Secretariat Interdiocesà de Catequesi al Seminari de Tortosa del 29 de juliol a l'1 d'agost. Al final i en el torn de preguntes va sorgir el tema «visceral» del riu Ebre. Caldrà destacar les paraules de Mons. Salinas:

«Els dos anys de mobilitzacions de la Plataforma per a la Defensa de l'Ebre han servit per donar a conèixer la problemàtica del transvasament. És el moment de deixar de banda les postures maximalistes i arribar a un punt de retrobament i de diàleg.»

El prelat té la impressió, pels seus con-

tactes amb el president de la Generalitat de Catalunya, que Jordi Pujol és la persona més idònia per facilitar un diàleg entre el Govern central i les persones més contràries al transvasament. Mons. Xavier Salinas va lamentar l'estil de la protesta que van protagonitzar els Joves en Defensa de l'Ebre davant de la façana de la seu de la Delegació del Govern de la Generalitat i en la persona de Francesc Sancho, que va caure a terra. Salinas va dir: «Em preocupen els enfrontaments. Cadascú pot tenir el seu

punt de vista, però s'han d'acceptar les diferències.»

A la mateixa roda de premsa, el bisbe va parlar també de la diferència entre cultura a les escoles i catequesi a les parròquies. Sense entrar en detalls tècnics, va dir sí a l'acollida i regulació dels immigrants, però ben feta. També es va al·ludir al tractament polític-econòmic per fomentar un comerç just que afavoreixi l'exportació dels països més pobres així com crear fonts de riquesa sense moure's del tercer món. (J.B.B.)

Ja han passat dos anys de mobilitzacions antitransvasament.

Bon dia!

Compren materials d'enderroc (teules, radiadors, fàbriques en desús, reixes, portals, etc.) i material antic (llibres, biblioteques, botigues velles, etc.).

Truqueu a en Raimon o en Pau al
972 645 262

COSM PRIMERA AGÈNCIA MATRIMONIAL DE CATALUNYA

La cerca de parella requereix les màximes garanties.

Més de 25 anys d'experiència.

Dirigida per Psicòloga col·legiada.

Garantia JAC Generalitat de Catalunya.

Informi-se'n gratuïtament i sense compromís, el nostre equip de psicòlegs li dirà si pot ajudar-lo/la.

COSM, c/ Balmes, 64, 3r 2a (xamfrà c/ Aragó)
08007 Barcelona

Tel. 934 877 180 - Fax 934 877 148
<http://www.agenciamatrimonial.com>

Urgell

Càritas Catalunya signa el conveni «Roba Amiga»

■ És un projecte d'inserció laboral mitjançant la reutilització de la roba en bon estat

LA SEU D'URGELL.— El 23 de juliol Josep M. Mauri, delegat diocesà de Càritas Urgell, va signar com a president de Càritas Catalunya el conveni pel projecte «Roba Amiga», projecte impulsat per la Fundació Un Sol Món de Caixa Catalunya i coordinat per la mateixa Fundació, Aires i Càritas Catalunya.

El projecte «Roba Amiga» és un projecte d'inserció laboral mitjançant la reutilització de la roba en bon estat a Catalunya. El reciclatge i la recuperació és un terreny que tradicionalment ha estat aprofitat per organitzacions amb interès social. Dins d'aquest sector, la recuperació i el reciclatge de productes tèxtils ha tingut sempre molta importància. Mitjançant les operacions de recollida, manipulació, revenda i reciclatge de roba usada es dona l'oportunitat a persones amb problemes d'inserció a la societat de tenir una feina digna que els permeti donar els primers passos cap a la seva integració.

El projecte «Roba Amiga» és també una oportunitat important per al sector de dur a terme una acció conjunta de gran impacte, treballant de forma estrictament coordinada, i és la primera experiència a

tot Europa que posarà en marxa un procés pilot per testar la utilització punta per al reciclatge del residu tèxtil.

La duració del projecte serà de tres anys i s'articularà en tres línies de treball: s'instal·laran un total de 1.050 contenidors de recollida de roba als carrers de les principals ciutats i pobles de Catalunya (dels quals 424 ja estan instal·lats); el projecte de reciclatge/exportació permetrà crear canals alternatius de sortida a la gran quantitat de roba que no es ven a les botigues i que es distribueix com a ajuda social, que s'envia a l'abocador o es ven a majoristes, i a continuació es posarà en marxa el projecte de venda al detall.

Aquest projecte tindrà un important impacte sociolaboral, ja que amb el programa s'augmentaran d'un 45% els llocs de treball generats per la recollida de roba

El projecte permet reutilitzar roba en bon estat.

usada, essent el 70% d'aquests d'inserció de col·lectius en risc. També tindrà un important impacte ambiental, ja que s'augmentarà d'un 240% la recollida que es fa a través del sector, és a dir, 4.500 tones

addicionals de residu tèxtil que es recuperaran i/o reciclaran cada any.

Càritas Catalunya —instituída el 1992 i formada per totes les Càritas diocesanes del territori (Barcelona, Girona, Lleida, Solsona, Tarragona, Tortosa, Vic i Urgell)—, treballa amb diferents comissions els programes que es porten a terme de manera comuna, a més d'altres aspectes com la sensibilització i la formació. (C.C.)

Veus del Pirineu edita un CD amb gregorià i polifonia religiosa

LA SEU D'URGELL.— El quartet Veus del Pirineu acaba de publicar un CD amb cant gregorià i polifonia religiosa. Dirigit per Antoni Cagigós, el quartet va enregistrar el CD a l'església de Sant Miquel, de la Seu d'Urgell, amb l'assessorament i els serveis tècnics de Catalunya Música. El títol del CD és *Audi in pace*.

El contingut està distribuït en temps litúrgics: Advent-Nadal, Quaresma-Pasqua, temps de durant l'any, festes de la Mare de Déu i difunts. En total són 38 peces interpretades, amb una durada de 72' 52". La qualitat de l'enregistrament és bona, i el lloc va ser ben escollit, amb una ressonància privilegiada.

Veus del Pirineu és un quartet musical

format bàsicament al Seminari diocesà de la Seu d'Urgell i després formalitzat en grup a Barcelona. Tres dels seus components són pallaresos —A. Juanmartí, S. Isus, R. Escalés— mentre que el quart, Alfons Vilà, és de Puigcerdà. Han ofert concerts a la Seu d'Urgell, a Gerri de la Sal, a Llessui, etc., i les seves interpretacions mereixen elogis. Conreen el gregorià i la polifonia religiosa, clàssica i popular, tan rica en les celebracions litúrgiques dels pobles.

Hi ha el projecte de presentar en DVD el romànic de Catalunya amb cant gregorià de les Veus del Pirineu. L'encapçalament del treball seria *Audi et vide in pace*. (A.M.)

Viella peregrina a Santa Quitèria

VIELLA.— Les inclemències d'una climatologia adversa pel vent i la pluja no van privar que els aranesos; particularment de la parròquia de Viella, peregrinessin a l'ermita de Santa Quitèria, situada a la boca sud del túnel de la Vall d'Aran.

Més de 200 devots van participar en l'Eucaristia, i després van assistir a la benedicció del terme i al repartiment de la «caritat»: pa, formatge i aigües.

La tradició és fer el camí de Viella a l'ermita a peu, però la pluja gairebé va obligar a usar els vehicles. Un grup musical va animar el matí. Molts pelegrins van dinar a prop de l'ermita per després participar en la festa de la tarda.

El pelegrinatge a Santa Quitèria és molt popular i tradicional a la Vall d'Aran. L'any 2001 es van fer obres de restauració a la coberta i als murs de l'ermita. (A.M.)

TARRAGONA

Nomenaments parroquials

TARRAGONA.— Amb data 19 de juliol, l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach, va disposar un seguit de nomenaments: rector de Sant Pau de Tarragona, Mn. Joan-Anton Cedó Perelló, vicari episcopal; rector de la Puríssima Sang de Reus, Mn. Creu Saiz Ruiz, vicari episcopal (tot continuant com a prior de Sant Pere de Reus); rector de Sant Joan Baptista, de la Mare de Déu del Carme i de Sant Antoni de Valls, Mn. Josep Bofarull Veciana; rector de Llorenç del Penedès i de Sant Jaume dels Domenys: Mn. Francesc Esteso Cuenca, vicari episcopal; rector de Sant Martí d'Altafulla, Mn. Joaquim Gras Minguella (tot continuant com a rector de Santa Margarida de la Riera de Gaià); rector de Sant Joan Baptista del Catllar, Mn. Josep Gil Ribas (tot continuant com a rector de Sant Joan Baptista de Reus); rector de Santa Maria de Bellvei, Mn. Ricard Cabré Roigé (tot continuant com a rector de Sant Julià de l'Arboç); rector de Santa Maria de la Pobra de Montornès i de Santa Maria de

Salomó, Mn. Norbert Miracle Figuerola; rector de Sant Martí de Vilallonga del Camp, Mn. Pere Dalmau Vidal (tot continuant com a rector de Sant Feliu de Constantí); rector de Santa Maria de Solivella, Mn. Josep M. Solanes Ferré (tot continuant com a rector de Santa Maria de Barberà de la Conca, de Santa Maria Magdalena de Blancafort, de Sant Llorenç de Montbrió de la Marca i de Sant Salvador de Pira); rector de Sant Vicenç de Castellvell del Camp, Mn. Ramon Martí Olesti (tot continuant com a rector de l'Assumpció de Reus); rector de Sant Pere del Rourell, Mn. Josep M. Boqué Dalmau; encarregat del Barri Gaudí de Reus, Mn. Alfons Boqué Dalmau; vicari de Sant Fructuós de Tarragona, Mn. Antoni Pérez de Mendigüen Cros; vicari de Sant Pere i de la Puríssima Sang de Reus, Mn. Albert Valldosera Llorit; vicari de Santa Maria de Montblanc, Mn. Xavier Roig Rovira, i vicari de Sant Esteve de Vilaseca, Mn. Joan-Francesc Amigó Bartra. (C.C.)

Ajuda'ns a salvar una vida!

- Centres d'acolliment de mares amb problemes.
- Ensenyament de planificació familiar natural.
- Grups de joves PRO-VIDA que promouen una cultura de la vida.

TELÈFONS DE LA VIDA
932 047 111 i 932 805 683

ASSOCIACIÓ PRO RESPECTE A LA VIDA HUMANA
BONAPLATA, 42, 1r, TEL. 204 71 11 08034 BARCELONA

COL·LABORA FENT-TE'N SOCI

☐ SÍ A LA VIDA, DESITJO REBRE EL BUTLLETÍ INFORMATIU PRO-VIDA

Nom

Adreça

Població

Província

ASSOCIACIÓ PRO RESPECTE A LA VIDA HUMANA- BONAPLATA, 42, 1r, TEL. 204 71 11 08034 BARCELONA

Lleida

Sant Pantaleó, metge i màrtir, va viure l'època de la persecució de Galeri (300-400). A la foto la imatge que es venera a Lleida.

Els fills de Bérchules celebren la festa de Sant Pantaleó

—LLEIDA.—La nombrosa colònia procedent del poble granadí de Bérchules, a la comarca de Las Alpujarras, que viu majoritàriament al barri de la Mariola de Lleida, on va arribar com a flux migratori als anys seixanta, va celebrar el dissabte 27 de juliol la festa del patró del seu poble d'origen, sant Pantaleó.

La festa, que es va instituir a Lleida l'any 1965, se celebra cada any el diumenge següent o més proper a la festa del sant, que és el 27 de juliol. Enguany s'esqueia així en la mateixa jornada commemorativa del seu martiri.

Els actes, organitzats per la Germandat de Sant Pantaleó de la parròquia de Sant Pau del barri de la Mariola, se centren en la solemne missa a les 7.30 de la tarda, seguida d'una solemne processó pels carrers de la barriada, acompanyada per una banda de música i pel tro dels coets que disparen els majordoms de la confraria.

Aquest any assistiren a la festa prop de 300 fidels. La missa va ser presidida pel rector de la parròquia, mossèn Joaquim Lax, que en la seva homília va qualificar la festa de Sant Pantaleó com una celebració de fe, de devoció i de solidaritat entre tots els fills i filles de Bérchules que a Lleida no oblidin les seves arrels i tradicions religioses com és la devoció envers el seu sant patró.

Finalitzada l'eucaristia, en la qual es va cantar la missa andalusa, la imatge del patró, que és una còpia fidedigna de la que es venera al poble de Bérchules, va sortir com és costum en processó. Tant en la seva sortida com en l'arribada al temple, la imatge va ser rebuda amb crits de «visca sant Pantaleó».

A la festa hi assisteixen fills de Bérchules que resideixen a altres indrets de Catalunya com la Seu d'Urgell, Calaf, Tarragona... Responen així a la crida que cada any els fa la Germandat de Sant Pantaleó de Lleida. (J.C.)

Un centenar de pelegrins s'apleguen a Montserrat

■ El bisbe Ciuraneta va presidir la missa conventual a la basílica

LLEIDA/MONTSERRAT.— Un centenar de lleidatans s'aplegaren el diumenge 15 de juliol a la basílica de Montserrat amb motiu de la jornada central de la romeria que cada any organitza la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat de Lleida.

En aquesta jornada un autocar de pelegrins vingut de la capital de la Terra Ferma es va sumar a la seixantena llarga que ja des del dilluns 8 de juliol feien estada al monestir. Tot i que la majoria procedien de la ciutat de Lleida, n'hi havia també d'altres indrets de la diòcesi com Almenar, Torregrossa i Alfarràs, així com altres procedents de Vinaixa, Reus i la Pobla de Cérvoles.

A les deu del matí es va donar la benvinguda als pelegrins que arribaren en autocar i a d'altres que ho feren en vehicles particulars. Tot seguit, a les onze, el bisbe de la diòcesi, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, va presidir, a la basílica de la patrona de Catalunya i amb ocasió de la diada dedicada a Lleida, la solemne missa conventual, concelebrada per la comunitat benedictina així com pel director de la confraria de Lleida, mossèn Xavier Batiste, per mossèn Vicenç Ros, secretari del prelat, i pel claretià Josep M. Codina.

Lleida es va fer present durant la celebració. Així, en el moment de l'oració dels fidels, es va pregar a Déu pels pelegrins lleidatans, per la confraria i per la ciutat de Lleida, alhora que en l'ofertori un pelegrí va apropar a l'altar una cistella plena de fruita de Lleida, mentre que dos joves van fer el mateix amb dos paneretes.

Finalitzada la missa conventual, els pelegrins lleidatans van ser rebuts pel P. abat de Montserrat, Josep M. Soler, que, acompanyat del bisbe de Lleida, va conversar amb tots ells i els va dirigir unes paraules de salutació i d'agraïment per ser fidels al costum de «pujar a Montserrat cada any».

El P. Soler va felicitar alhora la confraria per haver sabut integrar un grup de joves en la seva organització i desenvolupament al llarg de tota la setmana. «Sou un exemple en aquest sentit, que jo, sempre que puc, faig constar a altres romiatges que vénen a Montserrat», va dir l'abat.

Rosari a la Cova i vetlla de Santa Maria

Durant la setmana els pelegrins lleidatans van seguir un ampli programa d'activitats. El dilluns dia 8 de juliol el primer acte va ser la presentació dels pelegrins, amb una eucaristia que es va celebrar al monestir de Sant Benet, on les religioses benetes cada any esperen els de Lleida.

El dimarts 9 es va celebrar un rosari al camí de la Cova, dirigit en aquesta ocasió pel P. Josep Maria Codina. El dijous 11 es va participar en la missa solemne de la

del monument a l'abat Oliba, seguim amb sant Benet i sant Jordi, que ens convida a la lluita, per acabar a la plaça de la basílica amb els exemples actuals de Pere Tarrés i de Francisc Castelló, per culminar amb Maria..., és molt intens». Totes les jornades tenien la seva cloenda amb un foc de camp.

Durant la setmana que els pelegrins lleidatans van ser a Montserrat, es va publicar cada dia el diari de la confraria, *El Matí*, amb notícies, comentaris, vivències, poesies i tot allò que els mateixos pelegrins confeccionaven i lliuraven al director de la confraria per ser publicat. Aquest diari es publica com a full informatiu de la confraria durant l'any.

Els pelegrins lleidatans, abans de deixar Montserrat, van visitar com és costum

Els pelegrins lleidatans durant el rosari del camí de la Cova.

diada de Sant Benet, i al vespre Mn. Evarist, rector de Vinaixa, va fer una xerrada amb el títol *Pelegrins de la Paraula amb Maria*.

El divendres a la tarda es va fer el tradicional Viacrucis i el dissabte l'assemblea de romers va acabar a la nit amb l'anomenada vetlla de Santa Maria, que en paraules del director de la confraria, Mn. Xavier Batiste, «és un moment privilegiat del romiatge, unes estona de reflexió i de pregària intensa, acompanyats per aquells testimonis que ens han precedit en la fe i en el compromís. Per això comencem davant

els Degotalls, on hi ha una majòrica de la Mare de Déu de l'Acadèmia, patrona de la ciutat de Lleida, i celebraren la missa a la capella del cambril de la Moreneta.

Mn. Xavier Batiste ha valorat molt positivament la romeria d'enguany i l'esforç del grup de joves per potenciar aquesta trobada de Maria també amb els joves: «Ha anat molt bé i els pelegrins van quedar molt contents».

Un any més Lleida va pujar a Montserrat.

Jordi Curcó

Multitudinària Romeria dels Fanalets de Sant Jaume

LLEIDA.— De multitudinària pot qualificar-se enguany la celebració de la Romeria dels Fanalets de Sant Jaume, celebrada a Lleida la tarda-nit del 24 de juliol, vigília de la festa de l'apòstol.

Els actes van iniciar-se a les vuit del vespre amb la celebració de la Missa dels Fanalets, celebrada a l'església de la Mare de Déu del Carme i oficiada enguany pel vicari general, mossèn Joan Ramon Ezquerro, en absència del bisbe Francesc X. Ciuraneta, que es trobava a Toronto per participar en la Jornada Mundial de la Joventut, presidida pel Papa.

Tot seguit, a les nou del vespre, va sortir de davant de l'església del Carme la romeria, en la qual centenars d'infants lleidatans, amb fanalets de llum i de colors, van acompanyar pels carrers de la ciutat la imatge de sant Jaume, tot rememorant un any més la llegenda de l'apòstol. La romeria va anar pels carrers cèntrics de la ciutat, tot passant per davant de les dues capelles que Lleida té dedicades a l'apòstol (carrer Carme i carrer Major). La cloenda es va celebrar a la plaça de la Catedral, on va tenir lloc la benedicció dels infants i dels seus fanalets que va impartir el vicari gene-

ral de la diòcesi. Tot seguit, a l'Aula Magna de l'Institut d'Estudis Ilerdencs, es van lliurar els premis del Concurs de Fanalets convocat per l'Agrupació Ilerdenca de Pessebristes, on es van presentar més d'un centenar de fanalets.

El dia de Sant Jaume es va celebrar l'eucaristia a la capella del Peu del Romeu, al carrer Major, presidida pel franciscà P. Joan Pujol, tot enaltint en la seva homília aquesta tradició lleidatana tan arrelada i presentant l'apòstol com a exemple del cristià servidor de Déu i dels homes. (J.C.)

Vic

Cantonigròs celebra els vint anys amb una missa

■ El bisbe Josep M. Guix va presidir la celebració eucarística d'aniversari del Festival Internacional de Música

CANTONIGRÒS.— Els organitzadors del Festival Internacional de Música de Cantonigròs van voler celebrar el 20è aniversari d'aquest certamen amb una missa, que va ser presidida pel bisbe de Vic, Mons. Josep Maria Guix.

La missa va ser celebrada en diverses llengües en representació dels pobles de múltiple procedència que, del 18 al 21 de juliol, es van aplegar al festival. Els grups que amb els seus cants van animar la celebració van ser: un cor de Finlàndia, la Coral del Tachira de Veneçuela, el cor de Polònia mixt, amb veus de nens, Pueri Cantores Sancti Nicolai i el Cor Korioslo, de Noruega. Josep Maria Busquets, director del festival, ha destacat la interpretació final del *Virolai*: «Diferents grups del festival van entonar diferents cants de la missa i van acabar cantant, conjuntament, el *Virolai* en homenatge a Mossèn Cinto Verdaguer i a la patrona de Catalunya, la Mare de Déu de Montserrat.»

en relació amb el qual estem celebrant el seu centenari. Això ha servit perquè molts d'aquests grups s'interessessin per saber qui era Verdaguer, quina importància té per al

artístic del Festival Internacional de Música de Cantonigròs fins a la seva mort, esdevinguda l'any passat.

La peça de Miserachs va ser l'obra obligada de la competició de cors femenins, mentre que la de Colomer ho va ser de la competició de cors infantils. Pel que fa a la competició de cors mixtos l'obra obligada va ser el *Càntic a Barcelona*, un fragment de l'*Atlàntida* de Jacint Verdaguer, mentre que el dissabte dia 20 el concert de cançons i danses del món va comptar amb la participació de l'Orquestra Jovenut Percussionista de Catalunya.

Segons Josep Maria Busquets els grups que han participat en aquesta 20a edició són d'un alt nivell, cosa que fa que el festival «mantingui l'interès que desperta arreu del món». A la banda del públic, «cal dir que el temps ens ha acompanyat, i calculem que al llarg dels quatre dies del festival hauran vingut unes 25.000 persones».

La celebració religiosa ha estat per a Busquets com a «molt important per la història del festival», alhora que «ha demostrat una vegada més que tots els països del món poden viure agermanats i poden tenir un llenguatge comú en la seva fe, en el seu interès, en la seva il·lusió i especialment en la cultura, que és un nexe d'unió i de relació entre tots els pobles».

Fàtima Alemany

La missa va ser celebrada en diverses llengües.

Interès per Verdaguer

Aquest fet ha permès al festival sumar-se als homenatges al poeta que es fan arreu de Catalunya amb motiu de l'any Verdaguer i donar a conèixer aquesta figura de les lletres catalanes entre els grups participants: «Els grups van rebre les partitures, van assajar, i els vam explicar que es tracta d'una obra d'un dels grans poetes de la llengua catalana,

nostre país i per què l'hem homenajat.»

Al llarg del festival es van interpretar diverses peces, algunes de les quals de temàtica religiosa. Aquest és el cas d'*Ut Queant Laxis*, un himne de les vespres de sant Joan, en l'adaptació de Valentí Miserachs, president del Pontifici Institut de Música Sacra, i l'*Al·leluia dels ocells*, una composició del mestre Àngel Colomer, que va ser director

Jornada Sacerdotal amb motiu del centenari de la mort de Mn. Cinto

VIC.— Com a president de la Conferència Episcopal Tarraconense, Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Tarragona, ha enviat a tot el clergat de Catalunya una invitació a participar en la Jornada Sacerdotal que, amb motiu del centenari de la mort de Mn. Cinto Verdaguer, tindrà lloc el 14 d'octubre a la ciutat de Vic.

«Tots recordem amb goig les anteriors jornades sacerdotals que hem fet i que ens permeten trobar-nos tots plegats per tal de celebrar la fe, viure esdeveniments de la nostra Església i compartir la fraternitat sacerdotal», afirma l'arquebisbe Lluís en la carta, alhora que recorda que el Concili Provincial Tarraconense, «demana als bisbes que convoquin, amb una certa freqüència, una trobada interdiocesana de preveres, ja que facilita la cohesió dels presbiteris i n'estimula l'ajuda mútua» (R. 150).

La jornada, que se suma a les celebracions que s'organitzen a Catalunya

amb motiu de l'Any Verdaguerià, començarà a les onze del matí amb una missa concelebrada a la catedral de Vic. A tres quarts d'una, a la mateixa catedral, tindrà lloc una conferència sobre Mn. Jacint Verdaguer a càrrec del Dr. Modest Prats, prevere de la diòcesi de Girona.

Si bé aquestes dues activitats són obertes a tothom qui hi vulgui participar, la següent només és per a preveres i diaques, prèvia inscripció, i consisteix en un dinar de germanor i sobretaula al Recinte Firal del Sucre.

«Aquest cop ens congrega la memòria i l'actualitat d'un prevere de casa nostra i de dimensió universal, que té un lloc molt important en la seva aportació a la cultura catalana», prossegueix Mons. Lluís Martínez Sistach, «tots coneixem la vida sacerdotal i l'obra poètica de Mn. Cinto Verdaguer i a tots ens plaurà de commemorar aquest centenari». (C.C.)

Prop d'un centenar de preveres participen al curs Observar, Analitzar, Projectar

VIC.— El 15è. curs d'estiu del bisbat de Vic, sota l'epígraf Observar, Analitzar, Projectar, va començar el 23 de juliol amb un acte de benvinguda a càrrec del bisbe Josep Maria Guix, una pregària i la ponència intitulada *Mirant la realitat del nostre bisbat*, que va pronunciar el prevere i sociòleg Joaquim Cervera. Aquest va ser el primer bloc del curs sota l'epígraf Observar, mentre que el dia 24 va portar-se a terme el bloc Analitzar, que va tractar sobre les *Llums i ombres a partir de les realitats concretes*, a càrrec de mossèn Joaquim Cervera, i *Quan l'expressió literària es fa ressò de la sensibilitat religiosa*, que va conduir Lluís Calderer.

Finalment va tancar el curs el bloc Projectar, en el qual mossèn Gaspar Mora va parlar sobre *Quines actituds hem de replantejar-nos per ser més fidels a la missió eclesial*, mentre que monsenyor Valentí Miserachs, president de l'Institut Pontifici de Música Sacra, va presentar audicions i comentaris per il·lustrar el tema *La música com a llenguatge religiós*.

El curs, que va tenir lloc al Seminari de Vic i que va comptar amb la participació de prop d'un centenar de preveres de la diòcesi, va dedicar les sessions de tarda a estudiar les possibilitats del patrimoni museístic i la sensibilitat poètica i musical com a recurs per «facilitar l'acostament a la fe». Entre els objectius del curs hi havia també el de dibuixar la situació pastoral actual per determinar els punts que necessiten una atenció més gran. (F.A.)

SOLSONA

Es vol potenciar el conjunt monumental i l'entorn del santuari del Miracle

EL MIRACLE.— Amb unes actuacions valorades en 146.000 euros, ben aviat el Consell Comarcal del Solsonès iniciarà les obres d'arranjament dels accessos i la millora dels serveis del santuari del Miracle. A més d'asfaltar els camins d'accés i de renovar la xarxa d'aigües i de clavegueram, les obres permetran instal·lar-hi la il·luminació.

Aquest serà el punt de partida del projecte de recuperació i de promoció turística de tot el santuari, que, entre d'altres millores, preveu restaurar la casa gran, arranjar l'església, fer zones d'aparcament, construir un punt d'informació turística i de serveis, refer les cel·les i, per iniciativa de la comunitat benedictina, habilitar-hi un petit hotel. Tot això amb l'objectiu de potenciar el turisme de tranquil·litat en aquest indret. (R.E.)

Aviat s'iniciaran les obres de millora al santuari.

106.6 FM Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat

93.7 FM Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà i Garraf ARQUEBISBAT DE BARCELONA

103.4 FM Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa BISBAT DE GIRONA

105.0 FM Ràdio Principat: Alt Urgell, Cerdanya, Noguera, Segarra, Pla d'Urgell i Urgell

107.5 FM Ràdio Principat: Andorra BISBAT D'URGELL

www.radioestel.com

Els teus programes a la web, per escoltar-los quan vulguis

Joves

CATALUNYA

Amb la missió de ser sal i llum del món

■ Els joves assistents a la JMJ 2002 tornen carregats d'esperança i ganes de contagiar el Crist

BARCELONA.— Els joves barcelonins assistents a la XVII Jornada Mundial de la Joventut ja són a casa. Deu dies després de la trobada comencen ja a ressonar amb força les imatges i sensacions viscudes. Arriba ara el temps de pair-ho tot, de buscar espais perquè les

fondes vivències de la JMJ fructifiquin i passin a formar part de les seves vides. És ara el moment de contagiar, de compartir, de donar a conèixer aquest goig de la fe que durant una setmana es va viure de manera multitudinària al Canadà.

Els joves assistents a la JMJ han donat amb el seu exemple raons per a l'esperança.

No és fàcil posar paraules a una experiència fonda del cor. Quan aquesta ha estat realment intensa tota paraula es fa petita i només els sospirs i les expressions de la cara poden fer intuir el que s'ha viscut. Això es pot entendre molt bé fixant-nos en els joves tornats de la JMJ 2002 de Toronto. L'experiència de comunió i de fe compartida ha estat tan forta que a molts els costa fer-se entendre. Ara, però, tenen tres anys per endavant, fins a la propera trobada a Colònia (Alemanya),

per pair el que s'ha viscut i mica en mica integrar-ho a les seves vides.

Rosa Deulofeu, delegada de Joventut de l'arquebisbat de Barcelona, és ja tota una veterana en aquesta mena de trobades, i per això, potser té una mica d'avantatge a l'hora de poder valorar la JMJ. «El record més valuós —explica Rosa Deulofeu— certament que el sento en la pròpia persona del Papa, sentit a fons com a pastor, pare i avi. He pogut palpar la fe profunda i palpar la seva seriosa esperança en els joves que

vol dir pastoreig, crida i estima.» Un altre responsable, en aquest cas de la pastoral del sord de Barcelona, Mn. Xavier Pagès, que ha viatjat a Toronto amb onze joves sords i dos acompanyants, també destaca d'aquesta trobada la figura del Sant Pare: «Hem pogut constatar que Joan Pau II és un home de Déu, entregat, que es desgasta totalment per l'Església, per amor a Jesús.»

Tant l'un com l'altre, que carreguen un munt de JMJ a les seves esquenes, creuen que «ens trobem ara en un moment en què cal dibuixar seriosament el camí de la nostra història i una trobada com aquesta uneix en esperit i en veritat. El Papa ens ha demanat coses concretes que hem de viure amb rigor, amb fe, amb responsabilitat». En aquest sentit, tots els joves participants han viscut també la Jornada Mundial com una crida a una missió concreta, a ser sal i

llum del món, «hem estat cridats a viure la fe cristiana amb profunditat, compromís i presència en la societat actual, i viure-la des de l'Església», recorda Rosa Deulofeu.

Mn. Xavier Pagès ha viscut la trobada com un autèntic pelegrinatge. L'experiència d'anar amb la pastoral del sord es repeteix per tercera vegada, i novament ha estat molt positiva: «Ha resultat una experiència meravellosa de catolicitat, és a dir, de la universalitat de l'Església. Hi havia gent de tot el món, això també entre els sords. És curiós constatar com entre els sords de diferents nacionalitats, amb llengües de signes diferents, es podien comunicar molt més que entre oients que desconeixen els seus idiomes gràcies a què l'expressió gestual possibilita una major comunicació natural». «Els joves sords —afegeix Pagès— ho han viscut com una empenta en el seu compromís evangelitzador enmig del món del silenci. A la tornada ja parlaven de com farien ressò de tota l'experiència viscuda en la resta del grup de joves de la pastoral del sord.»

Novament la JMJ ha deixat petjades fondes que encara trigaran a cicatritzar. Els joves assistents han tornat a casa «amb un nou impuls, amb una nova consciència d'Església, amb una nova esperança que aporta amplitud de mires, desig de conversió, missió...», conclou la delegada de joventut de Barcelona.

Samuel Gutiérrez

Lleida fa present Francesc Castelló a Toronto

LLEIDA.— La diòcesi de Lleida, mitjançant el Secretariat Interdiocesà de Pastoral Juvenil de Catalunya i les Illes, va ser representada a la Jornada Mundial de la Joventut celebrada a Toronto per una delegació encapçalada pel bisbe Francesc Xavier Ciuraneta, acompanyat pel secretari general del bisbat, pel jove capellà Mn. Daniel Turmo i la delegada de Pastoral de Joventut, Roser García; així com pels joves estudiants Joana Daniel i Pere Mercadé i pel professor del col·legi Santa Anna de

Lleida, Albert Vidal.

De retorn a Lleida, la delegada diocesana de Joventut ha manifestat la seva satisfacció per tot el que els lleidatans han viscut i experimentat a Toronto: «Els nostres joves han tornat molt impressionats pel fet de trobar-se amb tants joves d'arreu del món, units en la fe en Jesucrist. Molt impressionats alhora per la força i el testimoni del Sant Pare.»

La delegació lleidatana va fer present a Toronto la figura del jove màrtir i beat

Francesc Castelló, al qual Joan Pau II havia citat «com a model de vida per als joves del tercer mil·lenni». Per aquest motiu una fotografia de Francesc Castelló, com a model de jove, acompanyada per la reproducció de les seves cartes, fou presentada com ofrena dels joves espanyols en l'Eucaristia que va presidir l'arquebisbe de Madrid i president de la CEE, Mons. Rouco Varela, amb la resta dels bisbes espanyols i hispans, entre ells el bisbe de Lleida, Mons. Francesc X. Ciuraneta.

La celebració va tenir lloc el dissabte 26 al matí, en una església ucraïana a Toronto, com a pròleg a la gran vigília que, presidida pel papa Joan Pau II, es va celebrar aquella mateixa nit. La fotografia del jove màrtir lleidatà, presentat com a testimoni de Crist i exemple pels joves del segle XXI, va ser duta al peu de l'altar per un altre jove lleidatà, l'estudiant Pere Mercadé, mentre Joana Daniel, una altra jove estudiant lleidatana, va fer una pregària per la pau a les nostres nacions i al món sencer. La fotografia del beat va ser col·locada vora la imatge de la Mare de Déu del Pilar, que va presidir la celebració com a patrona de la Hispanitat.

Al dia següent, en l'Eucaristia multitudinària presidida pel papa Joan Pau II i moment culminant de la trobada, el Papa va citar de nou el beat Francesc Castelló en el

Trobades com les de Toronto canvien el rostre.

moment de fer la pregària de la lletania dels sants i dels màrtirs. «Ha estat un fet extraordinari la presència del nostre Francesc enmig de joves d'arreu del món», assevera la delegada de Joventut.

L'ambaixada lleidatana a Toronto va participar alhora en tots els actes organitzats conjuntament amb la resta de delegacions catalanes presents, com fou una Eucaristia presidida pel bisbe auxiliar de Barcelona Mons. Sáiz i un dinar de germanor. (Jordi Curcó)

Una experiència extraordinària

TARRAGONA.— Ignasi del Villar és un jove tarragoní de 24 anys. Ha estat un dels primers a tornar a casa tot just acabades les Jornades Mundials de la Joventut a Toronto. Ell ja va assistir a la trobada que va tenir lloc a Roma l'any 2000 i, tot i no ser partidari de les comparacions, afirma que «han estat dues trobades diferents; la de Roma va coincidir amb la celebració del Jubileu, i aquest es notava en l'ambient; ja que era una ocasió molt especial. A Toronto tenies la sensació que la trobada era més internacional; justament a una ciutat cosmopolita es va deixar sentir molt intensament l'esperit evangelitzador».

Villar va tenir ocasió de ser a prop del Papa: «M'ha impressionat veure com, malgrat el seu precari estat de salut, Joan Pau II va ser capaç de connectar i, fins i tot, fer broma amb els joves. Ha estat una experiència extraordinària que seria bo que alguna vegada visquessin tots els joves. Hi ha hagut gresca, però també pregària i reflexió que et fan plantejar seriosament moltes coses. En la meua condició de seminarista sents com es fa present l'amor de Déu que t'empeny a lliurar-te als altres.»

Per a l'Ignasi del Villar els records més impactants de la seva participació a les Jornades, a banda de la missa del Papa, han estat «el llarg viacrucis per una gran avinguda de Toronto, enmig de gratacles, acompanyat d'una música molt actual; la cua que s'havia de fer per visitar el Santíssim; i la gernació que accedia al sagrament de la reconciliació». (Joan Boronat)

Els joves animen l'Escola d'Estiu del Voluntariat

■ Va comptar amb uns 500 assistents

LA SEU D'URGELL.— L'Institut Català de Voluntariat (IncaVol), del 25 al 28 de juliol, va celebrar l'Escola d'Estiu al col·legi La Salle de la Seu d'Urgell. Entre els 500 assistents destacà la presència d'un gran nombre de joves, el 38% de menys de 35 anys, que treballen desinteressadament en diferents institucions: grups d'esplai, Creu Roja, hospitals, ONG, etc.

Interessant i ampli el programa de l'Escola: 39 cursos, 29 tallers i 4 activitats complementàries. Els 39 cursos monogràfics tenien una assistència d'entre 15 i 50 alumnes voluntaris. Destacaven per l'assistència els cursos sobre valors, narració de contes, dinàmica de grups, cant i dansa... Hom s'adonà de la pedagogia participativa emprada pels especialistes i admirà l'atenció dels alumnes a les lliçons i l'esperit participatiu. Entre els 29 tallers van tenir bona acceptació els següents: l'aventura d'escoltar, fer joguines amb materials reciclats, resolució de conflictes, atenció a persones grans, aprendre a viure i estimar...

Entre les activitats hi hagué quatre ofertes: Ruta de la Reguera, visita a la

Joves participants en un grup de treball.

dels antics camins que feien els contrabandistes, amb el farcell a coll, d'Andorra a l'Alt Urgell. Destacà la participació dels joves en els esports d'aventura al Parc del Segre.

Un sopar de cloenda tancà el programa dels cursos, tallers i activitats. El lloc escollit va ser el nou poble del Pont de Bar, a la porta de la Cerdanya, construït a partir del 1982 quan el Segre arrasà la població an-

Seu de l'Escola d'Estiu 2002.

catedral de Santa Maria i al Museu diocesà d'Urgell, passejada per la ciutat medieval i pràctiques de piragüisme i ràfting al Parc Olímpic del Segre. Les visites eren guiades per persones especialitzades en història i art medieval. La Ruta de la Reguera és un

tiga. Presidí Irene Rigau, consellera de Benestar Social, i amb els voluntaris hi assistiren els veïns del poble, ambientats tots pel Grup de Folk.

L'Escola d'Estiu del Voluntariat és un espai de formació, treball i diàleg sobre el

voluntariat. S'hi apleguen persones de diferents edats i poblacions que hi aporten les seves experiències i cerquen l'assessorament dels especialistes i companys. Això crea un ambient de festa que acompanya sempre els programes d'activitats. Càritas Catalunya participà en l'elaboració del programa, i de la Seu d'Urgell hi participà un grup de voluntaris que col·laboren en els programes de Càritas. A part d'un contingut evangèlic és palpable la presència i participació de Càritas.

Els assistents a l'Escola d'Estiu del Voluntariat provenien de 33 comarques de Catalunya. El Barcelonès, amb 140 voluntaris, i el Vallès Occidental, amb 45, lideraven la llista de participants. A nivell dels amfitrions hi havia voluntaris de sis comarques del bisbat d'Urgell, amb un total de 30.

L'Escola d'Estiu del Voluntariat 2002 animà la ciutat de la Seu d'Urgell. Els urgellencs preguntaven qui eren els grups i quines eren les seves activitats. Tots els assistents han viscut la festa de la solidaritat al Pirineu en la setena edició de l'Escola d'Estiu del Voluntariat. Un organitzador comentava que per ser voluntari cal esperit de servei, capacitat i bon humor. Al plec de la Seu d'Urgell hem vist l'esperit de servei i un admirable afany de perfeccionar la capacitat del bon treball per part dels assistents.

Antoni Mirabet

II Congrés Català de l'Associacionisme i el Voluntariat

BARCELONA.— Del 15 al 16 de novembre se celebrarà al Palau de Congressos de Catalunya el II Congrés Català de l'Associacionisme i el Voluntariat, per promoure el desenvolupament de la realitat associativa i del voluntariat i projectar-les vers el futur. D'aquesta manera es volen aprofitar les seves potencialitats per donar resposta als reptes que té plantejats i fomentar una major consolidació i incidència dins la societat en tant que Tercer Sector. El Congrés ha d'esdevenir el canal, l'espai i l'instrument de debat i diàleg del sector a Catalunya per cercar un consens que permeti trobar i establir acords respecte a les oportunitats que ofereixen els reptes de futur del Tercer sector i també de la societat, i respecte a les relacions de les organitzacions amb els altres agents socials, garantint la màxima pluralitat i participació. Informació i inscripcions: www.voluntariat.org/2congres. (C.C.)

Nou associacions culturals formen un portal comú a Internet

BARCELONA.—www.entitats.info neix amb la voluntat de centrar l'activisme cultural a la xarxa en un portal conjunt de nou de les associacions culturals més representatives del país: AC-CAT, Associació Catalana de Professionals, Centre Unesco de Catalunya, CIEMEN, Coordinadora d'Associacions per la Llengua Catalana (CAL), Esbarzer, Fundació Congrés de Cultura Catalana, Fundació Jaume Bofill i Opinió Catalana.

El propòsit d'aquest portal és establir un punt d'intercanvi de tota l'activitat cultural del país relacionada amb la defensa de la llengua i la cultura, amb notícies diàries, una agenda d'actes, un recull de premsa... Ara, cadascuna de les entitats que en formen part continua mantenint la pròpia web. www.entitats.info servirà també per endegar campanyes unitàries via xarxa. La primera és la tramesa de milers de missatges de felicitació al nou president del Parlament europeu, l'irlandès Pat Cox, per la defensa que fa de la pluralitat lingüística. (C.C.)

Dóna Suport
al voluntariat
a través del món associatiu

Fomenta la Formació
dels voluntaris

Facilita Informació

incaVol

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

Salut i dietes

els aliments (3)

Planificació alimentària

És important portar una planificació dels aliments que consumirem, coneixent-los i sabent a quin grup pertanyen, temes ja tractats en els articles anteriors referits també a alimentació, nutrició i classificació dels aliments.

Per això pot ser útil crear una fitxa dietètica o taula setmanal de grups alimentaris en què registrem i controlem la dieta. Aquest registre pot ser retrospectiu, registrant els àpats que hem fet la setmana anterior, per detectar mancances, o, al contrari, podem planificar la nostra dieta de la propera setmana per ajudar-nos a calcular una dieta equilibrada. Aquesta fitxa ens ajudarà a l'hora d'elaborar i mantenir els hàbits alimenta-

ris per així, progressivament, adaptar-los a una alimentació sana i equilibrada sense fer gaires esforços.

Independentment de les circumstàncies econòmiques, moltes vegades escollim els aliments segons el caprici, i en rebutgem uns altres i grups sencers d'aliments per manies personals. Una taula setmanal de grups d'aliments permet un autodiagnòstic fàcil dels nostres abusos i les nostres mancances. Els fruits d'aquests desequilibris mantinguts molt de temps són la base d'algunes malalties evitables.

M. José Camps

Amb l'assessorament mèdic del Dr. F. Tognetta

Consells dietètics generals

- ✓ Fer aproximadament cinc àpats al dia i evitar saltar-se'n cap per no arribar massa afamat al següent.
- ✓ Consumir aliments d'acord amb el seu pla d'àpats, fins i tot la mateixa quantitat d'aliment i a la mateixa hora cada dia.
- ✓ Si pateix d'ansietat no prepari més quantitat de la necessària. Tingui porcions petites o mitjanes de qualsevol menjar.
- ✓ Si pateix excés de colesterol, esculli i consumeixi els greixos amb cura i en petites quantitats, tot evitant aliments greixosos i fregits i escollint productes baixos en greixos i lleugers.
- ✓ Si pateix restrenyiment esculli aliments rics en fibres, com mongetes, llenties, cereals integrals, vegetals, fruites, etc.
- ✓ Si pateix hipertensió prengui menys sal: molts aliments ja aporten la sal necessària per a l'organisme. Empli la sal amb moderació quan cuini, no afegeixi sal als àpats a la taula, eviti aliments amb sal, processats i enllaunats. Esculli menys embotits, salsitxes i salses de carn.
- ✓ Si té sobrepès prengui menys sucre, mel, melmelada, pa dolç, pastissos o fruites enllaunades o en almívar. Seleccioni fruits secs o sucs, i si vol un refresc procuri que no tingui gaire sucre.
- ✓ Fer exercicis, passejos o alguna activitat física diàriament amb el consell del seu metge.
- ✓ Aconseguir un pes moderat i mantenir-lo.

GRUPS D'ALIMENTS

FÈCULES

- 1 llesca petita de pa
- 3 galetes integrals
- 1/3 tassa d'arròs
- 1/2 tassa de pasta, blat de moro, patates, pèsols, cereals calents
- 3/4 tassa de cereals secs
- 1 tros de pizza margarita fina

FRUITES

- 1 peça de fruita fresca petita
- 1 porció de meló
- 1/2 tassa de suc no endolcit
- 1/2 tassa de fruita sense sucre
- 1/4 tassa de fruits secs
- 2 cullerades petites de passes

LACTIS

- 1 tassa de llet descremada
- 1 tassa de iogurt natural.
- 1 tassa de iogurt de fruita edulcorada

CARNS I PEIXOS

- Peix no gras
- Pernil, porc, pollastre, gall dindi
- 1/4 tassa de tonyina
- 1 ou

VEGETALS

- 1/2 tassa de vegetals cuits (espàrrecs, col, pastanaga, coliflor, cebes, pebre, tomàquets, cogombre, etc.)
- 1 tassa de vegetals crus
- 1/2 tassa de tomàquet

GREIXOS

- 1 cullerada petita de margarina, mantega, oli, maionesa (2 cullerades petites si és lleugera).
- 1 cullerada petita d'amaniment per a amanida i 2 cullerades petites d'amaniment, si és lleuger
- 1 cullerada petita de nous o fruits secs
- 1 cullerada de formatge crema
- 2 cullerades de nata

Pla personal de grups d'aliments: la nostra fitxa d'àpats setmanal

Nom: _____ Data: del _____ al _____

	DILLUNS	DIMARTS	DIMECRES	DIJOUS	DIVENDRES	DISSABTE	DIUMENGE
ES MORZARS							
Fècules							
Fruites							
Lactis							
Carns							
Greixos							
DINARS							
Fècules							
Fruites							
Lactis							
Carns							
Greixos							
Vegetals							
BERENARS							
Fècules							
Fruites							
Lactis							
Carns							
Greixos							
SOPARS							
Fècules							
Fruites							
Lactis							
Carns							
Greixos							
Vegetals							

Una taula setmanal de grups d'aliments permet un autodiagnòstic fàcil dels nostres abusos i les nostres mancances.

Per Francesc Gamissans

La presència religiosa a l'hospital

Que la fe religiosa no és cosa privada i que es pot manifestar públicament en àmbits col·lectius ho demostra, entre altres fets, el que una majoria de metges i infermeres de l'hospital Arnau de Vilanova (Lleida) del Servei Català de la Salut, ho manifestin en una enquesta que se'ls va fer.

El servei religiós de l'hospital volia saber del personal sanitari quina opinió tenien sobre la presència religiosa en el centre. Amb aquest propòsit, es dugué a terme una enquesta que ha estat una bona notícia: el servei religiós ha tingut una acceptació favorable per part de la majoria dels facultatius.

En efecte, les preguntes de l'enquesta feien referència a la tasca dels agents de la pastoral sanitària, i sobre si la creien oportuna i en benefici del malalt. El 75% dels professionals consideren que la fe en Déu pot ajudar molt a viure millor la malaltia, i un 70% valoren la tasca com a bona i fins i tot necessària.

Després d'aquests resultats —sorprenents per a alguns—, els responsables del servei religiós a l'hospital han manifestat que estan sempre disposats per fer un acompanyament espiritual del pacient. Fins i tot faciliten el seu telèfon i adreça d'Internet.

«La medicina no té res a perdre si a més és humana, ni el malalt si es remet a Déu», diu el Dr. Bob Eckert, fundador i director d'una clínica a la ciutat de Houston amb un projecte tècnic i espiritual a la vegada. «El pacient —afegeix el Dr. Eckert— necessita no només intervencions mèdiques, quirúrgiques, farmacèutiques, etc., sinó també un clima reconciliador amb ell mateix, amb Déu i amb els altres homes.»

No sé si s'han fet consultes semblants a les de l'Arnau de Vilanova en altres centres sanitaris de Catalunya, però podem estimar que les respostes serien comparables a l'esmentat hospital general de Lleida.

cultura

El Dr. Camprubí, gran sacerdot i amant de l'art

Fa un mes i mig que va morir el Dr. Francesc Camprubí i Alemany. Ha estat una gran pèrdua per a la diòcesi de Barcelona i per a la ciutat. Era un barceloní total. Va néixer al cor de Barcelona, al Barri Gòtic, batejat a la parròquia de Sant Just i Pastor, alumne de les Escoles Pies del carrer Ample, de ben petit va estar

vinculat a l'oratori de Sant Felip Neri, d'on va ser escolanet i d'on el seu oncle i més tard el seu cosí, els tan recordats P. Alemany i P. Alemany Esteve, n'havien estat preposits. A l'oratori de Sant Felip Neri va adquirir l'esperit d'oració i d'alegria i bon humor que el van caracteritzar tota la vida.

Era el penúltim de set germans, en el si d'una família exemplar on tots tenien un toc d'artistes. Va entrar al Seminari molt jove. Va estudiar filosofia i teologia, en què més tard es va doctorar a Roma. Uns anys després es va doctorar en Història de l'Art a la Universitat de Munic, on va presentar la tesi doctoral, en alemany, sobre l'obra de la Sagrada Família, en un temps en què el gran Gaudí semblava gairebé ignorat. Va ser professor del Seminari i de l'Escola Superior de Belles Arts de Barcelona. Canonge de la catedral, parlava perfectament alemany, italià i francès, a més de català i castellà.

Per damunt de tot cal remarcar el seu zel apostòlic i esperit sacerdotal. Va ser nomenat rector de la parròquia de Sant Francesc Xavier, a les Cases Barates d'Horta. Allà va restaurar i ornamentar artísticament l'església parroquial i va crear un grup d'unió entre els feligresos, el qual va donar un resultat excel·lent en la formació i les pràctiques religioses, i de bona avinença veïnal.

Més tard va ser nomenat ecònom de la parròquia de Nostra Senyora de Betlem.

L'església de Betlem, antiga joia del

Barroc i única a Barcelona, va ser totalment destruïda i cremada per la revolució del 1936. Quan hi va arribar el Dr. Camprubí ja s'havia reconstruït i cobert, però l'interior era una immensa sala emblanquinada. La tasca espiritual que va fer el Dr. Camprubí a Betlem queda en el cor de cadascú, però el gran treball artístic ha quedat per sempre i avui poden veure'l tots els que passejant per la Rambla entren a visitar Nostra Senyora de Betlem.

A l'altar major hi va col·locar una imatge de la Mare de Déu amb el Nen, noutat, de l'escultor Rebull, i a les fornícules, les imatges de sant Pere i sant Pau, dels escultors Bel i Carulla. Un grup de joves artistes que s'anomenaven Flamma —entre ells, un pintor tan reconegut com Navarro— va decorar els altars de la Immaculada, del

El Dr. Francesc Camprubí amb un pessebre de la seva col·lecció.

Sant Crist, del baptisteri i sobretot el del Santíssim Sagrament. A cadascun hi ha escenes bíbliques adequades a la dedicació de l'altar. Hi abunden també pintures dels sants barcelonins: sant Pacià, sant Sever, sant Josep Oriol, santa Eulàlia, santa Madrona i també sant Ramon de Penyafort i sant Antoni M. Claret.

Quan tenia algunes vacances se'n anava a un poblet prop de Munic per substituir el rector, que també així tenia uns dies lliures. Allà, amb un gran sentit d'acolliment cristià i d'ecumenisme, atenia la comunitat luterana del poble en absència del pastor.

Ja oficialment jubilat de canonge, con-

tinuava al servei de la catedral, administrant els sagraments, celebrant l'Eucaristia, resant el Rosari i mantenint l'hora santa del Dijous Sant a la nit, que ell havia iniciat, on es resaven sis parenostres.

Darrerament era el capellà del Poble Espanyol, on celebrava la missa cada diumenge a la capella romànica d'aquest magnífic conjunt de còpies artístiques.

L'altra faceta, també important, del Dr. Camprubí era la de pessebrista i la de col·leccionista, especialment de tot el que fos referent a pessebres. Tenia figures d'arreu del món, de gran qualitat i de senzilles. Pessebres que ell mateix havia construït amb més de cent figuretes. Altres els creava sobre una pedra trobada al camp; hi pintava les figures més essencials del Naixement i en feia una autèntica obra d'art. Actualment la seva col·lecció de pessebres s'exposa al Museu del Tibidabo, junt al temple del Sagrat Cor.

Sabia fer jocs de mans i dibuixos originals i graciosos. Va conservar el bon humor i la claredat fins a l'últim moment. Dos dies abans de la seva mort, ja molt greu, en acomiadar-se un visitant, li va dir: «Camprubí, fins una altra estona.» i ell, serenament, va contestar: «O fins al Cel.» Així sigui.

Rosa Ribes Montané

Any Gaudí

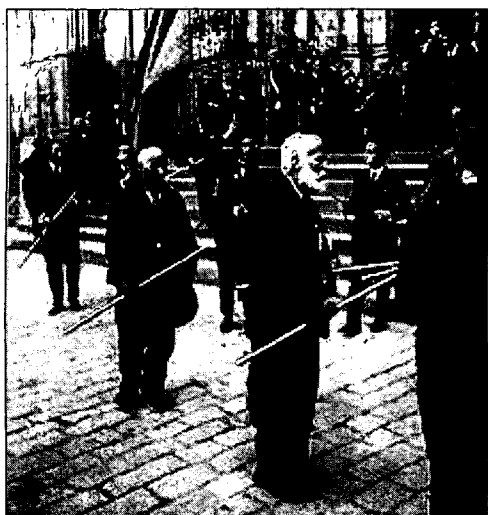
Què va dir Gaudí

15 Home

«L'home sense religió és un home mancat espiritualment, un home mutilat.»

Gaudí

Josep M. Tarragona
(www.e-cristians.net/gaudi)

Antoni Gaudí acompanya l'Eucaristia en la processó del Corpus del 1924.

Foto: Arxiu Nacional de Catalunya/Fons Brangul

LA PREGUNTA DE LA SETMANA

En quin any van morir la mare de l'arquitecte, Antònia Cornet i Bertrán, i el seu germà, Francesc Gaudí i Cornet?

- Envieu les respostes a Catalunya Cristiana. Concurs Antoni Gaudí. C/ Comtes de Bell-lloc, 67, 41 - 08014 Barcelona; o per correu electrònic (redaccio@catcrist.com), indicant Concurs Gaudí.
- Cal que indiqueu el vostre nom i cognoms, adreça i telèfon.

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

Als restaurants xinesos

De tant en tant, també m'agrada anar als restaurants xinesos. Concretament vaig molt sovint a un conegut restaurant de Barcelona amb el propietari del qual tinc molt bona amistat. És d'origen xinès, és clar, i s'ha adaptat molt bé a Catalunya: parla el català amb una fluïdesa que ja voldria més d'un.

Quan vaig al seu restaurant m'entusiasma menjar una de les seves especialitats que, en un vuitanta per cent, està feta de bambú. Es menja com a llegum i s'aprofita quasi tot de la planta; ja que les seves fulles també s'utilitzen per coure altres receptes al vapor a llocs com el Vietnam o la Xina. Les canyes s'utilitzen com a recipients per cuinar una espècie de carn picada. Heu de tenir en compte, també, que el bambú és molt ric en fòsfor. Jo us animo perquè mengeu els brots de bambú bullits o a la brasa.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402.

Nova especialitat a Roma en Història de la Teologia

■ Es crea l'Institut Mabillon dins de l'Ateneu de Sant Anselm

ROMA.— A partir del curs vinent, el Pontifici Ateneu de Sant Anselm de Roma incorpora la nova especialitat d'Història de la Teologia. Aquesta nova branca s'ocupa del desenvolupament de la teologia en els diversos contextos històrics.

L'institut s'especialitzarà a partir del curs vinent en la disciplina d'Història de la Teologia. Després dels esforços iniciats abans del Concili Vaticà II per comprendre el desenvolupament de les doctrines teològiques a partir del seu desenvolupament i el seu context, —esforç al qual ha contribuït molt significativament el benedictí català Evangelista Vilanova— encara mancava dins de l'àmbit catòlic un apropament global, ecumènic i integrador sobre el progrés de la teologia en la història. Aquesta és la tasca del nou Institut Mabillon, que de la mà dels benedictins intentarà aconseguir —amb una metodologia comparativa i ecumènica— una renovada estima per les arrels comunes, les diferències històriques i la complementarietat del ric bagatge teològic cristià.

El desenvolupament de la consciència històrica és un tret del nostre temps. En

l'àmbit de la teologia, la investigació crítica del desenvolupament de la doctrina cristiana ha originat una atenció especial pels factors que integren aquest procés, a més d'una revisió d'opinions. Un exemple el proporciona la crítica històrica de la Sagrada Escriptura, que ha facilitat un nou descobriment del context i del seu significat original.

Els impulsors d'aquesta nova especialització consideren que la confrontació amb l'herència doctrinal de la tradició cristiana, formulada en una perspectiva diferent i amb una visió històrica més reduïda que la nostra, és un dels reptes més grans amb què s'encaren els teòlegs d'avui.

Una iniciativa benedictina

L'especialització en Història de la Teologia es cursa dins la Facultat de Teolo-

gia de l'Ateneu de Sant Anselm, i es pot seguir com a llicenciatura o com a doctorat. El degà és el benedictí nord-americà Mark Sheridan, que proposa aquesta especialització als estudiants de totes les esglésies i confessions cristianes que vulguin investigar en història de la teologia i en teologia comparada, així com tots aquells que vulguin participar en el diàleg ecumènic.

El nom de l'institut prové de Jean

Mabillon (1632-1707), famós erudit benedictí del segle XVII i fundador de la paleografia llatina, i un dels pioners de la moderna metodologia històrica.

La nova especialitat inclou historiografia, amb un desenvolupament de la metodologia historiogràfica i la difusió de la consciència històrica des del Renaixement, així com cursos generals sobre el desenvolupament de la teologia cristiana, amb una especial atenció al concepte de teologia i a la seva relació amb altres disciplines. Un dels aspectes més rellevants d'aquesta nova disciplina són els cursos de teologia comparada en diferents períodes, com el patristic, el medieval, el de la reforma o el contemporani. Pel que fa a qüestions concretes, es tractarà el concepte de «tradició», la relació entre teologia i ciències naturals, etc.

Miriam Díez i Bosch

L'Institut Monàstic de Sant Anselm compleix mig segle

Amb el simposi sobre «Textos i temes clàssics de la tradició monàstica cristiana» s'ha celebrat recentment el cinquantè aniversari de l'Institut Monàstic del Pontifici Ateneu de Sant Anselm, Roma. El Congrés es va obrir amb una ponència del benedictí polonès M. Bielawski, director de l'Institut, que va situar l'institut monàstic i les aportacions que ha fet sobre el monaquisme en el segle XX.

Les sessions es van dividir en orient i occident, amb ponències i comunicacions diversificades. L'encarregat de cloure'l va ser el P. Enzo Bianchi, de la comunitat monàstica de Bose (Itàlia), que va referir-se al monaquisme des de la perspectiva de l'herència del passat i de l'obertura al futur.

La secció dedicada al monaquisme oriental i bizantí va comptar amb ponències sobre literatura copta, la moderna historiografia primerenca

El P. Enzo Bianchi, prior de la comunitat de Bose, va cloure el congrés.

egípcia, sant Benet i el monaquisme oriental del seu temps o Gregori Naciànc, precursor de l'hesicasme, entre d'altres.

Pel que fa a la secció del congrés sobre monaquisme occidental, es va centrar en alguns aspectes de la regla benedictina com ara la regla i els salms, la circulació de manuscrits en l'Edat Mitjana, la teologia monàstica o la comunitat monàstica com a àmbit d'educació moral.

Aquesta darrera comunicació va anar a càrrec del monjo de Montserrat Joan Carles Elvira.

L'institut monàstic va ser fundat el 1952 amb la intenció d'estudiar les fonts de l'espiritualitat i la teologia monàstiques. Hi han estudiat, entre d'altres, acadèmics com K. Hallinger, B. Steidle, J. Leclercq, B. Studer, J. Gribomont o A. de Vogüé. Aquesta institució ha produït nombroses edicions de textos i traduccions. (M.D.B.)

Amanida de gambes o llagostins sobre torrada

INGREDIENTS:

3/4 kg de llagostins o gambes
llimona
llorer
pa de pagès
maionesa
ceba ratllada
curri i tomàquet fregit

PREPARACIÓ:

Aquest plat és ideal per als dies de molta calor. Bulliu els llagostins o les gambes amb pell dins d'aigua amb una mica de sal, un parell de rodanxes de llimona i tres fulles de llorer (uns tres minuts, perquè si ens passem de temps el marisc quedarà excessivament tou). Després peleu-los i reserveu-los.

A continuació torreu quatre bones llesques de pa de pagès i unteu-les amb maionesa, a la qual haureu afegit una mica de ceba ratllada, una culleradeta de curri i un lleuger toc de tomàquet fregit (més o menys fins que quedi una maionesa d'un color rosat). Per damunt d'aquesta maionesa poseu-hi els llagostins pelats i ja freds.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Giordano Bruno, filòsof

L'any 2000 Itàlia va commemorar el 400 aniversari de la mort del filòsof Giordano Bruno amb un segell on es reproduïx el seu bust i títols de les seves obres. Bruno va néixer a Nola, prop de Nàpols, el 1548. Va ingressar als dominics i va ser ordenat sacerdot als 24 anys. Poc després es va doctorar en Teologia. El 1576, després de l'inici de dos processos per les seves noves idees, va fugir al nord. Va recórrer com a professor Ginebra, on va connectar amb els calvinistes, Lió, Avinyó, Montpeller i Tolosa. El 1582 va publicar els seus primers escrits i va viatjar per molts indrets d'Europa. Després va tornar a Venècia, on va ser detingut per la Inquisició el 1592. Va passar vuit anys a la presó a Roma. Finalment, va ser cremat viu al Camp dei Fiori el 17 de febrer del 1600.

Solsona viu la música del Barroc

SOLSONA.— El Curs Internacional de Música Antiga de Solsona, celebrat entre el 13 i el 27 de juliol, ha esdevingut en la seva setena edició un festival, atès que ha potenciat els concerts. La majoria d'aquests concerts s'han interpretat a les comarques de Lleida, on fins ara no s'havia representat encara l'òpera *Los Elementos*, que arribarà properament a Lleida, Solsona i Mataró. El curs va ser organitzat per l'Orfeó Nova Solsona i l'entitat Transemble.

Els treballs musicològics de les darreres dècades han donat molta llum a un període malauradament mal conegut durant molt temps, i és en aquest context que hem començat a conèixer el veritable llegat musical del Barroc a la península Ibèrica, on compositors com el mallorquí Antoni Lliteres, músic de la Capella Reial de Madrid, esdevenen una referència.

Com és habitual, el curs ha inclòs també aspectes culturals, històrics i polítics amb l'objectiu de donar una imatge més completa de l'època. Per als instrumentistes, el curs s'ha adreçat tant als intèrprets

Solsona i director de l'Orquestra XVI-XXI; Rosa Tamarit (Lleida), professora de música a la Universitat de Lleida, i Joan Vives (Mataró), professor de flauta de bec i d'Història de la Música a l'Escola de Música de Mataró.

Han col·laborat en aquest curs l'Institut d'Estudis Ilerdencs, la Generalitat de Catalunya, l'Ajuntament de Solsona, el Centre Tecnològic Forestal de Catalunya, l'Orfeó Nova Solsona i l'associació Res Non Verba.

Los Elementos, d'Antoni Lliteres, obra central d'aquest curs, es va interpretar co-

Actuació del cor Adinoi.

El cor Adinoi va actuar al claustre de la catedral de Solsona

SOLSONA.— El 20 de juliol passat la coral Adinoi, de la parròquia de Sant Isidre de l'Hospitalet de Llobregat, va actuar al pati dels Claustres de la catedral de Solsona, dins d'una petita gira estiuenca que realitzen per les comarques de la Catalunya Central. Davant d'unes cinquanta persones, aquest concert de cant coral va constar de dues parts, sota la direcció de Josep Martí i Montoliu i la sotsdirecció d'Oriol Coma i Joan B. Planas.

En la primera part van interpretar un recull de cançons populars, com ara *Shalom aleichem*, *An Irish blessing*, o *Infant de Beirut*. En la segona part van centrar-se en la música més religiosa, amb la *Missa del Santíssim Sagrament n. 2*, de Josep Ribera Miró (1839-1921), amb les veus de Mireia Lopez (soprano), Núria Prieto (contralto), Joan B. Planas (baríton) i Isidre Martí (orgue).

El cor Adinoi es va fundar a la parròquia de Sant Isidre, a l'Hospitalet de Llobregat, l'any 1988. Es va plantejar com un cor juvenil que donés sortida als cantaires que per raons d'edat anaven deixant els cors del col·legi parroquial Casal dels Àngels. El nom del cor significa, en grec, «dolços cants», i l'integren actualment una vintena de cantaires, la majoria entre els 16 i els 22 anys.

Treballa preferentment la música catalana popular o d'autor, però no deixa de banda la música culta històrica internacional, ni tampoc la música religiosa amb finalitat litúrgica. Ha actuat arreu de Catalunya, Euskadi i País Valencià. També a la ciutat de Barcelona, on cal destacar les interven-

cions a Santa Maria del Mar, a la catedral, a Sant Pau del Camp i en el concert de Nadal de la Universitat Ramon Llull.

Ha realitzat intercanvis amb l'Escolania d'Infants Cantors de Vitòria, l'Orfeó Vinarossenc, la Coral Garvet de Garcia i Miravet i la Coral Tornaveu de Gavà. És membre de la Federació Catalana d'Entitats Corals i de la Coordinadora de Corals de l'Hospitalet.

El director del cor Adinoi, Josep Martí i Montoliu (Hospitalet de Llobregat, 1961) és llicenciat en Història de l'Art per la Universitat de Barcelona. Ha realitzat estudis de solfeig, harmonia i contrapunt amb Josep Crivillé, Ramon Montoliu i Antonio Velasco; història de la música i estètica amb Oriol Martorell, Xosé Aviñoa i Roger Aliet; cant amb Ramon Vilar i direcció coral amb Manuel Cabero.

Va iniciar-se en la direcció coral com a subdirector de l'Orfeó Canigó (1984-1992) i com a director de la seva coral infantil. Actualment dirigeix, a més del cor Adinoi, que va fundar, el cor Alba Naixent del col·legi Casal dels Àngels i l'Schola Cantorum de Sant Isidre, dedicada únicament a la música religiosa en el context litúrgic, que ha refundat després la seva desaparició fa més de vint-i-cinc anys. Ha dirigit, també, el cor Oidà del col·legi Casal dels Àngels.

Col·labora habitualment amb la coral Magister Arte de la Facultat de Ciències de l'Educació de la Universitat de Barcelona, que dirigeix Manuel Cabero, i és membre de l'equip permanent de la Coordinadora de Corals de l'Hospitalet. (R.E.)

Imatge del VII Festival Internacional de Música Antiga de Solsona.

dels instruments anunciats com a tots els músics interessats en una introducció als plantejaments interpretatius amb criteris històrics. Els ballarins s'han introduït en la forma i l'expressivitat específica de la dansa barroca a partir de la música de dansa predominant a començaments del segle XVIII. Els cantants podien preparar àries i duets amb els instrumentistes o cantar en el cor. Per als cantants i instrumentistes que ho desitgessin hi havia un taller especial de dansa barroca. Els estudiants podien preparar repertori de cara al concert d'alumnes.

Entre els professors que van impartir el curs destacaven: Xavier Coll (Barcelona), especialista en llaüt, tiorba i guitarra; Markus Schikora (Stuttgart), director del Curs Internacional de Música Antiga de

incidint amb el tercer centenari de la Guerra de Successió (1702-1714). La peça descriu la situació política de la corona espanyola el 1704. Musicalment, aquesta òpera és un rar exemple de la producció autòctona de la península, en una època en què les classes dominants tenien poc interès en aquest art. L'obra combina ritmes i harmonies espanyoles amb formes modernes italianitzades. Un total de quaranta persones es van encarregar de posar-la en escena: orquestra, cors i quatre cantants solistes, sota la direcció de Markus Schikora. Aquest va ser el treball culminant del VII Festival Internacional de Música Antiga al Teatre Comarcal de Solsona, celebrat el 19 de juliol passat.

Ramon Estany

La Fundació Jaume Callís patrocina un concurs musical per homenatjar el festival de Cantonigròs

BARCELONA.— Per tal de contribuir al vintè aniversari de la creació del Festival Internacional de Música de Cantonigròs, la Fundació Jaume Callís ha patrocinat un concurs musical sobre el tema *Ut queant laxis*, obra de Mons. Valentí Miserachs, president del Pontifici Institut de Música Sacra del Vaticà, peça obligada en el concurs. L'obra de Miserachs vol demostrar com el cant gregorià, amb la seva senzillesa, és el millor punt de partida per a una elaboració polifònica autènticament contemporània.

La Fundació Jaume Callís també ha atorgat un guardó de mil euros al cor de noies de l'escola Kossuth, a Hongria, considerat pel jurat com el de millors mèrits en la interpretació de l'obra de Mons. Miserachs. (C.C.)

Cicle de col·loquis sobre la dimensió cristiana de Gaudí

EL MASNOU.— Aquest any es compleixen trenta anys de la constitució de la parròquia del Pilar, al Masnou. D'altra banda, la nostra població acull durant els mesos de juliol i agost molts estiuencs vinguts sobretot de Barcelona, que també vénen a la parròquia durant alguns caps de setmana durant l'any. És per això que volem aprofitar l'aniversari i l'època d'estiu per donar als visitants la possibilitat de participar en la vida i les activitats de la nostra parròquia.

Aprofitant que entre els feligresos hi

ha persones molt relacionades amb la personalitat d'Antoni Gaudí, i atesa la difusió del tema durant aquest any 2002, hem pensat organitzar, els dies 17, 24 i 31 d'agost, un cicle de col·loquis sobre la figura de Gaudí. L'objectiu és mostrar els aspectes de l'arquitecte que els actes de la societat civil no posen de relleu: la catequesi en la seva obra, la figura humana i cristiana de Gaudí, etc.

Jordi Berni

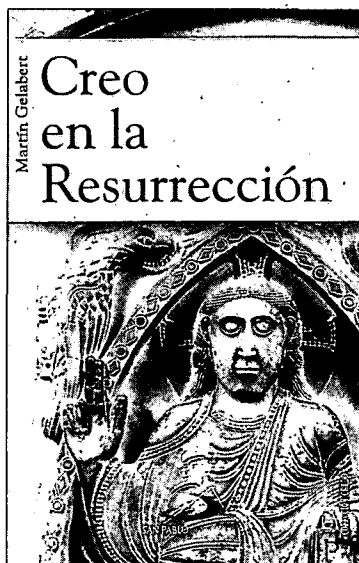
Secretari del Consell de la parròquia del Pilar-
Maricel del Masnou

LLIBRES

Lectura renovada del Credo

La professió de fe dels cristians, des de la seva fixació escrita en els primers concilis de l'Església, ha restat invariable al llarg dels segles. Això no obstant, cada generació ha sabut traduir al propi llenguatge el missatge contingut en aquest text. Aquesta col·lecció de llibres ofereix una lectura renovada i comprensible del Credo, feta per coneguts teòlegs del nostre temps. En aquesta ocasió Martín Gelabert (Manacor, 1948), religiós dominic i doctor en Teologia per la Universitat de Friburg, ha fet un comentari sobre la frase final del Credo —«la resurrecció de la carn i la vida eterna»—, en el qual es pregunta pel sentit de la vida: «Sentit és el que omple el cor humà i ens ofereix raons per viure. Ara bé, el sentit no brolla de la pròpia existència, no és una invenció ni una projecció. És quelcom que arriba de fora i que l'ésser humà descobreix. Ve de fora, però respon a les més profundes expectatives de l'ésser humà», comenta l'autor en la presentació. També diu que Déu «és un Déu de justícia, donat que és un Déu d'amor. Un Déu que estima la vida». (C.C.)

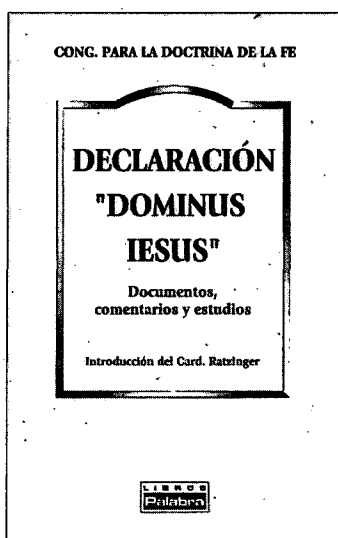
Martín Gelabert, *Creo en la Resurrección*. Editorial San Pablo, Col·lecció Credo, Madrid 2002, 111 pàg.

Reflexió teològica i magisterial

Segons afirma el cardenal Joseph Ratzinger en la introducció d'aquest llibre, el text de la declaració *Dominus Iesus*, sobre la unitat i la universalitat de Jesucrist i de l'Església, promulgada per la Congregació per a la Doctrina de la Fe el 6 d'agost de l'any 2000, compleix un doble propòsit: «D'una banda —manifesta el prelat—, es presenta com un testimoni ulterior i renovat per mostrar al món l'esplendor gloriosa de l'Evangeli i, de l'altra, indica com a vinculant per a tots els fidels la base doctrinal irrenunciable que ha de guiar, inspirar i orientar tant la reflexió teològica com l'acció pastoral i missionera de totes les comunitats catòliques disperses arreu del món.» En aquest volum es recullen, a més, una presentació de Mons. Tarcisio Bertone i els comentaris de vuit especialistes sobre diferents aspectes de la *Dominus Iesus*, la qual constitueix el nucli principal de la fe catòlica. Finalment, s'hi inclou la notificació de la Congregació per a la Doctrina de la Fe sobre el llibre *Hacia una teología cristiana del pluralismo religioso*, de Jacques Dupuis. (C.C.)

Congregació per a la Doctrina de la Fe, *Declaración "Dominus Iesus". Documentos, comentarios y estudios*. Editorial Palabra, Col·lecció Libros Palabra, Madrid 2002, 185 pàg.

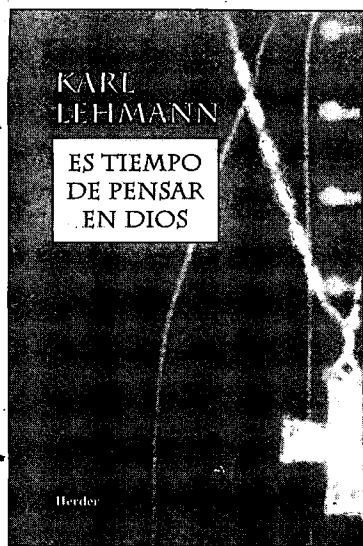

Diàleg sobre la doctrina catòlica

Vivim una època de canvis vertiginosos. Com veu Karl Lehmann —teòleg i filòsof, bisbe de Magúncia, president de la Conferència Episcopal Alemanya i doctor *honoris causa* per diverses universitats europees i americanes— el futur de la religió i de l'Església? Hi ha cap postura capaç de resistir la voràgine del temps actual? Quines

conseqüències per al futur pròxim poden inferir-se a partir d'una anàlisi objectiva del present? En la seva conversa amb el cardenal Lehmann, el periodista Jürgen Hoeren pregunta amb insistència pel punt de força del cristianisme al món avui dia. Segons Hoeren, Karl Lehmann pretén «servir de mediador en l'àmbit eclesial i també en el sociopolític. Si bé la conciliació no s'assoleix mitjançant un compromís fàcil, sinó sondejant els problemes i els desacords per tal de descobrir les possibles convergències ocultes. En aquest procés, per a Lehmann la filosofia és un suport tan important com la teologia. Sap que per a la major part de les qüestions sociopolítiques, ètiques i pastorals de l'actualitat no hi ha receptes ni respostes ràpides acceptables». (C.C.)

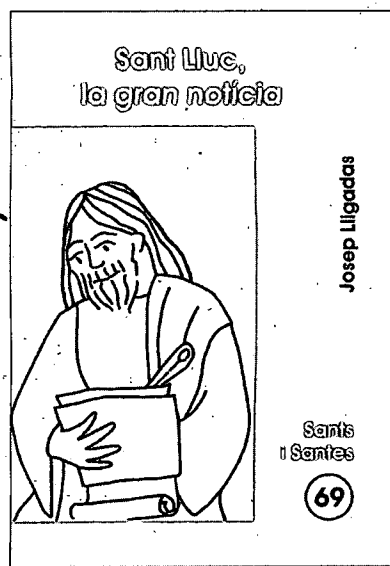
Karl Lehmann, *Es tiempo de pensar en Dios*. Editorial Herder, Barcelona 2002, 191 pàg.

Difusor de la Bona Notícia

«Quan un llegeix els escrits de Lluc, hi sent respirar un profund esperit d'obertura, de mirada més enllà de tota frontera, d'il·lusió per un món radicalment renovat... Un esperit que se sent hereu, certament, del món jueu del qual va ser fill Jesús», escriu Josep Lligadas al llibre. Se saben poques dades de la biografia de l'evangelista Lluc. Al Nou Testament se l'esmenta tres vegades, concretament a les cartes de sant Pau, de qui era un gran col·laborador. Era metge i va posar el cor i la seva capacitat al servei d'aquella Bona Notícia que tant l'havia seduït. L'evangelista de Lluc i el llibre dels Fets dels Apòstols no porten firma. Això no obstant, des del principi, la tradició ha estat unànime a atribuir-l'hi. «Darrere l'actuar, hi ha el cor. I el cor s'omple dels sentiments i els criteris de Déu a través de la pregària, de la qual Jesús és model constant, i a la qual l'evangelista de Lluc convida també constantment a tots els qui volen seguir Jesús», comenta Josep Lligadas. (C.C.)

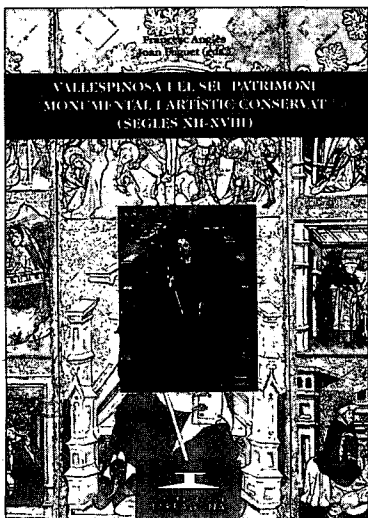
Josep Lligadas, *Sant Lluc, la gran notícia*. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Sants i Santes, Barcelona 2002, 20 pàg.

El patrimoni religiós de Vallespinosa

El patrimoni històric dels nostres pobles i ciutats té una excel·lent expressió en l'art religiós, des de l'arquitectura dels temples o monestirs fins als retaules, les joies i els objectes sagrats. En aquest llibre diversos especialistes en Història de l'Art analitzen el patrimoni de Vallespinosa, un poblet de gran atractiu paisatgístic de Santa Perpètua de Gaià, a la Conca de Barberà. «A vegades petits pobles com aquest tenen una història important i decisiva a la comarca, per circumstàncies singulars, i aquesta història és la que ara podem contemplar en pedres o bé en obres d'art», assenya-la Josep Mariné, president de la Diputació de Tarragona, en la presentació de l'obra. Per la seva part, Joan Fuguet, coeditor de l'obra, afirma en la introducció que la decisió de redactar aquest volum responia a un seguit de factors: «En primer lloc, la rellevància del material objecte d'estudi i el fet excepcional que s'hagi conservat; en segon lloc, la possibilitat de posar en bona sintonia les persones i les institucions que ho havien de fer possible.» (C.C.)

AA.DD., *Vallespinosa i el seu patrimoni monumental i artístic conservat (segles XII-XVIII)*. Diputació de Tarragona, Col·lecció Ramon Berenguer IV, Tarragona 2002, 269 pàg.

Lourdes, fe i esperança

Mn. Sebastià Congost Coll sol dir que anar a Lourdes implica per a ell una peregrinació interior que ha contribuït de manera decisiva a revitalitzar el seu ministeri i zel sacerdotal. «El fet de peregrinar tantes vegades seguides a Lourdes, durant 37 anys, s'ha convertit, per a mi, en una necessitat vital. A Lourdes em renovo, i torno a casa nou, sobretot, després d'un any de treball intens amb els meus feligresos. Vaig a Lourdes a «servir» els pelegrins i m'adono, cada vegada més, que rebo molt més del que jo dono», escriu l'autor al pròleg del llibre. Estructurat en nou capítols, el darrer d'ells ofereix una selecció interessant d'escrits i de notícies sobre Lourdes. A la resta dels capítols s'explica la història de les primeres peregrinacions organitzades pel bisbat de Girona al cèlebre santuari marià, la biografia de Bernardeta Soubirous, les activitats de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes, etc. «Creç que l'experiència de Lourdes —afirma Mn. Congost— és una cosa molt forta, que no deixa indiferent ningú; ho recomanaria a tothom.» (C.C.)

Mn. Sebastià Congost Coll, *Girona-Lourdes. 1844-2001. La fe d'un poble, una aventura*. Hospitalitat Mare de Déu de Lourdes, Girona 2002, 186 pàg.

El llibre de la setmana

La bondat... és això?

Caldria preguntar a l'escriptor britànic Nick Hornby què ha intentat amb aquesta novel·la; que, aparentment, es pot inscriure entre les que miren de fer-nos passar una bona estona pel sentit de la ironia i de l'humor que traspuen les seves pàgines.

Una cosa semblant a les obres del llunyà Woodhouse, o de Tom Sharpe i de tant d'autors de l'escola britànica, que ens saben introduir en temes complexos i alambinats sense que deixem de somriure en cadascuna de les seves pàgines, tot i que de vegades estiguin sembrades de cadàvers.

Cómo ser buenos és la història d'un matrimoni de nivell mitjà —ell periodista, ella metgessa— que es debat en una crisi d'avoriment que desemboca en baralles sense sentit, infidelitats, amenaces de divorci, indiferències prolongades, humors pèssims en una escalada de silencis i de desencontres. I en tot aquest escenari participen, més sorpresos que conscients, dos fills adolescents amb prou personalitat com per opinar dins del que els permet l'autoritat paterna, i dins de la incomprensió, repetició i incongruència de les situacions...

De sobte, en aquest ambient familiar rutinari, tens, gris, hi penetra un element inesperat de distorsió: una mena de «*deus ex machina*» a l'estil del *Teorema* de Pasolini, però sense el seu misteri ni la seva poesia: l'estràfolari DJ Good News, dro-

NICK HORNBY,

Cómo ser buenos.

Anagrama, Barcelona 2002, 330 pàg.

goaddicte convertit en remeier que intenta fer que canviï el panorama i es busqui una felicitat inesperada per assolir un món, domèstic i ciutadà, que sigui millor.

Hornby fa que el marit deixi de banda els seus atrabiliaris hàbits d'home insuportable gràcies a les doctrines utòpiques de Good News i intenta que casa seva sigui un focus de solidaritat viscuda i predicada. I seguint l'antic lema d'«asseu un pobre a taula», s'esforça per convèncer els veïns que la vida ha de ser compartida i que les seves llars han de ser també el «sostre dels sense sostre».

Tot plegat, com es veu, podria ser la biografia d'una conversió personal, i els seus protagonistes podrien pertànyer a una ONG cívica que cerqués fer el bé al pròxim desheretat més proper. Podria ser, he dit, però en aquest punt, vist l'estil de l'autor, es planteja la pregunta feta en començar aquestes reflexions: què intenta l'autor amb aquesta novel·la?

D'antuvi, si ho observem tot imparcial-

ment —i sabem separar la ironia dels drames reals—, Hornby dóna una lliçó important, en què l'experiència en cap aliè pot ser de gran utilitat. Embarcar-se en la feina de servir el pròxim és difícil, i comporta conseqüències inesperades. I fer-ho a partir d'una llar on hi ha disparitat de criteris, pot portar al fracàs.

La utopia de Good News i de David, el marit, arrossega la filla, Molly, però contrasta amb les reaccions de la muller, Katie, i del fill, Tom. I, a través de les situacions absurdes plantejades per les actituds utòpiques i les intransigents, es pot arribar a la inviabilitat d'una llar condemnada a la destrucció.

No sabria dir si l'autor només es vol divertir, i divertir-nos, amb aquesta caricatura de família, però el cert és que desvetlla reflexions ètiques interessants, i molt actuals. Compartir no és fàcil, i fer-ho amb

equanimitat i sense estridències, és difícil. Però tenir en compte que la solidaritat és necessària, i que aquesta exigeix sacrificis és evident. I ara per ara és important reconèixer-ho, tot i les nostres reticències i dificultats i dels innegables perfils d'utopia que això representa. Què cal fer quan estan en joc el matrimoni i la família, i al mateix temps cal ajudar el proïsme? Les motivacions en Hornby són humanitàries, i en certs moments frívols, però hom es recorda de textos que ens conviden a compartir i que formen part de la base mateix del pensament cristià. Tots els tenim presents.

Entre bromes i veres, a *Cómo ser bueno* la problemàtica personal i col·lectiva està servida, sobretot si llegim la premsa que ens parla dels milers d'«infants del carrer», o ens passegem per les nostres ciutats, on es detecta tanta fam i tanta marginació.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Jornada sobre la cobla i la sardana a Prada de Conflent

Estudiar, donar a conèixer i posar a debat les potencialitats de la cobla i, per extensió, de la sardana com a eina de futur, és l'objectiu de la jornada que promou enguany la Federació Sardanista de Catalunya en el marc de la Universitat Catalana d'Estiu que se celebra a Prada de Conflent.

Cada vegada més es prodiga arreu la difusió de músiques de caràcter ètnic, un fenomen que gaudeix d'una notable expansió en el mercat discogràfic i que ha obert uns circuits que tenen una gran acceptació. És una forma de projectar la singularitat cultural dels pobles i, enséms, de trencar amb els corrents globalitzadors de ritmes i melodies impersonals i estereotipades. Aquest és el contingut de la proposta d'aquesta jornada, que està previst de celebrar el dissabte 24 d'agost a la Universitat Catalana d'Estiu.

A les nou del matí es farà la presentació de la jornada a càrrec dels responsables de la Universitat Catalana d'Estiu i de la Federació Sardanista de Catalunya. Tot seguit, Biel Majoral parlarà de la música com a fet identitari als Països Catalans i, després d'un breu debat, hi haurà una mostra comentada d'algunes de les novetats discogràfiques més interessants en l'àmbit de la cobla a càrrec del músic i

periodista Esteve Molero. La sessió matinal de la jornada finalitzarà amb el col·loqui *La cobla, eina de futur*, en el qual intervindran Jordi Molina (tenorista i compositor), Jacob Jordà (vicepresident de la Federació Sardanista de Catalunya) i Jordi Lara (escriptor).

La Jornada sardanista a la UCE de Prada de Conflent prosseguirà a la tarda amb una projecció de documentals del programa *Nydia*, de música i dansa catalanes, de Televisió de Catalunya, per adquirir, a partir de les 5 de la tarda, un to festiu i desimbolt amb la celebració de l'Aplec del Canigó, presentat per Quim Rutllant, de Catalunya Ràdio, amb sardanes i balls de parella interpretats per les cobles Reus Jove i la Principal del Llobregat i amb animació per a la dansa a càrrec de diferents monitors. Finalment, al vespre, després de sopar, a la plaça de la Vila de Prada s'oferirà un concert de música per a cobla, amb la Principal del Llobregat, que entre d'altres composicions oferirà l'estrena de l'obra *Una boa paint un elefant*, escrita per a cobla amb percussió per Joan Lluís Moraleda. I encara, a partir de les deu de la nit, hi haurà un concert del grup valencià Urbàlia Rurana, amb unes mostres de coblafusió en què participarà la cobla Reus Jove. (C.C.)

**Catalunya
Cristiana**
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 80,60€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐Edició en castellà ☐Nom Cognoms Adreça Població D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 80,60€
per any

☐ Amb dos pagament semestral
de 40,30€

☐ Domiciliació bancària
(Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els
presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

La investigació del planeta Mart

Va sortir a tots els mitjans de comunicació la troballa que féu el maig passat la sonda *Mars Odyssey* (que des del 24 d'octubre passat orbita a l'entorn de Mart; ho dèiem el 13 de desembre passat en aquesta pàgina) de la gran quantitat d'aigua que hi ha en el seu subsòl. S'hi troba en forma de gel, és clar. Això ha estat la confirmació del que ja es donava pràcticament per segur, perquè a la superfície s'hi veuen rastres de lleres de rius que mostren que l'aigua hi havia corregut quan la temperatura del planeta era més alta. Actualment és molt baixa. Les naus *Viking*, les primeres d'arribar-hi, indicaren les temperatures: -30°C de màxima i -85°C de mínima, però se sap que al pol sud s'ha arribat a -135°C. Ara bé, si hi ha aigua, pot haver-hi hagut vida?

La periodista Alicia Rivera interrogà Edward J. Weiler, director adjunt de la NASA, sobre els programes referents a Mart i ell li explicà, entre altres coses, el següent: per comprendre Mart la NASA es gasta cada any 500 milions de dòlars. Hi ha ja en construcció dos vehicles més de superfície i un satèl·lit orbital, que arribaran a Mart el 2004; el 2005 hi haurà el llançament de dues naus orbitals

El planeta Mart.

tornada, després d'una estada allà més o menys o llarga. Encara no hi ha res fet. Però es diu que cap al 2020 o 2025 podria ser ja una realitat. Em sembla que els que ja passem dels setanta no ho veurem.

per prendre fotografies detalladíssimes que permetin una resolució d'imatge de 20 cm. El 2007 serà una altra oportunitat. També l'ESA (Agència Espacial Europea) està preparant enviar-hi el *Mars Express*. Els francesos, pel seu compte, planegen una nau amb mòdul de descens. Els italians, per la seva banda, volen fer-hi arribar un satèl·lit de comunicacions. I, finalment, la NASA encara té el projecte per al 2009 d'un vehicle propulsat amb energia nuclear (un generador de radioisòtops) que, després de posar-se sobre el planeta, podrà funcionar durant cinc anys i recórrer uns 100 km de la superfície marciana.

Tot això són projectes, però el fet d'haver-hi trobat aigua en quantitat, encara que s'hagi de fer un pou i treure'n un cop escalfat el gel, fa somniar en la possible anada a Mart d'un vehicle tripulat. Quan serà possible enviar-hi astronautes? L'anada seria uns sis mesos de viatge i els mateixos per a la

tornada, després d'una estada allà més o menys o llarga. Encara no hi ha res fet. Però es diu que cap al 2020 o 2025 podria ser ja una realitat. Em sembla que els que ja passem dels setanta no ho veurem.

Actualitats científiques

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Teories evolucionistes i ciència de l'evolució

Lamarck es va equivocar posant com a primera llei de l'evolució l'ús o desús dels òrgans. Darwin va encertar-ho més (no del tot, ja ho sabem!) en afirmar que la selecció natural era el principal motor de la diversificació de les diferents espècies. I en molts autors trobem escrit que aquesta afirmació va ser el principal mèrit de l'evolucionista anglès. Però això planteja una qüestió: va ser ell, en veritat, el primer a introduir el concepte de selecció natural com a factor de l'evolució? És clar que el bon historiador ha d'anar amb peus de plom abans de fer proposicions taxatives, sobretot si es tracta d'exposar el per què del pensament d'una persona o l'origen de la seva idea. Moltes vegades més val no afirmar res, perquè no hi ha proves. En el cas present calia cercar si autors anteriors a Darwin ja havien fet ús d'aquest concepte. Aquest treball d'investigació no l'hem fet pas nosaltres, però sí que hem trobat que algú s'ha preocupat d'escatir-ho. A la *Historia de las ideas evolucionistas*, de Joaquín Templado (Ed. Alhambra. Madrid, 1974), hi ha un capítol dedicat als precursors immediats de Darwin (p. 53-58) en el qual s'exposa com autors poc coneguts ja havien parlat de selecció natural abans que Darwin hi donés tanta importància en el llibre sobre l'origen de les espècies. En farem un resum:

Tres metges que exercien a Anglaterra

William C. Wells (1757-1817) era un americà de pares escocesos que va estudiar medicina i anà a Anglaterra a exercir la professió. El 1813 va llegir una comunicació a la Royal Society, que fou publica-

La idea de la selecció natural abans de Darwin

da cinc anys més tard quan ell ja havia mort. En aquest treball introdueix el concepte de selecció natural amb totes les lletres, si bé només l'aplica a les races humanes i a certes característiques. Fa notar també que els animals domèstics poden variar fent-hi selecció, i afegeix: «El que en aquest cas fa la mà de l'home, sembla que ho fa també amb igual eficàcia, encara que molt lentament, la natura en la formació de les varietats humanes.» Si substituïm «varietats humanes» per «noves espècies» la frase és totalment darwiniana.

James C. Prichard (1786-1848) era anglès. Si bé estudià medicina, va dedicar bona part de la seva activitat professional a un treball d'Etnologia. També era el 1813 quan publicà la seva obra *Researches as to the physical history of man*. Rebutja la idea de l'heretabilitat de les característiques adquirides i recorre a una certa selecció natural. A més parla de la supervivència dels més adaptats. «Una causa... òbvia. Indivíduus, famílies i fins i tot colònies senceres moren i s'extingeixen en climes per als quals no estan adaptats.» Aquest autor encara va escriure una altra obra, *Natural History of man* (1843), abundant en idees semblants.

William Lawrence (1783-1867) va ser un metge cirurgià eminent. Entre el 1816 i el 1819 va fer una sèrie de conferències

al Col·legi de Cirurgians de Londres, que després s'imprimiren amb el nom de *On the physiology, zoology and natural history of man*. Entre altres coses hi diu que no hi ha herència de caràcters adquirits per condicions externes i sí, en canvi, selecció natural i també sexual, i que l'home pot millorar per selecció com milloren d'aquesta manera els animals domèstics (l'obra va ser declarada perniciosa per la tendència materialista que mostra, però la cosa ja estava dita).

Un botànic i un editor

Darwin publicà *L'origen de les espècies* el 1859 i el 1860 un autor desconegut, Patrick Mathew, reivindicava la prioritat de les idees que s'hi exposaven. Quines raons adduïa aquest autor? Que el 1831 havia publicat un llibre, *On naval timber and arboriculture* (sobre la fusta per a vaixells i cultiu dels arbres) en el qual expressava, a l'apèndix, la mateixa idea continguda a l'obra de Darwin. Era un botànic que els científics no coneixien. I Wallace i Darwin li van donar la raó, però manifestant que no en sabien res del que ell havia dit. Qui llegeix l'apèndix d'un llibre que tracta de la fusta dels arbres en ordre a la construcció naval? De totes maneres la història de la ciència no ho pot passar per alt. Efectivament Mathew parlava de selecció natural en el mateix sentit

darwinian, però, curiosament, admetent al mateix temps les idees catastrofistes de Cuvier: a cada destrucció d'animals, deia, s'estenien els grups supervivents, que al cap d'un temps ja no eren iguals als anteriors perquè s'hi feia una selecció natural.

El 1844 apareixia l'edició d'un llibre titulat *The vestiges of the natural history of Creation*, sense el nom de l'autor. El llibre tractava de l'evolució dels éssers vius, i va ser molt criticat tant pels científics (hi havia molts errors des del punt de vista de la ciència) com per l'Església anglesa (que el considerà materialista), però aconseguí cinc edicions en un sol any. Qui l'havia escrit? El mateix editor Robert Chambers (1802-1871), que abans havia fet de periodista. Té una concepció de l'evolució més aviat lamarckiana, però parla també de l'adaptació. Curiosament un dels científics que criticà l'obra va ser Thomas H. Huxley, el mateix que després es declarà partidari incondicional de Darwin. I és que Chambers no va exposar el seu pensament amb el rigor científic amb què ho faria el cèlebre naturalista.

Templado encara esmenta un altre autor entre els «precursors immediats» de Darwin: el filòsof Herbert Spencer (1820-1903). Havia escrit, abans que Darwin, un article aparegut el 1852 i reimprès el 1858, *The development hypothesis*. Hi defensa clarament la teoria de l'evolució, però hi posa com a causa principal l'herència dels caràcters adquirits, per consegüent no es pot considerar un autèntic precursor del darwinisme. El seu pensament és lamarckià. S'ha de reconèixer, no obstant això, que va contribuir a l'extensió del terme «evolució».

Pensadors cristians del segle xx (70)

Léon Bloy: el pelegrí de l'Absolut

L'ESCRITOR I EL POLEMISTA

Léon Bloy neix el 1846 a Perigús (França). Fill d'un funcionari d'obres públiques i d'una dona amb una gran fe catòlica. Abans del seu naixement la seva mare el va consagrar a la Mare de Déu, i va exercir al llarg de la tota la seva vida una influència decisiva en la seva fe.

A causa del seu temperament indomable i inadaptat, Léon va tenir una infantesa trista. Després d'unes classes de dibuix tècnic, marxa a París. A la ciutat de les llums treballarà d'ajudant d'arquitecte. El seu desig més profund era arribar a ser escriptor i pintor. Al llarg de la seva vida va treballar de passant a una notaria, va ser dependent a una llibreria, funcionari a un Registre i delineant de la Companyia de Ferrocarrils.

Gràcies a la seva amistat amb Barbey d'Aubervilly, Bloy torna a abraçar la fe catòlica després d'una època d'increença. A la festa de Sant Pere i Sant Pau del 1869 rep el sagrament de la penitència. Des de llavors la seva fe s'anirà radicalitzant, sobretot, a causa del seu caràcter impetuós.

Cap al 1873 Bloy inicia les seves col·laboracions escrites en diversos diaris i revistes parisenques: *L'Univers*, *La Restauration*, *La Revue du Monde Catholique*... Alguns dels seus articles no s'editen perquè estan escrits amb força «violència religiosa». Ell es defensarà criticant la superficialitat de les publicacions catòliques del moment.

Entre el 1874 i el 1876 coneix Anne-Marie Roule, s'enamora bojament d'ella i comença una relació conflictiva entre tots dos. Ferit sentimentalment després d'aquesta relació, Bloy s'encamina vers la vida monàstica. El 1877 ingressa a la Trapa de Soligny, però no s'hi adapta i acabarà per abandonar-la. Bloy torna amb Anne-Marie. La seva nòvia, però, haurà de ser internada en un sanatori mental. Aquest fet afectarà greument Bloy.

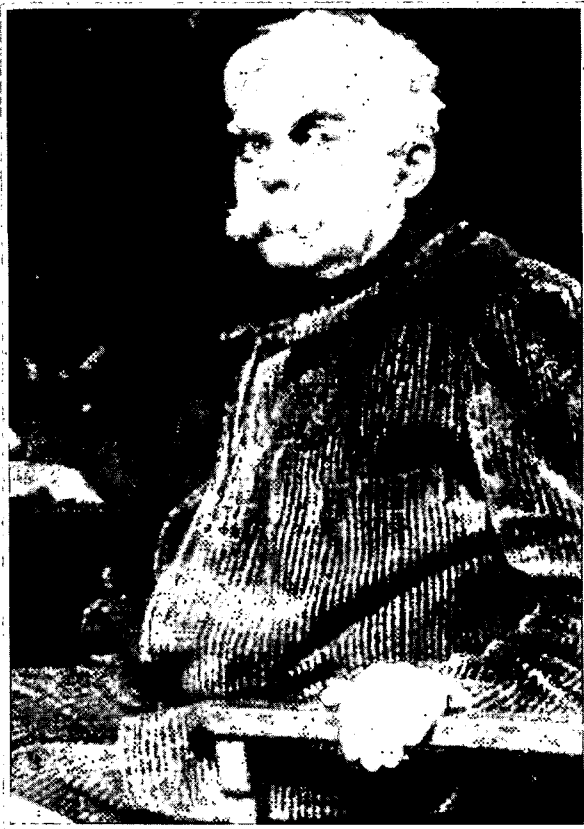
LONDRES, DINAMARCA, PARÍS

El 1885 Bloy viatja a Londres. Hi treballarà de copista a l'Arxiu d'Afers Exteriors i a la Biblioteca Nacional. Després d'una llarga estada a la ciutat londinenca torna a la capital francesa, a la recerca de noves publicacions.

El 1890 coneix Jeanne Molbeck, filla d'un poeta danès. S'hi casarà i tindrà quatre fills, però només un sobreviurà. Es trasllada a Dinamarca amb la seva esposa durant un temps. Per mantenir la seva família tornarà a París i intentarà la publicació exitosa dels seus llibres. En no vendre'n tants com pensava se sentirà fracassat com a escriptor; no obstant això, la seva fama com a conferenciant creixerà dia a dia.

Bloy, d'esperit inquiet i ment clara,

«Escriptor fecund i brillant, també és un polemicista ardent, amb un estil molt personal: llampegant, i esmolat, en funció del seu zel inflammat i de la seva fe radical. Tornat, ell mateix, a la fe perduda, va contribuir a la conversió d'escriptors intel·lectuals com Jacques i Raïssa Maritain, Pierre Van der Meer i altres» (Proa, SA).

anirà portant al camí de la fe catòlica molts dels seus amics. Cal destacar la conversió de Jacques Maritain i de la seva esposa Raïssa després d'una llarga i fructífera amistat. Maritain arribarà a dir de Léon: «Aquell home no era un sepulcre blanquejat, com els fariseus de tots els temps; era una catedral calcinada i ennegrida: la blancor, en tot cas, es trobava a dins, a la concavitat del tabernacle.»

En els darrers anys de la seva vida s'accentua en Bloy l'esperit apocalíptic. En els seus escrits s'observa la marca de la Primera Guerra Mundial, posant de manifest un fort odi contra els invasors alemanys. Bloy ens deixarà el 1917, després de rebre la comunió i envoltat de la seva esposa, Jeanne, i dels seus familiars i amics més íntims.

ELS SEUS ESCRITS

Léon Bloy va ser un escriptor catòlic convençut i impetuós. Els seus escrits causaven admiració i protestes entre els lectors i editors. No va deixar indiferent ningú. O era molt apreciat o era enormement odiat.

La majoria dels seus llibres i articles neixen a partir de la seva experiència personal. Les circumstàncies dramàtiques de la vida l'impulsaven a escriure amb fúria i, alhora, amb profunditat sobre l'existència humana i l'esperança cristiana.

La seva obra publicada al llarg de dinou anys es pot resumir en els títols següents: *Le mendiant ingrat* (1898), *Moh journal* (1904), *Quatre ans de captivité à*

Cochons-sur-Marne (1904), *L'invendable* (1909), *Les vieux de la montagne* (1911), *Le pèlerin de l'Absolu* (1914), *Au seuil de l'Apocalypse* (1916) i *La porte des humbles* (1917).

Malgrat que la literatura era la seva passió, necessitava escriure per fer front a les dificultats econòmiques. Va estar en contacte amb els corrents literaris de la seva època (lector asidu de Zola), sent-ne un gran crític. També contemplem a les seves obres la crítica mordaç a la classe burgesa. Sens dubte, un dels seus somnis era silenciar la burgesia i destruir el ferotge esperit burgès.

LÍNIES CONSTANTS DEL SEU PENSAMENT

Al obra *La sang del pobre*, publicada el 1909, trobem algunes línies clau del seu pensament. Centrat en la pobresa com a model de vida, lloa incessantment el pobre davant del ric. Creu que el pobre és l'únic capaç d'ajudar el pobre, i els rics estan podrits en les seves riqueses, incapços de solucionar els problemes dels pobres. Per això, Bloy arremet contra les «festes de caritat» que els rics de la seva època celebraven eventualment a favor dels pobres.

Bloy, en els seus escrits, eleva la pobresa a un rang espiritual. La considera com a virtut que ens apropa al Pobre Etern: Déu. És més, veu al mateix Crist el mateix reflex de la pobresa: «La pobresa està crucificada, la misèria és la Creu mateixa. Jesús portant la Creu és la Pobre-

sa portant la Misèria. Jesús a la Creu és la Pobresa sagnant sobre la Misèria.»

Una altra constant del pensament de Bloy és la desconfiança en el progrés. Davant de l'autosuficiència del burgès i del científic, el nostre escriptor francès defensa la validesa de la fe i la religiositat. El progrés moltes vegades és col·locat per sobre de la fe, i es burla dels creients. I això, per a Bloy, és un error perquè la nostra confiança només es pot depositar en Déu i no en les seves criatures. Va arribar a considerar el progrés científic com un ensuperbiment humà.

LES SEVES IDEES RELIGIOSES

Bloy va ser un bon coneixedor de les Sagrades Escriures. Va saber combinar els seus profunds coneixements teològics amb el tomisme, que tant admirava. Això el va portar a plantar cara al modernisme de la seva època.

Va donar resposta a les preguntes d'Albert Camus sobre el silenci de Déu. Va saber presentar a la humanitat el camí existencial de la trobada amb Déu, des de l'experiència del patiment. Per a Bloy, Déu es revela diàriament als homes i dones que el cerquen amb sinceritat i radicalitat. La hipocrèsia humana i l'autosuficiència són com un mur que trenca el diàleg entre Déu i els homes.

També el culte a Maria, Mare de Déu, va estar molt present a la vida de Bloy. És coneguda la seva passió per les aparicions de la Mare de Déu a La Salette. A les llàgrimes de la Verge veia el dolor d'una mare pels seus fills descaminats.

Davant d'una humanitat enfonsada a la Gran Guerra del 1914, Bloy reconeixrà que els cristians hem de ser veritable llum del món i estimar sense mitges tintes la humanitat desorientada, per amor a Déu. És el que el mateix Bloy dirà: «He posat tota la meua vida en l'amor, l'amor diví i l'amor humà, que a vegades he confós... Sóc un esclau de l'amor que es ven al primer comprador que arriba. Si es presenta Déu, pertanyo a Déu; si es presenta una criatura, pertanyo a una criatura.»

Joan Manuel Gutiérrez Delgado

Escriptor i humanista (stein@mixmail.com)

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(edició setmanal)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA
(edició mensual)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(edició anual)

RÀDIO ESTEL
FM 106.6

Informeu-vos al telèfon: 934 092 810

Fax: 934 092 820

c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69

08014 Barcelona

e-mail: publicitat@catcrist.com

VACANCES

Misses a llocs d'estiueig de l'interior

✓ ALELLA

Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.

✓ ALMACELLES

Parròquia de la Mare de Déu de la Mercè
V.: 21.00 h. D.: 10.00 h, 11.15 h, 18.00 h.
Suchs
D.: 8.30 h, 12.30 h.

✓ BAGÀ

Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.0 h. D.: 11.00 h.
Santuari de Paller
D.: 10.00 h.
Residència
D.: 9.00 h.

✓ BANYOLES

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Monestir
V.: 18.00 h. D.: 9.00 h.
Sant Pere
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h.

✓ BERGA

Parròquia de Santa Eulàlia
D.: 12.00 h,
Església de Sant Joan
V.: 20.30 h, D.: 10.00 h., 19.00 h.
Convent dels Franciscans
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h, 20.00 h.
Sagramentàries
V.: 19.30 h. D.: 11.00 h.
Santuari de Queralt
D.: 11.00 h, 12.00 h.

✓ BISBAL D'EMPORDÀ, LA

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h, D.: 9.00 h., 12.00 h., 20.00 h.
Convent dels Franciscans
V.: 19. h. D.: 11.00 h.

✓ BESALÚ

Parròquia de Sant Vicenç
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 12.00 h.

✓ BORGES DEL CAMP, LES

Parròquia de l'Assumpció
V.: 20.30 h. D.: 12.00 h.
Capella del Carme, D.: 19.30 h.

✓ CABRILS

Parròquia de Santa Creu
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00 h, 19.30 h.

✓ CALDES DE MALAVELLA

Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.

✓ CAMPRODON

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 8.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Capella del Carme D.: 10.00

✓ CASTELLAR DE N'HUG

Parròquia de Santa Maria
D.: 12.00 h.

✓ CASTELLFOLLIT DE LA ROCA

Parròquia del Santíssim Salvador
V.: 19.45 D.: 11.30 h.

✓ CASTELLÓ D'EMPÚRIES

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.30 h., D.: 9.00 h., 10.00 h., 12.00 h., 20.30 h.
Empúriabrava: Centre Cívic
V.: 19.00 h.

✓ Cerdanya, LA

Alp
Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.
Bellver
Parròquia de Sant Jaume
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h.
Bor
D.: 13.00 h.
Das
D.: 10.00 h.
Prats
V.: 18.00 h.
Prullans
D.: 10.30 h.
Urús V.: 18.30 h

✓ FIGUERES

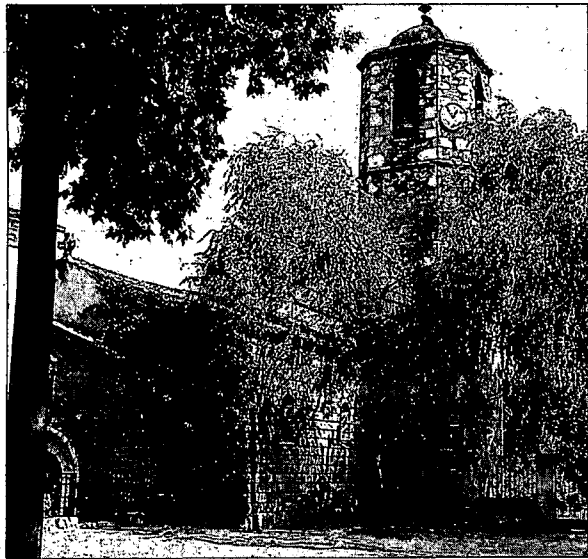
Parròquia de Sant Pere
V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.30 h, 12.00 h, 20.00 h.
Parròquia de La Immaculada i St. Pau
V.: 20.30 h. D.: 11.30 h, 20.30 h.
Parròquia del Bon Pastor
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.30 h.
Parròquia de la Sgda. Família
V.: 20.15 h. D.: 11.00 h.
Capella dels Desemparats
V.: 19.00 h. D.: 8.30 h, 10.00 h, 11.30 h, 19.00 h.
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 10.30 h.

✓ GARRIGA, LA

Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.30 h.
D.: 9.30 h, 11.30 h, 20.30 h.

✓ GUALBA

Parròquia de Sant Vicenç

Parròquia de Sant Vicenç de Gualba.

V.: 19.30 h. D.: 12.00 h
Capella de la Mare de Déu dels Àngels
D.: 10.30 h

✓ GUARDIOLA DE BERGUEDA

Parròquia de Sant Llorenç
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h, 20.00 h.

✓ LA JONQUERA

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.30 h. D.: 12.00 h.

✓ LLANARS

Parròquia de Sant Esteve
V.: 19.00 h. D.: 10.30 h, 20.30 h.

✓ LLÍVIA

Parròquia de la Mare de Déu dels Àngels
V.: 19.00 h. D.: 12.00 h, 19.00 h.

✓ MARTINET

Parròquia de Sant Eloi
D.: 12.00 h.

✓ MORELLA

Parròquia de l'Assumpció de Maria (Basilica)
V.: 20.15 h. D.: 12.00 h, 18.30 h.
Parròquia de Sant Joan Baptista
D.: 10.00 h.

✓ OLOT

Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 12.00 h, 20.00 h. (vespres)
Temple del Carme
V.: 20.30 h. D.: 7.30 h, 9.30 h, 11.30 h, 20.30 h. (vespres)
Santuari del Tura
D.: 9.00 h. (Ràdio) 11.00 h.
Divina Providència
V.: 18.30 h. D.: 18.30 h. (vespres)
El Cor de Maria
V.: 19.00 h. D.: 13.00 h.
Residència del Tura
V.: 18.00 h. D.: 11.00 h, 18.00 h. (vespres)
Parròquia de Sant Cristòfol (Les Fonts)
D.: 11.00 h.
Sagrat Cor (Caputxins)
V.: 19.00 h. D.: 9.45 h,
Parròquia de Santa Maria (Batet)
D.: 12.15 h.
Parròquia de Sant Pere Màrtir
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.
Maria Reina, D.: 12.00 h.

Parròquia de Santa Maria

V.: 19.00 h. D.: 11.30 h, 20.00 h.
Santuari de Falgars
D.: 13.00 h.

✓ PONT DE SUERT, EL

Parròquia de l'Assumpció
V.: 20.00 h. D.: 11.30 h, 20.00 h.

✓ PRADES

Parròquia de Santa Maria
V.: 19.15 h. D.: 13.00 h.

✓ PREMIÀ DE DALT

Parròquia de Sant Pere
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h, 11.30 h, 20.00 h.
La Cisa
V.: 18.30 h.

✓ PUIGCERDÀ

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 8.00 h, 10.00 h, 11.00 h, 12.00 h, 13.00 h. 20.00 h.

✓ QUERALBS

Parròquia de Sant Jaume
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.
Santuari de la Mare de Déu de Núria
V.: 19.30 h. D.: 12.30 h, 20.00 h.

✓ RIBES DE FRESER

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 8.00 (Residència Geriàtrica) 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.

✓ RIPOLL

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 12.30 h, 20.00 h.
Parròquia de Sant Josep Obrer
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 12.00 h.
Capella dels Salesians
D.: 10.30 h.

✓ SANT HILARI SACALM

Parròquia de Sant Hilari
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.

✓ SANT JOAN DE LES ABADESSES

Parròquia de Sant Joan
V.: 20.30 h. D.: 10.30 h, 12.00 h, 20.00 h.

✓ SANT JULIÀ DE VILATORTA

Parròquia de Sant Julià
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 12.00 h.

✓ SANT PAU DE SEGÚRIES

Parròquia de Sant Pau
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.
Colònia Estabanell
V.: 19.00 h.

✓ TARADELL

Parròquia de Sant Genís
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.

✓ TELÀ

Parròquia de Sant Martí
V.: 20.00 D.: 9.00h, 11.30 h, 20.00 h.

✓ TORDERA

Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 12.00 h, 19.00 h.
Sant Andreu

V.: 18.30 h.

Sant Pere. D.: 9.30 h.

✓ VALL D'ARAN

Vielha - Parròquia de Sant Miquel V.: 19.30 h. D.: 11.00 h, 19.30 h.

Baquèira - Parròquia Mare de Déu de les Neus V.: 19.30 h.

Bossòst - Parròquia de la Purificació de N. S. V.: 20.00 h. D.: 12.00 h.

Salardú - Parròquia de Sant Andreu D.: 11.00 h.

Les - Parròquia de Sant Joan Baptista D.: 11.00 h, 19.30 h.

Arties - Parròquia de Santa Maria D.: 12.30 h.

Betren - Parròquia de Sant Serni D.: 9.00 h.

✓ VALLS D'ANDORRA

Canillo

D.: 11.30 h.

Soldeu.

D.: 10.00 h.

Santuari de Meritxell

V.: 18.00 h. D.: 12.30 h.

Encamp

Parròquia de Santa Eulàlia

V.: 19.30 h. D.: 12.00 h.

Parròquia de Sant Miquel

D.: 10.30 h.

Pas de la Casa, El

V.: 19.30 h. D.: 19.30 h.

Ordino

V.: 19.30 h. D.: 11.00 h, 19.30 h.

La Massana

V.: 20.15 h. D.: 10.00 h, 12.00 h.

Arinsal

V.: 19.00 h.

Santa Coloma

D.: 10.30 h.

Sant Julià de Lòria

V.: 19.30 h. D.: 8.30 h, 11.30 h, 19.30 h.

Escaldes, Les

V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h, 13.00 h, 19.30 h.

✓ ANDORRA LA VELLA

Parròquia de Sant Esteve

V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 10.30 h, 12.00 h, 19.30 h.

Parròquia de Santa Maria Fener

V.: 20.30 h. D.: 9.00 h, 17.00 h.

✓ VALLS D'ÀNEU

Sort

V.: 20.00 h. D.: 12.30 h, 20.00 h.

Rialb

V.: 19.00 h. D.: 12.00 h.

Llavorsí

D.: 12.00 h.

Ribera de Cardós

V.: 20.00 h. D.: 12.00 h.

Esterrí d'Àneu

V.: 20.30 h. D.: 12.30 h.

Gerri de la Sal

V.: 20.00 h. D.: 13.00 h.

València d'Àneu

D.: 11.00 h.

✓ VILADRAU

Parròquia de Sant Martí

V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 12.00 h, 20.00 h.

✓ VILASSAR DE DALT

Parròquia de Sant Genís

V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h, 20.00 h.

Hospital de Sant Pere, D.: 10.00

TV2, A LES 10.30, SANTA MISSA

amb la participació del Cor Parroquial de Moià (Bages), sota la direcció d'Ignasi Alberch. (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

NOTES

V.: Vigílies. D.: Diumenges i dies festius.

Des del carrer

Josune Fernández té 28 anys i des dels 13 és voluntària en el seu temps lliure: en una llar d'avis, en una associació d'immigrants, com a guia de grups de confirmació i com a membre de les Comunitats de Vida Cristiana. Des de fa nou mesos és a Colòmbia treballant amb el Servei Jesuïta a Refugiats en un projecte de cooperació de Mans Unides. Josune col·labora en els camps de refugiats de la zona de Barrancabermeja, a l'àrea d'Acció Humanitària.

Josune Fernández col·labora amb el Servei Jesuïta a Refugiats (SJR) a Colòmbia

«En la mesura que puc, vull mostrar el rostre de Crist»

—Què la va portar a Colòmbia?

—A Espanya col·laborava amb l'associació Granada Acull, i em va entrar el cuquet de saber com era la realitat d'aquestes persones que acollíem. Jo volia saber què les empenyia a deixar-ho tot i a venir al nostre país. El fet de deixar casa seva, el seu país, d'agafar la família i sortir corrent sense mirar enrere... volia formar part de la seva història, però sense cap pretensió. Em va sorgir l'oportunitat d'anar a Colòmbia i allí estic.

—Quin és el seu treball?

—Estic a Barrancabermeja, una zona on l'activitat econòmica està centrada al voltant d'una refinaria de petroli. El SJR dóna molta importància al voluntariat. Allà visc amb altres voluntaris. L'equip del SJR és molt obert i està format per dues àrees: la d'acció humanitària (a la qual dono suport) i la de prevenció. L'acció humanitària consisteix en l'acompanyament a la població desplaçada. Organitzem tallers, activitats d'orientació, de capacitació... es treballa sobretot des de la quotidianitat, és l'estar amb ells dia a dia, que és on més sofreixen.

—Com fa aquest acompanyament?

—Una cosa que m'agrada molt és que quan algú arriba al SJR realment se

l'acull, se'n té cura... aquests refugiats de sobte es troben sense res i per a ells és molt humiliant haver d'anar a demanar a institucions, explicar la seva situació... se senten tractats d'una manera molt poc humana i nosaltres procurem donar-los aquest escalf humà, ens asseiem amb ells, xerrem... potser no els puguem donar solucions, però sí escoltar-los i dedicar-los el nostre temps. També els animem que s'agrupin, que facin projectes per reconstruir el seu futur. Nosaltres som com una cossa que fan servir perquè estan malalts, com una cosa temporal. Quan ja han reconstruït la seva vida poden caminar sols.

—Què és el que hi ha trobat?

—Vaig voler anar a Colòmbia com un llibre amb els fulls en blanc i que un cop allí anessin agafant color. Quan vaig arribar a Barrancabermeja esperava una presència militar molt més evident. Camino tranquil·la pels carrers. Hi veus alguna patrulla, però res exagerat. Els mitjans de comunicació transmeten aquesta sensació de perill, de por, d'inseguretat, que és cert que hi és, però també és veritat que vaig pel carrer sense por. Els enfrontaments es donen més a les zones rurals. Jo m'assabento del que passa a Colòmbia pel que ens expliquen els desplaçats; molts dels

desplaçaments es produeixen pel control de zones on hi ha moltes plantacions de coca. En el meu dia a dia no palpo aquesta violència. Una cosa que m'ha sorprès molt, després de viure dos processos electorals, és el que cal idear per evitar la falsificació de les butlletes, la compra de jurats...

—Què suposa aquesta experiència en la seva vida?

—Vull que aquesta experiència em canviï i comporti decisions importants en la manera de plantejar-me la vida. Aquest voluntariat el visc des de la meua fe. El que visc és que Jesús va ser el primer desplaçat. El poble elegit, Israel, va ser un poble desplaçat. És sentir això en la gent. Ells també són els elegits. Intento descobrir-hi el rostre de Jesús i, en la mesura que puc, vull mostrar el rostre de Déu. Nosaltres tenim una capacitat molt gran de viure en una bombolla, i tenim la vida molt ben muntada. Tenim com un impermeable, i hi ha moltes coses que ens rellisquen. Hem de ser una mica més receptius davant d'aquestes realitats i necessitats. Jo em sento com un pont entre aquestes persones tan necessitades i la nostra societat tan acomodada.

Rosa María Jané Chueca

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

Toronto i nosaltres

Alguns tenen la impressió que la recent trobada dels joves amb el Papa, a la llunyana Toronto, no ha tingut tant de ressò mediàtic com va tenir la de fa un parell d'anys a Roma. Aleshores, fins i tot alguns representants destacats del pensament laïcista van reconèixer que l'alternativa que ofereix el Papa a la joventut secularitzada d'avui no té equivalent en la cultura racionalista i agnòstica dels nostres dies.

Ara bé, anècdotes a part, continua viva la vigència d'aquella alternativa. Viva i més actual que mai, després dels tràgics esdeveniments de l'últim onze de setembre, «icona», ha dit el Papa, «d'un món on preval la dialèctica de l'enemistat i l'odi».

El discurs de Joan Pau II no convida a la facilitat: demana capacitat de resistència contra els corrents hedonistes. No situa el mal en un enemic a batre, sinó en el nostre propi cor. No proposa venjança, sinó amor: «Vosaltres, joves, heu d'humanitzar la societat en la qual viviu.» I dóna coherència al conjunt del seu missatge, apel·lant a «la dimensió religiosa» de la qual ha de néixer

«un criteri ètic universalment compartit». La seva no és veu de líder occidental que, sentint-se agredit, concita a la resposta i, potser, a la venjança. És veu que recull les veritats dels agredits i les dels agressors i aspira a construir, amb tots, la pau de tots.

Aquesta ha estat la dissetena Jornada Mundial de la Joventut. Podríem preguntar-nos: les comunitats eclesials i, especialment els seus pastors, hem estat capaços d'assimilar tota la significació d'aquesta iniciativa profètica? Voldria subratllar-ne, especialment, tres aspectes.

En primer lloc, la voluntat decidida de treballar per la transmissió de la fe als joves. Tots coincidim amb el Papa quan ens recorda que els joves d'avui seran la societat i l'Església de demà. Però no sempre aquesta reflexió ens mou a revitalitzar la pastoral juvenil. De vegades sembla que portem l'escassa presència de joves a les nostres comunitats com una fatalitat inevitable.

En segon lloc, la confiança en la capacitat dels joves d'avui d'acollir la fe cristiana amb totes les seves exigències. Només amb aquesta confiança és possible fer un anunci directe de Jesucrist, en lloc de quedar presos en un joc interminable d'aproximacions als valors evangèlics que no acaba mai d'arribar al contacte directe amb el Ressuscitat. Sabem, és clar, que toparem amb el rebuig de molts, potser de la majoria. Però si sembrem, sempre, com diu la paràbola, una part de la llavor caurà en terra bona... I una petita porció de llevat —un sol militant— pot fermentar tota la pasta.

Finalment, la possibilitat d'obrir camins d'evangelització dels joves, també des profit meravellos exemple de Joan Pau II. La caritat és que tots, joves i vells, cadascú amb el seu tarannà, puguem fer arribar el nostre testimoni de fe a les noves generacions.

Ara mateix

Rauxa

Durant la visita de Joan Pau II a Guatemala la setmana passada (dins de la gira per terres americanes) s'ha produït un fet positiu que cal destacar: a petició expressa del Pontífex, el president del país, Alfonso Portillo, ha demanat al congrés l'abolició de la pena de mort. La invitació del Papa a suprimir aquesta mesura punitiva i contrària a tot principi cristià i als drets humans és força significativa atesa la història més recent d'aquest país centreamericà; fins a principis dels 90 Guatemala ha viscut l'enfrontament armat entre govern, guerrilla i paramilitars, i ha patit marginació i massacres dels indígenes, múltiples cops d'estat i intromissions de països estrangers en la política nacional.

De fa uns anys, no obstant això, la situació ha millorat i s'hi pot notar un cert procés pacificador. La concessió el 1992 del premi Nobel de la Pau a la defensora dels pobles indígenes Rigoberta Menchú hi va contribuir força. Ara el Papa ha estat rebut a Guatemala, en paraules del mateix president del país, com a «missatger de la pau i la reconciliació nacional per al nostre poble, que ha patit tant». Per tant la visita del papa Joan Pau II, amb la demanda explícita de posar fi a la pena de mort, és un pas important per encarrilar Guatemala cap a la pau.

Eduard Brufau

Abolició de la pena de mort